

တက္ကသိုလ်
တစ်မြင့်
ကျွေးမွေးကောက်မွေးသည်

BURMESE
CLASSIC
COM

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

ကွေ့လွန်း ကောက်လွန်းသည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၄၇/၂၀၀၂ (၁၂)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၃၇/၂၀၀၃ (၂)

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၃၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်မိုးကေခိုင်(ချို)ကေးသံစာပေ-၁၆၉၂)

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET

အမှတ်(၅၉) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒုတိယအရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 အချစ်အစွာအာဇာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒု.အရေး
 ဒု.အရေး
 ဒု.အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပသားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆုံးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်သေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးစည်ချက် (၁) ရန်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးစည်ချက် (၁) ရန်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပြုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

၁၂၅ ရေး ဦးစည်ချက် (၁) ရန်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူပုံစံများ
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ဝေမျှကပ်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုပြုမူပုံစံများ

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

စီခဉ်သူ
မောင်ကျော်ရွှေ
ခေတနာဓာပေ

အောင်စည်သူ စိတ်ပျက်မိပါ၏။
 စိတ်ကုန်ခြင်းမဟုတ်၊ စိတ်ညစ်ခြင်းလည်းမဟုတ်၊
 စိတ်ပျက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

လောကကြီးတွင် ...
 အခြားသော ပြည်ပနိုင်ငံများတွင်တော့ မပြောတတ်။
 မြန်မာပြည်မှာတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ အမျိုးသမီး
 သို့မဟုတ် ကိုယ့်ဇနီးသည် စုပါရပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်နေပါက
 မင်းသမီး၏ ချစ်သူဘဝမှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှကြောင်း၊
 အောင်စည်သူ လက်တွေ့ဖြစ်နေပါ၏။

ဘေးလူတွေ အမြင်တော့ ရုပ်ရှင်စုပါမင်းသမီး၏
 ချစ်သူဖြစ်သော အောင်စည်သူအား ...

“ဟ ... ဒီကောင်ကြီး တယ်စွဲပါကလား” ဟု ထင်
 မြင်ကြစေကာမူ ... တကယ်တမ်း၌ ကိုယ့်ချစ်သူ နိုင်ငံကျော်
 စုပါရပ်ရှင်မင်းသမီး၏ လောင်းရိပ်က ကိုယ့်အပေါ် လွှမ်းမိုးထား

သဖြင့် ကိုယ့်မှာ မြုပ်နေသည်ကိုတော့ ဘေးဝန်းကျင်က အဆိုး
မြင်အံ့မထင်။

အောင်စည်သူမှာ ထိုအဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့နေရခြင်းကို
စိတ်ပျက်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကိုယ်၊ကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားပီသစွာ အဘက်ဘက်
မှပြည့်စုံပါလျက် နေရာတိုင်းတွင် ချစ်လှစွာသော စူပါရပ်ရှင်
မင်းသမီး “ယမင်းစည်သူ”၏ လောင်းရိပ်က ကိုယ့်ကိုလွှမ်းမိုး
ခြင်း ခံနေရသည်။

မိတ်ဆက်ပေးပြီ ဆိုလျှင် သူက အောင်စည်သူပါ
ဟု မိတ်ဆက်ခြင်းထက် ... သူက ယမင်းစည်သူ မင်းသမီးရဲ့
ချစ်သူလေ ဟု မိတ်ဆက်ခြင်းမျိုးသာ များလွန်းနေသည်။

အကယ်၍သာ ယမင်းစည်သူဟု နိုင်ငံကျော် မင်း
သမီးဖြစ်မှ အောင်စည်သူ တွေ့ကြသည် ဆိုပါက အောင်စည်သူ
သည် “ယမင်းစည်သူ” နိုင်ငံကျော် မင်းသမီးအား လုံးဝကြီးကို
ချစ်ရေးဆိုမိမည် မဟုတ်ပါလေ။

ယခုတော့ ...

ဟိုယခင် ဟိုက်စကူးကျောင်းသားဘဝ ... ဟိုက်စကူး
ကျောင်းသူဘဝကတည်းက ချစ်ခဲ့ကြသော ချစ်သူနှစ်ဦး ဖြစ်နေကြ
သည်။

တကယ့်ကို အပြန်အလှန် အသည်းနှင့်အောင်
နှလုံးသားကိုယ်စီက ချစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဟိုက်စကူးကျောင်းသူဘဝက သူမ၏ အမည်မှန်မှာ
“ယမင်းပပ”ဖြစ်ပါ၏။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုကြဖို့ ဖောင်တင်ရာတွင်
ယမင်းပပသည် ချစ်လှစွာသော အောင်စည်သူအား ရာသက်ပန်
ချစ်သည် ဆိုသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သူမ၏အမည်ကို ယမင်း
ပပ ခေါ် ယမင်းစည်သူဟု ပြောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဆယ်တန်းဖြေကြစဉ်က အောင်စည်သူက အသက်
(၁၈)နှစ်၊ ယမင်းပပက အသက်(၁၇)နှစ် ဖြစ်ကြပါ၏။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်သောအခါ စည်သူ
အောင် ဆယ်တန်းအောင်သော်လည်း ယမင်းပပ ခေါ် ယမင်းစည်သူ
စာမေးပွဲကျလေသည်။

ယင်း စာမေးပွဲကျသည့် နှစ်မှာပင် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ
အကျော်အမော်ကြီး တစ်ဦးက ယမင်းစည်သူကို တစ်ချက်တည်း
ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးတင်ကာ ကားရိုက်လိုက်သည်မှစပြီး အောင်
မြင်ကျော်ကြားစွာ ပြုလာခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ယမင်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဆက်မဖြေပါလေတော့။
ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ကျခဲ့သည်ကပင် စာဘက်တွင် စိတ်ဝင်စားဖို့
ထက် ဆိုမယ်၊ တီးမယ်၊ ကမယ်တွေ့ဘက်ကိုသာ အာရုံများပြီး
ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလို ရုပ်ရှင်တွင် ပထမတစ်ကားမှာပင် အောင်
မြင်သွားသည်နှင့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဆက်မဖြေဖြစ်တော့ပေ။

ရုပ်ရှင်တွင် “ယမင်းစည်သူ” အမည်နှင့်ပင် စတင်
ကျော်ကြား အောင်မြင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယမင်းစည်သူက ရုပ်ချောသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပေါက် အင်မတန် အချိုးကျ ပြေပြစ်သည်။ ပြီး ... နဂိုကပင်

ဆိုမိင်၊ တီးနိုင်၊ က၊ နိုင်အောင် သင်ကြားထား သည်။ ဝါသနာလည်း ထက်သန်သည်။

ထို့ထက်မှာမူ ယမင်းစည်သူ၌ ဤမှာဘက်တွင် “စန်း” ရှိသည်ဟု ဆိုချိမ့်မည်။

အကြောင်းမူ ရုပ်ရှင်တစ်ကား ဝှည်းရိုက်ပြီး ရုံတင် သည်နှင့် ရုပ်ရှင်နယ်တွင် ယမင်းစည်သူမှာ တောက်ပသော ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်လာသောကြောင့်ပင်။

အောင်စည်သူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် ဆက်တက်သည်။ လေးနှစ်ကြာပြီးနောက် ဘွဲ့ရချိန်ဝယ် ရုပ်ရှင် မင်းသမီး ယမင်းစည်သူမှာ နိုင်ငံနှင့်အဝှမ်း လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသည့် စူပါမင်းသမီး ဖြစ်နေပေပြီ။

အောင်စည်သူကလည်း ဟိုက်စကူးကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ဗာရေးခြင်းတွင် ဝါသနာပါသည်။ တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်မှစ၍ လုံးချင်းဝတ္ထု စတင်ရေးသည်။

တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးချိန်တွင် အောင်စည်သူသည် “မင်းစည်သူ” ကလောင်အမည်ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထုသုံးပုဒ် ထုတ် ဝေပြီးလေပြီ။

ဘွဲ့ရပြီးနောက် အောင်စည်သူသည် တခြားမည်သည့် အလုပ်မျှ မလုပ်ဘဲ ဝတ္ထုလိုင်းသို့ စောက်ချရေးသားတော့သည်။

နဂိုကလည်း ငွေကြေးချမ်းသာသောသူ ဖြစ်သော ကြောင့် ဝါသနာလုပ်ငန်းမှာပင် စောက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ယမင်းစည်သူအား အောင်စည်သူ ဘွဲ့ရပြီးနောက် “လက်ထပ်ကြစို့” ဟု ပြောသေးသည်။

ယမင်းစည်သူက သူမအား အချိန်နည်းနည်း ထပ် ပေးပါဦး ဆိုသဖြင့် လက်ထပ်ကြမည့်အချိန်ကို စောင့်စားရင်း ဝါသနာပါရာ ကိုယ်စီဆက်လက် လုပ်ဆောင်နေသော သဘောရှိ ကြပေသည်။

ရုပ်ရှင်လောကမှာဖြစ်စေ၊ အငြိမ့်၊ ဇာတ်သဘင်မှာ ဖြစ်စေ ... အထူးသဖြင့် ကျော်ကြားပြီး ပရိသတ် လျှမ်းလျှမ်း တောက် အားပေးနေချိန်ဝယ် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး တစ်ယောက် အဖို့ အပျိုစင်ဘဝမှ လက်ထပ်လိုက်ပြီဟု အထင်ကရ အတိအလင်း ကြော်ငြာလိုက်ပါက မိမိပရိသတ်၏အင်အား ယုတ်လျော့သွားမည် ကို စိုးရိမ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် တချို့ စူပါမင်းသမီးများသည် ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် တိတ်တဆိတ် လက်ထပ် သွင်းသင်း နေစေကာမူ အတိအလင်း ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် မကြေညာ ရဲပါလေ။

ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် တိုင်းသိပြည်သိ လက်ထပ်လိုက် ခြင်းကြောင့် ကျော်ကြားရာမှ ကျဆင်းသွားသော နာမည်ကြီးရုပ်ရှင် မင်းသမီး တချို့လည်း လက်တွေ့ရှိနေပါ၏။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။

ရုပ်ရှင်မင်းသား လူပျိုလက်ထပ်သည်ထက်၊ ရုပ်ရှင် မင်းသမီး အပျိုလက်ထပ်လိုက်ခြင်းကို ပရိသတ်က မလိုမလား ရှိတတ်ပါ၏။

ယမင်းစည်သူက ဖြစ်စေ၊ အောင်စည်သူ ကိုယ်တိုင်

ကဖြစ်စေ ယင်းသို့ ပရိသတ်ကို အတိအလင်း မကြေညာဘဲ တိတ်တခိုး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခြင်းသည် နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ထဲက နှလုံးသား ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို စော်ကားရာရောက်သည်ဟု ယူဆပြီး လက်မထပ်နိုင်သေးသော အချိန်တွင် လက်မထပ်ဘဲနေကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အောင်စည်သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အထိုက်အလျောက် ဝတ္ထုစာအုပ် သုံးအုပ်က အောင်မြင်လာသောကြောင့် ဆက်ပြီးရေးဖို့ အာသီသ ရှိနေသည်။

ဝတ္ထုရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ရှာခြင်း၊ ဇာတ်လမ်းဖြင့် ကိုက်ညီမညီ နေရာဒေသသို့ သွားရောက်လေ့လာရာတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လေ့လာခြင်းများ ရှိနေသောကြောင့်လည်း ချစ်သူ ယမင်းစည်သူ အလိုကျ အချိန်ခွဲခြင်းကို လက်ခံခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယခုတစ်ခေါက်ကျတော့ အောင်စည်သူ တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်ခြင်း မဟုတ်ပါပေ။

ယမင်းစည်သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကားတွေဆက်တိုက်ရိုက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းနေ၍ ချစ်သူ အောင်စည်သူနှင့် အတူ ချစ်သူခရီးသွားရာသို့ လိုက်ပါမည်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သားလူမသိ သူမသိ တိတ်တိတ်လေး ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဧယျသိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဧယျသိမ်သည် ယခင်ကဆိုလျှင် ထင်ရှားသော

မြို့တစ်မြို့ နေရာဒေသတစ်ခု မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ... ယနေ့ခေတ်တွင် ဧယျသိမ်တည်ရှိနေသော ပထဝီအနေအထားက ကောင်းလွန်းနေသည်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အပန်းဖြေ၊ လေ့လာရေးအတွက်လည်း ကောင်းမွန်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ နာမည်ကြီးလာပေသည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေးစသည့် မြို့ကြီးတွေမှ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများသည် ဧယျသိမ်မြို့၏ ပုလဲချောင်းကြီးဘေးကမ်းစပ်တွင် ကိုယ်ပိုင် လှပခမ်းနားသော ဘန်ဂလိုများ ဆောက်ထားပြီး သူတို့အားလပ်ရက်၊ အနားယူရက်နှင့် နွေရာသီတွင် သွားရောက်အပန်းဖြေ အနားယူကြပေသည်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဧယျသိမ်တွင် လာရောက်အပန်းဖြေ လေ့လာသူတွေ၊ ငွေကြေးအကုန်အကျခံနိုင်သူတွေ၊ မြောက်မြားစွာ လာကြသည်နှင့် မြို့ခံ စီးပွားရေးသမား ငွေရင်းစိုက်ထုတ်နိုင်သူများက တည်းခိုခန်းတွေ၊ ဟိုတယ်တွေ ဖွင့်လှစ်လာကြသည်။

တောရှိသည်။ တောင်ရှိသည်။ လျှို့ဝှက်တွေရှိသည်။ ရေတံခွန်နှင့် စမ်းရေအိုင်တွေရှိသည်။

သိပ်သာယာပါ၏။

အမဲလိုက်ဝါသနာပါသူတို့ အတွက်လည်း သက်ဆိုင်ရာက နယ်မြေသတ်မှတ်ပေးသော တောထွန်းထဝင်ပြီး အမဲလိုက်နိုင်သေးသည်။

ပုလဲချောင်းကြီးကလည်း အတန်ငယ် ရေစီးသန်သည်ကလွဲပြီး လှေသမ္ဗန်၊ မော်တော်ဘုတ်များ သွားနိုင်ကာ တံငါလုပ်ငန်းလည်း လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။

ဇေယျသိမ်မှတစ်ဆင့် နွယ်ကသစ်၊ ပျဉ်းမလမ်းခွဲ၊
ဧရပ်ဖြူ၊ ကက္ကမြစ်၊ ကျေးတော စသည့် နေရာများသို့လည်း
သွားရောက် လေ့လာနိုင်သည်။

ယခင်က လှည်းလမ်းဟောင်းများတွင် ကျောက်
လမ်း၊ မြေညီလမ်း၊ ကတ္တရာလမ်း စသည်များလည်း ပြန်လည်
ပြုပြင် ခင်းထားသောကြောင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သွားရေး၊
လာရေး အဆိုးကြီးမဟုတ်။

အောင်စည်သူနှင့် ယမင်းသည် ဇေယျသိမ်၏ သစ်
ပုတ်ပင်ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုကြသည်။ တစ်ယောက်ခန်းများတွင်
တစ်ယောက်တစ်ခန်းယူပြီး တည်းခိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

လက်မထပ်နိုင်သေးမီစပ်ကြားတွင် အနေအတိုင်
မလွန်ကဲစေရန် အောင်စည်သူပင် ထိန်းသိမ်းသည်။ ချစ်ကြသည်မို့
ချစ်ကြည်နူး ကျီစယ်ကြသည်အထိသာ ရင်းနှီးစေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး ဇေယျသိမ်ရောက်၍ သစ်ပုတ်ပင်
ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်
သူ ဦးမောင်အေးသည် ဘယ်ကဘယ်လို ခြေရာခံ အနံ့ခံလိုက်
လာသည်မသိ။ ဇေယျသိမ်သို့ ရောက်လာပြီး စူပါမင်းသမီး
ယမင်းစည်သူအား အတင်း အပုကပ်ပါလေတော့သည်။

“လုပ်ပါ ယမင်းရာ ... ဦး လေးကို ဒီတစ်ကားအတွက်တော့
ကူညီပေးပါ။ မိဒီယိုကားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်ရှင်ကြီး
မို့ပါ။ မရိုက်ဖြစ်တာ ကြောင့်သွားရင် ပယ်ချတဲ့အထိ ပါသွား
မှာစိုးလို့ပါ။ ရုပ်ရှင် သက်ဆိုင်ရာက ကျပြီးသားမို့

ပလင်ကိစ္စရော၊ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေရော၊ မင်းသားရော
အားလုံးစရန်ငွေပေးပြီး အသင့်ဖြစ်နေတာပါ။”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီလောက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီပဲ
တခြား မင်းသမီးနဲ့ ရိုက်လိုက်ပေါ့ ဦးလေး။”

“မရဘူး ယမင်း ... ဒါရိုက်တာကိုညှိမောင်ရဲ့ အကြောင်း
လည်း ယမင်း သိသားနဲ့။ ဒီကားကို မင်းသမီး ယမင်းစည်သူ
နဲ့ရိုက်မှကို ဖြစ်မယ်တဲ့ ... ဇာတ်က မင်းသမီးဇာတ်တဲ့။
ဒီဇာတ်မှာ ကာရိုက်တာ အလိုက်ဆုံးဟာ ယမင်းစည်သူတဲ့။

ယမင်းစည်သူနဲ့ ရိုက်ရရင် ဒါရိုက်တာရော မင်းသမီးရော
အကယ်ဒမီဝင်နိုင်တဲ့ဇာတ်တဲ့။ ယမင်းစည်သူ ရိုက်ရက်မရ
သေးရင် ရတဲ့အထိ စောင့်ပါတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ယမင်း
ဘယ်သွားလဲဆိုတာ စုံစမ်းပြီး ဦးလေး လိုက်လာတာ
ပါ။”

ယမင်းသည် သူမ၏ချစ်စွာသော အောင်စည်သူကို
ကြည့်သည်။

“ယမင်း ကိုမောင်နဲ့အတူ အနားယူချင်လို့ တမင်တိတ်
တိတ်ကလေး ထွက်လာတာပါ ဦးလေး။ စုံစမ်းလို့လွယ်တဲ့
နာမည်ကြီး ငပလီတို့ ချောင်းသာတို့တောင် မသွားဘဲ
တမင်ချောင်ကျတဲ့ လူသိနည်းတဲ့ ဇေယျသိမ်ကို လာခဲ့တာ။
အရက်နှစ်ဆယ် တစ်လလောက် စောင့်လိုက်ပါလား။
ဒီကပြန်လာရင် ယမင်း ဦးလေးကားကို ဦးစားပေး ရိုက်
ပေးပါမယ်”

“ဟာ ... အဲဒီလိုကြီး မလုပ်လိုက်နဲ့ ယမင်းရာ ...။ အဲဒီလောက် အကြာကြီး စောင့်ရရင် ဦးလေးဝက်ဝက်ကွဲအောင် စိုက်ထုတ်ငွေတွေ များသွားမယ်။ လျှောက်နံးဆိုက်သွားမှာ မို့ပါ။ နောက်ပြီး အခုရိုက်မယ့်ကားက နယ်မှာရိုက်မဲ့ရက်သိပ်များတော့ စရိတ်စခနဲ့ ယမင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“ဘယ်မှာအခြေခံပြီး ရိုက်မှာလဲ ဦးလေး။”

“တောင်ကြီး၊ ကလေး၊ အောင်ပန်းဘက်မှာ အခြေခံရိုက်မှာပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဟောဒီက ကိုအောင်ရဲ့ သဘောကိုသာ ငေးကြည့်ပေတော့ ဦးလေး။ ကိုအောင်က သဘောတူတယ်၊ လိုက်သွားဆိုရင်တော့ ယမင်း လိုက်ရိုက်ပေးမယ်လေ”

ဦးမောင်အေးသည် အောင်စည်သူ၏ ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး တောင်းပန်စကားတွေ ပျားရည်သုတ် မျက်နှာအောက်ချပြီး ယမင်းကို ထည့်ခွင့်ပေးပါရန် အနူးအညွတ် တောင်းပန်တော့သည်။

ကိုယ့်ဦးလေး အရွယ်ကြီးက ဤမျှလောက် တောင်းပန်သောအခါ အောင်စည်သူမှာ မြန်မာလူမျိုး ပီသစွာ အားနာသည်။ ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး ခေါင်းညိတ်သဘောတူ လိုက်ရပေတော့သည်။

“လိုက်သွားပေါ့ ယမင်း”

“ဟယ် ... လိုက်သွားပေါ့ ဟုတ်လား ကိုအောင်။ ဒါဆို ကိုအောင်လည်း ယမင်းနဲ့ အတူတူ လိုက်မယ်ပေါ့နော်”

“ကိုယ် မလိုက်တော့ဘူး ယမင်း။ ကားရိုက်ရာမှာ ယမင်း ကိုယ့်ကို နောက်ဆံတင်းနေရင် ယမင်းရဲ့ အရည်အသွေးတွေ

ချို့ယွင်းဘွားမယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်အနေနဲ့ တောင်ကြီး၊ ကလေး၊ အောင်ပန်းဘက် ဆိုတာ ခြေရာထပ်အောင် ရောက်ဖူး လေ့လာခဲ့ဖူးပြီ။ ဒီဟော့ ကိုယ် မလိုက်ချင်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ... ကိုအောင် ရန်ကုန်ကိုပဲ ပြန်မလား”

“မပြန်သေးဘူး။ ဒီ ဇေယျသိမ်ဘက်ဆိုတာ ရောက်ခဲ့ဖူးတာနဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ။ ယမင်းနဲ့ ကိုယ်ရောက်တာ သုံးရက်တောင် မပြည့်သေးတော့ ကိုယ် ဘာမှ မလေ့လာရသေးဘူး။ ဒီဇေယျသိမ် တစ်ဝိုက်ကို ကိုယ်လေ့လာလိုက်ဦးမယ်။ အခုရေးတော့မယ့် လုံးချင်းဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်ရေးနဲ့ လာက်အောင် ဒီတစ်ဝိုက်ကို လေ့လာချင်သေးတယ် ဒီမှာပဲ ကျေနပ်အောင် လေ့လာပြီးရင်တော့ ကိုယ် ရန်ကုန်ပြန်မယ်။ ရန်ကုန်ကပဲ ကိုယ် ယမင်းကို စောင့်တော့မယ်”

“ယမင်းကတောင် ရန်ကုန်ကို အလျင်ပြန်ရောက်နှင့်ချင် ရောက်နေမှာပါ ကိုအောင်”

“ယမင်း ရောက်နှင့်လည်း ရန်ကုန်ကပဲ ကိုယ့်ကိုစောင့်ပေါ့ ယမင်း”

“ဒါဆို ... မော်တော်ကားကို ကိုအောင်ယူထားလိုက်လေ။ ယမင်းက ဦးလေးတို့ ကုမ္ပဏီကားပဲ စီးမှာပေါ့။ ဒီကား ထားခဲ့မယ်။ ကိုယ့်အတွက်လေ”

“မထားခဲ့နဲ့ ယမင်း။ ကားယူထားရင် ကိုယ့်မှာတာဝန်ကြီး တယ်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီကရရာကတစ်ခု ကိုယ်ငှားစီးမယ်”

“ဒါဆို ယမင်း လိုက်သွားမယ်နော်။ ကိုအောင် သဘောတူလို့ လိုက်တာပါနော်။ နောက်မှ ယမင်းကို ကွဲကွဲကွဲကွဲတွေ မပြောနဲ့”

“လိုက်သွားပါ ယမင်း။ ကိုယ့်အဖို့လည်း ဝေယျသီမိတစ် ဝိုက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်လေ့လာနိုင်တာပေါ့။ ဒီဒေသတစ်ဝိုက်က ခေါင်တော့ ယမင်းနဲ့အတူတူ နေရာ အနဲ့ လေ့လာဖို့လည်း မလွယ်ဘူးလေ။ ကဲ ... ယမင်း လိုက်သွားပေတော့”

“ဒီမယ် အစ်ကို ... အစ်ကိုရဲ့ကား နွယ်ကသစ်ကို သွား မလိုလားဟင်”

“အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ။ တို့ နွယ်ကသစ် သွားမလို့”

“အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းလားဟင်။ ဒီပြင်လူတွေ ပါသေး လား”

“တို့ပာစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဒရိုင်ဘာကော မပါဘူးလားဟင်”

“မပါဘူး ... တို့ ဒီကားကို ငှားတုန်းကတော့ ဒရိုင်ဘာ ရောပါမယ်လို့ ပြောတာ၊ အခု သွားမယ့်ရက်ရောက်မှ ဒရိုင်ဘာက နေမကောင်းလို့ မလိုက်တော့ဘူး။ တို့ဟာတို့ပဲ ကားချည်းငှားပြီး မောင်းသွားမှာ”

“ဒါဆို အစ်ကိုကားနဲ့ နွယ်ကသစ်ကို နီမာ လိုက်ပါရစေလား အစ်ကို”

အစ်ကိုကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါရစေဆိုလေမှ ကားသွားတွင်

လာရပ်ပြီ ပြောနေသော အမျိုးသမီးငယ်အား အောင်စည်သူသည် ကားထွက်မည့်ဆဲဆဲ ကားဘေးမှန်ပြတင်းမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ချောဆိုမှချော။

လှဆိုမှလှ။

ငယ်ဆိုမှငယ်။

ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဒီကောင်မလေး အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်နိုင်သေး။ အလွန်ဆုံး ရှိပါမှ အသက်(၁၈)နှစ် (၁၉)နှစ်မျှသာ။

သူမ၏ နဖတ်နေသော မျက်နှာလေးက သက်သေခံနေသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ကညဲလည်း တော်တော်ကြီးကို အချိုးအဆစ်၊ လက်တံ၊ ပေါင်တံ၊ ခြေတံ ပြေပြစ်သော မော်ဒယ်(လ်) ဖြစ်ပါ၏။

ယမင်းလိုပင် ချောလှအချိုးကျသူ မလေးပဲပေ။ ယမင်းက ဒီကောင်မလေးထက် အသက်ပင်လျှင် အတော်လေး ပိုကြီးသေးသည်။

သူမသည် အောင်စည်သူကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ငုံ့ကြည့်ရင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြပါ၏။

သူမ၏ ပခုံးတစ်ဖက်ပယ် နိုင်ငံခြားဖြစ် သားရေပျော့သားရေအစစ်နှင့် ချုပ်ထားသော အကောင်းစား ဆွဲအိပ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ထားသည်။ သူမ၏ အဝတ်အစားထည့်အိပ် ဖြစ်ပေမည်။

သူမ၏ လက်တစ်ဖက်က တော်တော်ကြီးမားသော မိန်းမကိုင်(ပတ်စ်)ပိုက်ဆံအိတ် လွယ်လည်းလွယ် ကိုင်လည်းကိုင် ထားသည်။

ဖြန်းခနဲ အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော့ ဤမိန်းကလေးသည် ယနေ့ခေတ် ပျက်စီးချင်နေသော မိန်းမငယ်လေး၏အသွင် ဆောင်နေသည်။

ယောက်ျားသားတစ်ယောက်တည်း သွားမည့်ကားတွင် သူမလည်း လိုက်ပါရစေဟု ဆိုခြင်းကပင်လျှင် ယောက်ျားရဲသော မိန်းမငယ်လေးဟု တွက်ဆနိုင်သည်။

သို့သော် ...

သူမ၏ မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်ပြီး အသေအချာတွေ့ရလေမှ ဤမိန်းကလေးငယ်ချောလေးသည် မိကောင်းဖခင်သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချိန်မည်ဟု အောင်စည်သူ ယူဆသည်။

ချောလှငယ်မလေးက ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ဆက်မပြောသည်။

“ဒီကနေ့ သစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုသူတွေစုပြီး နွယ်ကသစ်ကို သွားလည်ကြဖို့ ဟိုင်းလင်းကားပင်ရှင်တစ်စီး ငှားကြတယ်လေ။ ညက လိုက်မယ့်လူစာရင်း လိုက်ကောက်တော့ နီမာလည်း လိုက်မယ်လို့ စာရင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ သူတို့က မနက်ရှစ်နာရီတိတိမှာ သစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ်က နေပြီး ကားထွက်မယ်လို့လည်း ပြောသွားပါတယ်။”

“ဒါဆို ... အဲဒီကားနဲ့ ဘာလို့ အမိက လိုက်မသွားတာလဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ပြောရမှာ ရှက်လည်းရှက်ပါပဲ၊ မရှက်လည်း မရှက်ပါဘူး အစ်ကိုရာ”

“ဟေ”

နီမာဆိုသော ဒီကောင်မလေး ပြောလိုက်ပုံမှာ အောင်စည်သူ့ ခမျှာ နားနှစ်ဖက်ကော ပျက်စိန်ဖက်ပါ သည်သွားရပါ၏။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ အမိရဲ့ ရှက်လည်း ရှက်ပါ၊ မရှက်လည်း မရှက်ပါဘူး ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို”

“ဟင်း ... ဟင်း ...”

ရယ်သွမ်းလေး သွေးလိုက်သေးသည်။

ကောင်မချောလှငယ်လေး တဟင်းဟင်း ရယ်သော အခါ သူမ၏ ပါးပြင်တစ်ဖက်တွင် ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်သွားသည်ကို အောင်စည်သူ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

အကျော်အဖော် စုပေါင်းသမီးချော လမင်းမှာပင် ယခုလို ပါးချိုင့်လေး မရှိရှာပေ။

“နီမာ အိပ်ပျက်ကြီးသွားတယ်လေ။ မနက်ခုနစ်နာရီမှ အိပ်ရာကနိုးတယ်လေ။ ဒါကလည်း မနေ့က ဇေယျသီမိကို ကားစီးလာတာ ကျပ်ကျပ်သိပ်သိပ်နဲ့ ခရီးပန်းလို့ ညမှာ အိပ်မောကျပြီး အိပ်ပျက်ကြီးမိသွားတာပါ။ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ မနက်မိုးထိန်ထိန်လင်းတဲ့အထိ အိပ်ပျက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ရှက်စရာပေါ့နော် အစ်ကို”

“တချို့ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ အားနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကတော့ နေဖင်ထိုးမှ အိပ်ရာက ထကြတာတွေလည်း ရှိသားပဲ။ မိန်းမပျိုင်းမလေးတွေပေါ့လေ”

“နီမာကတော့ မိန်းမပျိုင်းမလေး မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ။ ခရီးက ပင်ပန်းလွန်းလာလို့ အိပ်မောကျမိသွားတာပါ။ နီမာ ရန်ကုန်အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်မှာ နေတုန်းက

မနက်အစောဆုံး အိပ်ရာနိုးသူဟာ နီမာပါနော်။ နီမာက အစောကြီးနိုးလို့တောင် တခြားအိပ်ပျက်ကြီးနေတဲ့ အဖော်တွေကို လိုက်နိုးပေးရသေးတာပါ။ တချို့ မနက်ငါးနာရီလောက် ဘူတာဆင်း၊ သင်္ဘောဆိပ်ဆင်းမယ့် အမျိုးသမီးတွေကတောင် နာရီနှိုးစက်ကို အားမကိုးဘဲ နီမာကို မနက်ငါးနာရီ နှိုးပေးပါ။ မနက်လေးနာရီ နှိုးပေးပါလို့တောင် တောင်းပန်ပြောတာကို ခံယူရတဲ့ နီမာပါနော်”

အောင်စည်သူ ပြုံးမိပါ၏။

နီမာဆိုသော ဤချောလှငယ် မိန်းကလေးသည် အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်သေးသော အရွယ်မို့လားမသိ။ ပြောပုံဆိုပုံ အသံလေးယူလေသိမ်းနှင့် ပြောသောစကားလုံးလေးတွေမှာ ကလေးဆန်နေသောကြောင့် အောင်စည်သူ ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး။ ဒီနေ့မနက် အမိက ခုနစ်နာရီမှာ နိုးလျက်သားနဲ့ ရှစ်နာရီထိုးမှထွက်တဲ့ ဟိုင်းလက်ကားကို ဘာလို့မမီတာလဲ။ ကြားမှာ တစ်နာရီတောင် ကြာသေးတာပဲ”

“အဲဒါပေါ့ အစ်ကို၊ နီမာပြောရမှာ ရှက်တာ၊ နီမာ အိပ်ရာကနိုးတော့ ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုသူတွေဟာ ရေချိုးပြီးသူတွေ၊ အဝတ်လဲပြီးသူတွေ တွေ့သားပဲ၊ နီမာစိတ်ထဲမှာ ဒီလူတွေ ဘာလို့ အစောကြီး ရေချိုးကြတာလဲ၊ အဝတ်လဲကြတာလဲလို့တော့ ထင်မိလိုက်သေးတယ်၊ နီမာလေ ... ဟိုက်လက်ကားနဲ့ နွယ်ကသစ်ကိုလိုက်ဖို့ စာရင်းပေးထားတာ လုံးဝကြီးကို မေ့နေတယ်၊ သတိမရဘူး”

“ဪ... ဪ... ဟုတ်လောက်တာပေါ့၊ အမိကအသက်ကြီး အဘွားအိုဆိုတော့ သတိမေ့တတ်ရောပေါ့”

“အဲဒါ ... ဘယ်ကလာ နိမာက အသက်ကြီးအဘွားအို ဟုတ်ရမှာလဲ။ နောက်နှစ်လနေမှ အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်ပြည့်မှာ”

“အေးပါ ... ကျန်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး”

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ အောင်စည်သူသည် ဤချောလှငယ် ကောင်မလေးနှင့် စကားပြောရသည်ကို ကြည်နူးမှုလေး ခံစားနေရသည်။ ကောင်မလေး၏ ကလေးဆန်မှုအပေါ် မူတည်ပြီး နောက်ချင်ပြောင်ချင် ကလိချင်လာသည်။

“နိမာက သတိမေ့နေတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲလေ။ အိပ်ရာနိုးတာနဲ့ အိမ်သာဝင်ရင်း ကာတွန်းတစ်အုပ် ဖတ်နေတယ်၊ ပြီး ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက်သန့်စင်တယ်။ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာထိုင်ပြီး ဖြီးလိမ်းခြယ်သတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီတောင့် နှိုက်လိုက်မှ ဒီနေ့မနက် ရှစ်နာရီ နွယ်ကသစ်ကိုလိုက်ဖို့ ပေးထားတဲ့ မော်တော်ကားခ လက်မှတ်ကို သွားတွေ့တယ်။ ဒီတော့မှ နွယ်ကသစ်ကိုလိုက်ဖို့ အဝတ်အစားလဲ၊ ဆွဲအိပ်ထဲ အဝတ်ပိုတွေထည့်၊ ပြီး အောက်ကိုဆင်းလာတော့ ဟိုင်းလက်ကားက ထွက်သွားပြီလေ။ ဒီတော့မှ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ။ အဲဒီလို နိမာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေတုန်း အစ်ကို ဟိုတယ်ပေါ်က ဆင်းလာတာကို နိမာ လှမ်းမြင်တယ်။ အစ်ကို့ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းရိုတာနဲ့ နိမာ ငေးကြည့်နေမိတယ်”

“ဗျာ ... ကျုပ်က ကြည့်ကောင်းကောင်း ရှိနေပြန်သတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ယောက်ျားတွေထဲမှာ အစ်ကိုဟာ ရုပ်ရော လှုပ်ရှားတဲ့ ဟန်ပန်ရော ကိုယ်ထည်တည်ဆောက်ပုံရော တော်တော်ကြီးကို ကြည့်ကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ ခုခေတ် ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ ဗီဒီယိုမင်းသားတွေတောင် အစ်ကိုလောက် ကြည့်မကောင်းဘူး”

အောင်စည်သူ ရယ်မိပြန်ပါ၏။

ကောင်မလေး ... ငယ်သာငယ်စာယံ ဂလယ်မလေး လုပ်နေပြီဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ထင်လိုက်သည်။ သူ ယခုကားကြို လိုက်ချင်နေသည်။ မိမိက ခေါ်ချင်လာအောင် အမြောက်အပင့်လေးတွေ ပြောနေဟန်တူပါ၏။

“အမိကို တိုကားကြိုနဲ့ ခေါ်သွားအောင် စွတ်ပင့်မြှောက်နေတာကိုး”

“အဲဒီလို မဟုတ်လိုက်တာ အစ်ကိုရော။ အစ်ကိုကားကြို မလိုက်လည်း နေပါစေ။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို ဂျစ်ကားတစ်စီးစီးဖြစ်ဖြစ် ငှားပေးပါ။ ဟိုင်းလက်ကားကိုမီရင်တော်ပြီ။ ကျသလောက် ပိုက်ဆံပေးပါမယ်ဆိုပြီး လိုက်ရင်လည်း ရပါတယ်နော်။ ဟိုင်းလက်ကားက လေ့လာရေး သွားတာမို့ လမ်းမှာ ဟိုနေရာရပ်၊ ဒီနေရာရပ်နဲ့ မိမှာပါ။ အခု အစ်ကို့ကို နိမာ ပြောနေတာက အမြင်ကို အမြင်အတိုင်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောနေတာပါနော်။ နိမာ ပြောတာတွေ ဟုတ်မဟုတ် အစ်ကိုဘာသာ နှုတ်ထဲပြန်ကြည့်။

ဒါမှမဟုတ် တခြားဘေးလူတစ်ယောက်ယောက်ကို မေးကြည့်၊ ဒါဆို နီမာပြောတာတွေ မြောက်ပင်ပြောတာဟုတ်၊မဟုတ် အစ်ကို့ဘာသာ သိလာမယ်”

ဒါကျတော့လည်း ဟုတ်သင့်သလောက် ဟုတ်နေပါလေ၏။

အောင်စည်သူသည် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ကာယပညာနှင့် အားကစားကို ဝါသနာအလျောက် လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ စနစ်တကျ အချိန်ပိုင်း နေ့စဉ်မပြတ် လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

အောင်စည်သူ ကိုယ်တွင် အသားပိုမရှိ၊ အစိအအစ်တွေမရှိ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်သားမာဆယ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။

အမေမွေးကတည်းက ပင်ကိုယ်ရပ် ရှိသည်၊ ဘဝကုသိုလ်ပေးအရ အရပ်အမောင်း ခြေဆံလက်ဆံတွေ အချိုးကျ ရှိနေသည်။

မိန်းမချော ချောသည်မျိုး မဟုတ်။ ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ရုပ်သွင်ခန္ဓာ ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ချစ်သော ယမင်း ကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိကို ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ရန် တိုက်တွန်းပါ၏။ မိမိက လုံးဝဝါသနာလည်း မပါ။ အရှက်လည်းကြီးသူမို့ ယမင်း အကြံပေးချက်ကို လက်မခံခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အနုပညာလှိုင်းတွင် အောင်စည်သူ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ခြင်းထက် စာပေလှိုင်းကိုသာ အောင်စည်သူ အာရုံစူးရှစွာ သက်ရောက်ပေသည်။

“ကဲ ... အမိ လိုက်လည်းလိုက်ချင်တယ်၊ လိုက်လည်းလိုက်ရဲတယ် ဆိုရင်တော့ ကားပေါ်တက်ပေတော့။ နောက်ကူရှင်မှာ အမိတစ်ယောက်တည်း အိပ်ငိုက်ပြီးလိုက်ရင်တောင်ရတယ်”

နီမာသည် သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်နက်လေးကို ထောင်ကပ်အကြည့်ဖြင့် အောင်စည်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုပြောတာက လိုက်ချင်ရင် ဆိုတာကတော့ နီမာ လိုက်ချင်နေမှန်း အစ်ကို အသိပါ။ လိုက်ရဲရင် လိုက်ဆိုတာက အစ်ကို ဘာကို ရည်ညွှန်းပြောတာလဲဟင်။ လမ်းမှာ လူဆိုးဓားပြတွေ တွေ့နိုင်တာမို့ လိုက်ရဲရင်လိုက်လို့ ပြောတာလား အစ်ကို”

“မဟုတ်ဘူး ... နွယ်ကသစ်ကို သွားတဲ့လမ်းက မြေကြီးလမ်းကြီး၊ မြန်မြန်မောင်းလို့ မရဘူး၊ အချိန်ကြာမယ်။ ပြီး ဘေးတစ်ဖက်စီမှာ တောတန်းနဲ့တောင်တန်းတွေ၊ လူပြတ်တယ်၊ အမိက ရုပ်ချောချောငယ်ငယ်လေး၊ တို့ကလည်း အရွယ်ကောင်း ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် တို့ကို စိတ်ချယုံကြည်ပြီး လိုက်ရဲရင် လိုက်လို့ ပြောတာ”

“ဪ ... ဒါလား။ မလိုအပ်တာကြီးပဲ အစ်ကိုရာ။ ဒါဆို နီမာက သိပ်လိုက်ရဲတာပေါ့။”

ပြောပြောဆိုဆို နီမာသည် သူမ၏ ဆွဲအိတ်ကို မော်တော်ကား နောက်ကူရှင်ဘက်သို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

အောင်စည်သူ၏ အဝတ်အစား ဆွဲအိတ်ကြီးလည်း

နောက်ကူရှင်ပေါ်တွင် တင်ထားသဖြင့် ဆွဲအိတ်နှစ်လုံးနှင့် နောက် ကူရှင် နေရာပြည့်သွားသည်။ နီမာက ကားခေါင်းကို ကွေ့လျှောက် ပြီး ရှေ့တံခါးပေါက်ဖွင့်ကာ ရှေ့မှာပင် အောင်စည်သူနှင့် ယှဉ်တွဲ ထိုင်လိုက်ပါ၏။

ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတော့ သူမ၏ ရင်ခွင်မှာပင် ပိုက် ထားပါ။

“ကဲ ... မောင်းရင် ရပြီ အစ်ကို၊ နီမာ တစ်ကောင်လုံး ကားပေါ်ရောက်နေပြီ”

အောင်စည်သူ ကားစက်နှိုး ဂီယာသွင်းကာ သစ်ပုတ် ပင်ဟိုတယ်မှ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“လောကကြီးမှာ သဘာဝပေးတွေ ရှိတယ် အစ်ကို”

“အား ... အမိစကားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကြီးပါလား”

“သစ်သီးတွေသီးတာကိုကြည့်၊ စိမ်းသေးတဲ့အသီးဟာ မြင် ရုံနဲ့ စိမ်းနေသေးမှန်း အသီးရဲ့အသွင်ကိုက ပြနေတယ်။ ဝမ်းပျဉ်းသီးဆိုလည်း စိမ်းတစ်ဝက် မှည့်တစ်ဝက်အရောင် နဲ့ သူ့အသွင်ကို ပြနေတယ် ... အမှည့်သီးကျတော့လည်း သူဟာ မှည့်နေပါပြီလို့ ဝါဝါဝင်းဝင်းလေး အသွင်ကိုပြ နေတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ဝံပုလွေ၊ မြေခွေး တို့ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့် ပြီး သူတို့ မာန်မဖီ၊ အစွယ်ကို ဖြေပြတောင်မှ သူတို့မျက် နှာရုပ်ကိုက ကိုက်သတ်မယ်၊ ရက်စက်မယ်ဆိုတဲ့ အသွင်ကို ပြနေတယ် ... အဲ ... သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ စိုင်း၊ ဆတ်နဲ့

ယုန်လေးတွေကျတော့ သူတို့မျက်နှာလေးတွေကို မြင်ရုံနဲ့ မရက်စက်တတ်ဘူး။ မကြမ်းကြုတ်တတ်ဘူး၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ ကြောက်တတ်တယ်ဆိုတာ သူတို့မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လွင် နေတယ်”

အောင်စည်သူ ၅၊ ၁ နဲ့ လေပူပြင်းကို မူတ်ထုတ်မိ ပါ၏။ ဒီသူငယ်မ သူမဘာသာ ပြောချင်ရာ ပြောစေတော့ဟု သဘောထားလိုက်ပေသည်။ ကားကိုသာ ဆက်မောင်းနေပါ၏။

“အဲဒါပဲပေါ့ အစ်ကိုရာ ... သစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ်ပေါ်က အစ်ကို ဆင်းလာကတည်းက အစ်ကိုကို နီမာ ကြည့်နေ တာပါလို့ နီမာပြောပြီးသားပဲ၊ အစ်ကိုအသွင်ကို မြင်တာမို့ အစ်ကိုဟာ မရက်စက်ဘူး၊ မကောက်ကျစ်ဘူး၊ စိတ်သဘော ထား မြင့်မြတ်မယ်၊ တစ်ဖက်သားကို အနိုင်ကျင့်တဲ့ အမူအကျင့်မျိုး မရှိဘူးဆိုတာတွေ အစ်ကိုရုပ်အသွင်က အလိုလို ဖော်ပြပြီးသားမို့ မြင်ရုံနဲ့ ပေါ်လွင်နေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် နီမာ အစ်ကိုနဲ့လိုက်ရဲလို့ လိုက်ပါရစေလို့ လာ ပြောတာပေါ့။ အငှားကားတစ်စီးကို ရှစ်ရာတစ်ထောင်ပေး ပြီး ခေါ်လည်း ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီတောလမ်း တောင် လမ်းမှာ အငှားကားမောင်းတဲ့လူကို နီမာ ကြောက်တယ် လေ။ စိုးရိမ်တယ်လေ။ အတူ မသွားရဲဘူး”

“အဲမာမင်း ... နီမာရယ်။ တို့ကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့ လိုက်ရတာပါလို့ ပြောလိုက်လည်း တိုတိုလေးနဲ့ ပြီးသားနဲ့။ သစ်သီးစိမ်း၊ ဝမ်းပျဉ်း၊ အမှည့်တွေရော၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ဒရယ်တွေကော ပြောလိုက်တာ စုံသွားတာပဲ”

“အစ်ကို သဘောပေါက် နားလည်အောင် ဥပမာတွေနဲ့ ပြောပြရတာပါ”

“ဟေ ... တို့က အဲဒီလောက်တုံးတဲ့ ပုံစံ ပေါ်နေလို့ လား”

“အစ်ကိုဟာ တုံးတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း နီမာ သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ... ဒီလူကြီးတော့ မြောက်လုံး ပင့်လုံးတွေနဲ့ ပြောထားပြီး မိုးကြိုးပစ်မှာစိုးလို့ ထန်းလက်ကာတာမျိုး လား”

“ဟာ ... အဲဒီလို လုံးဝကြီးကို မဟုတ်လိုက်တာ အစ်ကိုရာ၊ နီမာက အဲဒီလောက်တောင် ခေါင်းထဲအတွေးမဝင်ဘူး၊ မြင်တဲ့တွေ့တဲ့အတိုင်းနဲ့ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်းတွေကို ပြော နေတာ။ တကယ်ပြောတာ အစ်ကို၊ ဘုရားစူးစေ၊ မိုးကြိုး ပစ်စေ”

“ထားပါတော့ ... ကျိန်တွယ်မပြောနဲ့။ တို့ကထပ်ပြောထား ဦးမယ်။ တို့ အခုအရွယ်ထိ ဘယ်သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာမှ အနိုင်မကျင့်ခဲ့ဖူးဘူး၊ လောကကြီးမှာ အနိုင်ကျင့်ပြီးမှ ရယူတယ်ဆိုတာ တကယ် လူဆိုး လူမိုက်တွေသာ”

“အဲဒါ ပြောနေတာပေါ့။ အစ်ကိုပင်ကိုယ်စိတ်ဓာတ်ရင်း ကိုက လူဆိုးလူမိုက်စိတ်မျိုး မဟုတ်မှန်း နီမာ သိနေတာ ပဲ”

အောင်စည်သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မော်တော်ကား ကိုသာ ခရီးတွင်အောင် ဆက်မောင်းနေတော့သည်။

မော်တော်ကားမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဒိတ်အောက်နေ သော မာဒေါ်ဆီဒင် ‘ချ’အက္ခရာ ဆလွန်းကား အနီရောင် ဖြစ် ခဲ့၏။

ငင်းမော်တော်ကားအား သက်တမ်းစကားနှင့်ပြောရ ချင် ဧရာရောက်နေသောကားပါပေ။ သို့သော် ထိုကားကိုပင် ကားပိုင်ရှင်က ကျကျနန မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားသောကြောင့် မောင်း စာတွင် ဆုံးဆုံးဝါးဝါး မရှိလှ။

“အစ်ကိုနာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲဟင်”

“အောင်စည်သူတဲ့၊ အမိနာမည် အပြည့်အစုံကကော”

“နီနီမာချောကလျာစိုးတဲ့”

“အံ့မယ်လေး ... ရှည်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ... အံ့မယ်လေး တ၊ရလောက်အောင် ကိုပဲ ရှည်တယ်။ မာမိပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ကတော့ နီနီမာ သုံးလုံးတည်းပါ။ နီမာက စနေသမီးမို့ မာမိက နေ့သင့်နံသင့် ပေးထားတာ ... ကျောင်းရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက နင့်နာမည် အောက်တယ်၊ ခုခေတ်မှာ အနည်းဆုံးနာမည် ငါးလုံးမှည့်မှ ခေတ်မီတာဆိုပြီး နီနီမာချောကလျာစိုးလို့ မှည့်လိုက်တာ။ နောက်ဆုံးအလုံး စိုးကတော့ ဒက်ဒီနာမည် ထဲက တစ်လုံးလေ ... ဒက်ဒီနာမည်က ဦးဘစိုးတဲ့”

အောင်စည်သူက ကားလမ်းတွင် ချိုင့်တွေ ကမူတွေ နေသဖြင့် သတိထား မောင်းနေသည်။

“တကယ်တော့ ဘာလုပ်မလဲ အစ်ကိုရာ၊ နာမည်အရှည်ကြီး မှည့်တာ အပိုအလုပ်တွေပါ။ နာမည်ဆိုတာ တစ်ဦးတစ်

ယောက်အတွက် သင်္ကေတသဘော သက်ဝင်ရင်း ပြီးတာပဲ။
မာမိမဆုံးမိကဆိုရင် နိမ္မာနမည်ကို အပြည့်တောင် မခေါ်
ဘူး။ နိမ္မာကို သဘောမကျတိုင်း မိမာလိုပဲ ခေါ်တယ်။
နိမ္မာက ဆိုးပြီး ခေါင်းမာလို့ မိမာလို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့
ခေါ်တာလေ။ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် နာမည်ဟာ သင်္ကေတမို့
ခေါ်သူနဲ့ အခေါ်ခံရသူ အသိအမှတ်ပြုရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်
လား။ အစ်ကိုကိုလည်း နာမည်မခေါ်ပါဘူး။ အစ်ကိုလို့
ခေါ်ရင် သင်္ကေတမြောက်နေသားပဲဟာ။ အစ်ကိုလို့ပဲ
နိမ္မာကတော့ ဆက်ခေါ်မှာပဲ”

“ရတယ် ... ကြိုက်သလိုခေါ်”

“အစ်ကိုက ဇေယျသိမ်ကို ဘာလို့လာတာလဲဟင်”

အောင်စည်သူသည် ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။
သူ့အကြောင်းကို နီနီမာအား အပြည့်အစုံ မပြောချင်ပေ။ ချစ်သူ
စုပါရုပ်ရှင်မင်းသမီးနှင့်အတူ အပန်းဖြေလေ့လာရေး လာခဲ့ရာမှ
ချစ်သူ ယမင်းအား ရုပ်ရှင်က အတင်းလိုက်ခေါ်သဖြင့် ယမင်း
လိုက်သွားရတာကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်း ဇေယျသိမ်တွင်
ကျန်ခဲ့ကြောင်း နီနီမာအား မပြောပေ။

ဒီအကြောင်းတွေ ပြောရန်လည်း မလိုပေ။ ထို့ကြောင့်
တိုတိုနှင့် ပြီးစလွယ် ဖြေလိုက်သည်။

“ဒေသန္တရ ဗဟုသုတအတွက်ရော၊ မရောက်ဘူးသေးတဲ့
မြန်မာပြည်ထဲက နေရာသစ် တစ်ခုကို လေ့လာချင်တာရော
ကြောင့် ဇေယျသိမ်ကို လာခဲ့တာပဲ နီမာ”

“မစွဲပါဘူး အစ်ကိုရာ”

“ဘာမစွဲတာလဲ”

“ဇေယျသိမ်လိုနေရာက သိပ်ခေါင်ပြီး ချောင်ကျတဲ့နေရာ
တစ်ခုပဲ။ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတအတွက်ဆိုရင် ပုဂံညောင်ဦး၊
မန္တလေး၊ ရွှေဘိုတို့ ... ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် တောင်ကြီး၊
ကလေး၊ လာရှီ၊ သီပေါတို့ သွားလေ့လာသင့်တာပေါ့။
ဇေယျသိမ်မှာ ဘာများ မယ်မယ်ရရ လေ့လာစရာရှိလို့လဲ။
ကြည့်လေ ... လမ်းကလည်း မြေကြီးလမ်း၊ ဖုန်တထောင်း
ထောင်း ကမူတွေ ဒစ်တွေ ချိုင့်တွေနဲ့ လမ်းရဲ့ဘယ်ညာ
ကြည့်လိုက်ပြန်လည်း တောတန်းတွေ လျှိုမြောင်တွေ
တောင်တန်းတွေနဲ့ အစ်ကို ဘာကိုလေ့လာမလဲ ... ကံ”

“အဲဒီလို ဖုန်တထောင်းထောင်းတွေ ဟောတန်းလျှိုမြောင်
တောင်တန်းတွေဟာပဲ လေ့လာစရာတွေပေါ့ နီမာ။ နောက်
ပြီး အခုသွားမယ့် နွယ်ကသစ်ရဲ့မြောက်ဘက် သုံးမိုင်လောက်
မှာ သမိုင်းသုတေသီတွေ ကြီးမှူးပြီး မြို့ဟောင်းတူးဖော်ရေး
လုပ်နေကြတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ‘သရဝဏ်’ဆိုတဲ့ မြို့ဟောင်း
တစ်ခု တည်ခဲ့ဖူးကြောင်း သမိုင်းမှာ တွေ့ရှိလိုတဲ့၊ အဲဒီ
သရဝဏ်မြို့ဟောင်းဟာ အနော်ရထာမင်း လက်ထက်က
လား၊ ကျန်စစ်သား လက်ထက်ကလား၊ အလောင်းစည်သူ
လက်ထက်ကလား၊ ဘယ်မင်းလက်ထက်က တည်ခဲ့က
ဆိုတာ စူးစမ်းရှာဖွေ နေကြတယ်။ အနော်ရထာ၊ ကျန်စစ်
သား၊ အလောင်းစည်သူမင်းတွေဟာ သူ့ခေတ်နဲ့သူ့နယ်ချဲ့
စစ်တိုက် ဝါသနာကြီးခဲ့တဲ့ မင်းတွေပဲ။ သူတို့စစ်ချီရာ

လမ်းကြောင်းမှာ စတင်ချသင့်တဲ့ နေရာမှာ အကြာကြီးစတင်
ချပြီး မြို့တည်ဆောက်တယ်။ ဘုရားပုထိုး လိုက်ရုံတွေ
တည်ဆောက်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ လေ့လာချင်စရာတွေ၊
ဗဟုသုတတွေပဲပေါ့၊ နိမာ၊ အဲဒါတွေကို လေ့လာပြီး
ကိုယ် စာအုပ်ရေးတဲ့ထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ဗဟုသုတရအောင်
ထည့်ရေးနိုင်တာပေါ့။”

“ဒါဆို အစ်ကိုက စာရေးဆရာလားဟင်”

“မဖြစ်ထွန်းသေးပါဘူး။ အခုမှ ကြိုးစားတုန်း အဆင့်ပဲ
ရှိသေးတယ်”

“ဆက်ကြိုးစားပေါ့၊ အစ်ကိုရာ၊ စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမ
ဆိုတာ သူသူငါငါ လူတွေကြည့်ညှိလေးစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထဲ
အပါအဝင်ပဲဟာ”

ထိုမျှသာ နိမာပြောပြီး စာအုပ်အကြောင်းကို စိတ်
မဝင်စားသည့်နှယ် လေးလေးနက်နက် မရှိလှဘဲ လက်ဝဲဘက်
လက်ယာဘက်နှင့် နောက်ဘက်သို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လိုက်ကြည့်
နေပေသည်။

နိမာ၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး အောင်စည်၏ ရင်
တွင် မကျေမနပ်လေး ဖြစ်ရပါ၏။

တကယ်ဆိုလျှင် ...

အစ်ကို စာရေးဆရာ ကလောင်နာမည် ဘယ်လို
ခေါ်သလဲ၊ ဘယ်နှစ်အုပ် ထုတ်ပြီးပြီလဲ၊ ရောင်းရရဲ့လား၊ စွဲရဲ့လား
စသဖြင့် ဆက်၍မေးစေချင်မိသည်။

ထိုသို့မေးမြန်းပြီး အစ်ကိုရေးတဲ့ထဲက ဘယ်စာအုပ်
ကိုဖြင့် နိမာ ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဖတ်ရတာ ကောင်းတယ်၊ သင့်တယ်၊
ညံ့တယ် စသဖြင့် ဝေဖန်စကားမျိုးလည်း ပြောစေချင်မိသည်။

မည်သည့် စာရေးဆရာ မဆို မိမိ၏ ရေးသောစာကို
နှစ်သက်သည်၊ ကောင်းသည်ဟု ထောပနာပြုလျှင် ဝမ်းမြောက်
သည်၊ အားတက်သည်၊ ကလောင်သက်နသေးသူများ ဆိုပါက
ထိုသို့သောစကား ကြားရလျှင် အလွန်အမင်းကြီးကို ဝမ်းသာတတ်
ကြပါ၏။

အောင်စည်သူမှာ ကလောင်သက်အားဖြင့် နသေးသူ
သာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ...

နိမာကို အောင်စည်သူ သေချာအကဲခတ်ကြည့်သည်။
သူမသည် ကိစ္စတစ်ခုခုပေါ်တွင် ကြိုးမားသော အာရုံစွဲတစ်ခု
ရှိနေပုံရသည်။ သူမတွင် စွဲကပ်နေသော အာရုံမှတစ်ပါး အခြား
ကိစ္စအဝဝတွင် ဘာကိုမျှ အာရုံမထားဘဲ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာတွေ
သာ လျှောက်ပြောနေသော အသွင်မျိုး ရှိနေသည်။

ဥပမာ ... ဇနီးမယားနှင့် စိတ်ဆိုးနေခိုက် လူတိုင်း
တွေ့ကြုံနေရသော အကြောင်းအရာကို သွားပြောလည်း ထိုသူသည်
စိတ်ဆိုးနေခိုက် ဖြစ်သောကြောင့် ဘာတွေ ဈေးဘယ်လောက်
တက်တက် စိတ်ဝင်စားမည် မဟုတ်သော အခိုက်အခါ ဖြစ်နေ
သည်။

ဤသည်မှာ လူသဘော၊ လူမနောပင် ဖြစ်ပါ၏။
နိမာလည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ အောင်စည်သူ

နှင့် အလိုက်အထိုက် စကားဦးတည့်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေစေ
ကာမူ သူမ၏အာရုံသည် အခြားတစ်ခုခုတွင်သာ ရောက်ရှိနေ
ပုံပင်။

လက်ဝဲလက်ယာနှင့် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး ခဏ
ခဏ ကြည့်သည်ကပင် တစ်မျိုးထူးခြားနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အောင်စည်သူသည် နီမာ၏ တကယ့်အကြောင်းမှန်
ဇာစ်မြစ်ကို သိချင်လာမိသည်။

သူမသည် ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။
ဇေယျသိမ်ဘက်သို့ ရောက်လာခြင်းမှာ အပန်းဖြေနှင့် လေ့လာရေး
အတွက် လာခဲ့ခြင်း အမှန်အကန်ပေပဲလား။

“နီမာက ဘယ်ကလာတာလဲ။ ဇေယျသိမ်ကို အပန်းဖြေ
လေ့လာဖို့ ရောက်လာတာလားဟင်”

“အပန်းဖြေချင်လို့ တစ်နေရာရာကို တမင်တကာသွားပြီး
အပန်းဖြေတယ်ဆိုတာ ပေါကြောင်ကြောင်လူတွေ လုပ်တတ်
ကြတာပါ အစ်ကို”

“ဟေ ...”

“အစ်ကိုပဲ သေချာစဉ်းစားကြည့်လေ။ တကယ် ပင်ပန်းလို့
အပန်းဖြေချင်ပါတယ်ဆိုရင် ... ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာမှာမှ
အပန်းဖြေတာထက် ဘယ်နေရာက ပိုပြီးကောင်းဦးမှာလဲ။
တခြားတစ်နေရာမှာ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်မှာပဲ တည်းနေ
နေ၊ အမှန်တော့ သူတစ်ပါးရဲ့အိမ်ရာမှာ တည်းခိုနေတာပဲ
ဟာ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုလို၊ နေရထိုင်ရတာ
မပြည့်စုံသလိုလို။ တည်းခိုနေချိန်မှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေရာ

ကို သတိပြန်ရနေသလိုလို စိတ်ထဲ အထာမကျသလိုလို
ဖြစ်တာပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ... ဟိုတယ်တို့ ဘာတို့မှာဆိုတော့ ဘာ
မဆို ကိုယ်လိုချင်တာ အသင့်ဖြစ်နေတာကိုက ကိုယ်သက်
သာပြီး အပန်းဖြေတာပေါ့ နီမာ”

“အလကားပါ ... အပန်းဖြေခရီး ထွက်ပြီဆိုကတည်းက
အဝတ်အစားအိတ်တွေ ပြင်ဆင်ရ။ လိုအပ်မယ့် ပစ္စည်းတွေ
ယူသွားဖို့ သီးသန့်ထည့်ရ၊ ဆေးဝါးတွေ စဉ်းစားပြီးထည့်ရနဲ့
စိတ်တောင် ပင်ပန်းသေးတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ သွားမယ်
ဆိုလဲ လမ်းခရီးမှာ မော်တော်ကား စိတ်ချရရဲ့လား၊
လမ်းမှာ ပျက်မလားနဲ့ စိတ်တထင့်ထင့်။ တကယ်ပဲလမ်း
မှာ ကားပျက်ပြီဆိုလည်း အရမ်းပင်ပန်းနဲ့။ ဘယ်မှာလဲ
အပန်းဖြေရတာ။ အဲ ... အပန်းဖြေမယ့်နေရာ ရောက်ပြန်
တော့ ကိုယ်နဲ့ သင့်တော်မယ့် ဟိုတယ်ခန်းငှားရ၊ တည်းခို
ဖို့နေရာ ရှာရနဲ့ တတ်နိုင်တဲ့လူ ငွေသိန်းနဲ့ချီကုန်မယ်။
အထိုက်အလျှောက်သမားဆို သောင်းနဲ့ချီပြီးကုန်မယ်။ ကိုယ်
ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေထားတာတွေ အလဟဿ ဖြုန်းပစ်ရာ
ရောက်ပါတယ် အစ်ကိုရာ။ နီမာကတော့ အပန်းဖြေဆိုတာ
နာမည်တတ်ပြီး အလကား အပျော်သွားကြတာလို့ပဲ ယူဆ
တယ်”

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ကလေးဆန်သော နီမာ၏
စကားတို့သည် မှန်သလိုလို အရှိသားဟု အောင်စည်သူ တစ်ချက်
ဆွေးလိုက်မိပါ၏။

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကျတော့ နီမာက ချင်းချက်ထားပါတယ်။ စာရေးဖို့အတွက် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရှာတယ်။ စိတ်ကို အစာကျွေးတဲ့သဘောလည်း သက်ရောက်တယ်။ ဒါမှ ကိုယ်ရေးတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ကိုယ်တွေ့ကြုံတာလေးတွေ ထည့်ရေးနိုင်တာပေါ့။ တကယ်တော့ အစ်ကို ခရီးထွက် လေ့လာတာဟာ ကိုယ်ရေးမယ့် စာအုပ်အတွက် အရင်းအနှီး ပြုရာ ရောက်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် နီမာက အစ်ကိုကိုတော့ ချင်းချက်ထားပါတယ်”

“ဒါဆို ... အခု နီမာ ဇေယျသိမ် ရောက်လာတာကရော၊ ပြီး အခု နွယ်ကသစ်ကို လိုက်လာတာကရော ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“နီမာ ဇေယျသိမ်ကို ရောက်လာရတာက မြစ်ရေကြီးပြီး တံတားတွေကျိုးလို့ ရောက်လာရတာပါ အစ်ကို”

“ဟိုက် ... ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ အစ်ကို၊ နီမာ တကယ်သွားမှာက ရန်ကုန်ကိုပါ။ ဒါပေမယ့် မန္တလေးမှာ သောင်တင်နေတယ်။ မီးရထားလက်မှတ်လည်း ဝယ်လို့မရဘူး။ မော်တော်ကားကြီးတွေလည်း မထွက်ကြဘူး။ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းမှာ ရေတွေကြီး တံတားတွေကျိုးနေလို့တဲ့။ ဒါကြောင့် သုံးရက်အတွင်း မီးရထားမထွက်၊ မော်တော်ကားမထွက် ဖြစ်နေတာ။ ဒါကြောင့် ဇေယျသိမ်ဘက်ကို လာခဲ့တာ”

“မန္တလေးမှာပဲ စောင့်နေရင် ရသားပဲ”

“တူတူပုန်းတမ်း ကစားတယ်ဆိုတာ ရှာတဲ့လူ မတွေ့နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှ ရွေးပြီးပုန်းရတာ မဟုတ်လား အစ်ကို”

အောင်စည်သူသည် ငယ်ချောမလေးကို ကွက်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

“အခု နီမာက ရှာတဲ့လူ မတွေ့အောင် ပုန်းနေရလို့လား”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ နီမာကို ဘယ်သူကမှ လိုက်မရှာပါဘူး။ နီမာကလည်း ပုန်းအောင်း စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး”

နီမာ၏ ပြုံးပြုံးပျာပျာ ပြန်ပြောသည်ကို အောင်စည်သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဤမိန်းမငယ်လေးသည် ထူးခြားချက် တစ်ခုခုရှိနေသည်ကတော့ အမှန်။ သူမအကြောင်းကို မေးရာ၌ တိတိကျကျ မဖြေဘဲ ဝေလည်ကြောင်ပတ် ပြောသည်။

ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြေရင်းမှ ကလေးဆန်နေသေးသောကြောင့် သူမ၏ လျှို့ဝှက်မှုကို တစ်စွန်းတစ်စ ပြောရင်း လှစ်ခနဲ ထွက်လာသည်။ ဒါကို မိမိက နင်းပြီး မေးပြန်တော့ အတင်းပြန်ဖုံးမိသည့်သဘော ရှိနေသည်။

စည်သူအောင် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဒီမိန်းမငယ်လေးကို စူးစမ်းပေတော့သည်။

“နီမာက ရန်ကုန်ကို သွားမှာဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ ရန်ကုန်သူလေးလားဟင်”

“အဲဒီလိုပဲ ဆိုပါတော့ အစ်ကို”

“ရန်ကုန် ဘယ်လမ်းမှာ နေသလဲ”

“ယောမင်းကြီးလမ်းမှာပါ”

“ဟေ ... ယောမင်းကြီးလမ်း ဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ။
တောင်ဥက္ကလာမှာလား၊ မြောက်ဥက္ကလာမှာလား နီမာ”
နီမာ ပြုံးပါ၏။

“အစ်ကိုက ရန်ကုန်မှာ သိပ်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မရှိဘူး
ထင်တယ်”

“ဟ ... သိပ်ကျွမ်းတာပေါ့ ... တို့က ရန်ကုန်သားစစ်စစ်
ပဲဟာ”

“ရန်ကုန်သားစစ်စစ်က ယောမင်းကြီးလမ်းကိုတောင် မသိ
ဘူးတဲ့လား။ ယောမင်းကြီးလမ်း ဆိုတာ ဟိုတုန်းကတော့
'ယောက်လမ်း' လို့ခေါ်တယ်။ သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံဆားကဝင်တဲ့
လမ်းပဲ။ အခုတော့ ယောက်လမ်းကနေပြီး ယောမင်းကြီး
လမ်းလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်တာ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆို သိတာပေါ့။ တို့သို့ထားတာက
ယောက်လမ်းလို့ပဲ သိထားတာ။ ရန်ကုန်လမ်း နာမည်တွေ
ပြောင်းလိုက်မှန်းတော့ တို့သိသားပဲ။ ဥပမာ ... မောင်ရီမာရီ
လမ်းကို ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ဖရေဇာလမ်းကို အနော်ရထာလမ်း၊
ဒါလဟိုဖီလမ်းကို မဟာဗန္ဓုလလမ်းလို့ ပြောင်းတာမျိုးကျ
တော့ တို့ခေါင်းထဲမှာ မှတ်မှတ်ရရ ရှိတယ်။ အဲဒီယောက်
လမ်းကို ယောမင်းကြီးလမ်းလို့ ပြောင်းလိုက်တာတော့
အမှတ်တမဲ့ပဲ နီမာ၊ ဒါကြောင့် ဖြုန်းခနဲ ကြောင်သွားတာ။
အဲဒီ ယောမင်းကြီးလမ်းက လူချမ်းသာလမ်းပဲ။ တိုက်တာ

အဆောက်အဦကြီးတွေ၊ ခြံကြီးဝန်းကျယ် နှစ်ထပ်တိုက်
အိမ်ကြီးတွေနဲ့ တကယ့်လူချမ်းသာလမ်းပါ ဟာ၊ တို့သိ
တာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ... နီမာ အဲဒီလမ်းက နီမာတို့တိုက်အိမ်မှာ
မနေတာကြာပြီအစ်ကို၊ နီမာက ဝိုင်ဒဗလျူစီအေ အမျိုး
သမီးအဆောင်မှာ လခပေးနေနေတာ ကြာလှပြီ”

“ဘာလို့လဲ ... နီမာပဲ ပြောတယ်လေ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ
မှာနေရတာ အကောင်းဆုံးဆို”

“ဒက်ဒီ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ ရက်တွေမှာတော့
နီမာ ဒက်ဒီနဲ့အတူတူ အဲဒီ ယောမင်းကြီးလမ်းကအိမ်မှာ
သွားနေပါတယ်။ အဲ ... ဒက်ဒီပြန်သွားတာနဲ့ အမျိုးသမီး
ဘော်ဒါဆောင်မှာပဲ ပြန်ဆက်နေတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဪ ... အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုပြောသလိုပေါ့၊ ယောမင်း
ကြီးလမ်းထဲက ခြံကြီးကျယ်ပြီး တိုက်အိမ်ကြီးက ကြီးမား
တယ်။ ဒက်ဒီ ခရီးတစ်ခါပြန်ထွက်ရင် လနဲ့ချပြီးကြာတယ်၊
ဒီတော့ နီမာတစ်ယောက်တည်း အဲဒီတိုက်အိမ်ကြီးမှာ
ဘယ်နေရဲမလဲ၊ နေလို့လည်းဘယ်သင့်တော်မလဲ။ ဒါကြောင့်
အမျိုးသမီးတွေ စုဝေးနေတဲ့ ဝိုင်ဒဗလျူစီအေမှာ သွားနေ
တာ”

“နီမာရဲ့ မာမိကကော”

“ဆုံးသွားတာ ကြာပြီ”

“စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ နီမာ”

“ဒက်ဒီက ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနမှာ အရာရှိကြီးတစ်ဦးပါပဲ။ မာမိဆုံးတော့ နီမာ ဆယ်တန်းဖြေတဲ့နှစ်မှာပါ။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ နီမာ ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်။ သထုံကနေပြီး ဆယ်တန်းဖြေတာမို့ မော်လမြိုင်ဒီဂရီကောလိပ်ကို ဂျီတယ်”

“နီမာက သထုံက ဘာလို့ဖြေတာလဲ”

“မာမိ ဟဲ့ သွားလော့ ဒက်ဒီ စိတ်တွေလောတယ်လေ။ မာမိကို သတိရလွမ်းဆွတ်ကာ သက်သာအောင်ဆိုပြီး အလုပ်ထဲမှာပဲ သွားနေပြီး နီမာကို သထုံက အမျိုးတွေဆီမှာ ဆယ်တန်းဖြေစေတယ်။ နီမာ မော်လမြိုင်မှာပဲ အဆောင်မှာနေပြီး ကျောင်းတက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဒက်ဒီက အစိုးရအရာရှိကြီး အလုပ်က ထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ပဲ ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းကို ကိုယ်ပိုင်ရော ဂျယ်ယာရောဝင်ပြီး အဖွဲ့နဲ့လုပ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် ဖြစ်သွားတော့ ပိုပြီးတောင် အိမ်ကိုပြန်လာတာ နည်းသွားတယ်။ နီမာ ကျောင်းပိတ်တဲ့အခါ နီမာကိုလာခေါ်ပြီး ယောမင်းကြီးလမ်းကအိမ်မှာ သားအဖ အတုနေတယ်။ နွေရာသီကျောင်းအကြာကြီးပိတ်တာမျိုးကျတော့ ဒက်ဒီလုပ်ငန်းရှိရာတောထဲတောင်ထဲ နီမာကိုခေါ်သွားပြီး လုပ်ငန်းခွင်မှာပဲ အတူနေတယ်။ ရက်အကြာကြီးကျတော့ သူ့လုပ်ငန်းမှာ တပည့်တွေကို စိတ်မချဘူးလေ။ နီမာ ဒက်ဒီနဲ့ အတူနေရရင် ပျော်တာပဲ”

“နီမာဘဝက အထိကုန် ဆန်လွန်တယ်နော်”

“သိပ်အထိကျန်ဆန်တာပေါ့ အစ်ကိုရာ။ လောကကြီးမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံတိုင်း ပြည့်စုံပါတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ မွေးချင်း ညီအစ်ကို မောင်နှမ ညီမ အစ်မတွေ လိုတယ်။ အခြွေအရံလိုတယ်။ နီမာဘဝက မာမိလည်းမရှိ၊ အစ်ကိုအစ်မ မောင် ညီမလည်း မရှိဘဲ နေခဲ့ရတာပါ”

“ဒါဆို နီမာ မော်လမြိုင်ဒီဂရီကောလိပ်ကပဲ ဘွဲ့ရခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“နီမာ ဘာဘွဲ့မှ မရခဲ့ပါဘူး အစ်ကို”

“ဟ ... ဘယ်လိုလဲ။ ဆယ်တန်းအောင်လို့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုတက်မှတော့ ဘွဲ့ရမှာပေါ့”

“ဒုတိယနှစ်မှာပဲ နီမာ ကျောင်းထွက်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဘာလို့ ထွက်ပစ်တာလဲ၊ နှမြောစရာ”

“စာသင်ရတာ နီမာ ပျင်းလာတယ် အစ်ကို၊ နောက်ပြီး စာကျက်ရတဲ့ အလုပ်ကလည်း နီမာ စိတ်ပင်ပန်းလာတယ်။ မိုးလင်းလို့ ကလပ်(စ်)တက်ရတော့မယ် ဆိုတာနဲ့ နီမာ အဖို့ ငရဲခန်းကို သွားရသလို ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် ထွက်ပစ်တာ”

“နီမာ မှားတာပေါ့”

“ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတိုင်းက နီမာကို မှားတယ်လို့ပဲ ပြောကြသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် နီမာ မမှားဘူး၊ နီမာ မှန်တယ်လို့ပဲ တွက်တယ်”

“ဘယ်လို နီမာက မှန်တာလဲ”

“ဆက်သွယ်လို့ ဘွဲ့ရလည်း အလကားပဲ။ စိတ်မပါပဲ သင်

နေရာတာပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘွဲ့ရပြီးရင် ဘာအလုပ်လုပ်မယ်၊ ညာအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုးလည်း နီမာမှာ မရှိဘူး။ နောက်ပြီး နီမာ တစ်သက်လုံး အပျိုကြီး လုပ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ နီမာကိုယ် တိုင် နီမာရင်ထဲ နှလုံးထဲက ချစ်လာတဲ့လူဆို နီမာလက် ထပ်မှာပဲ။ နီမာဘဝမှာ အထီးကျန်ဆန်ခဲ့တာတွေ ကိုယ့် ချစ်သူနဲ့ ကျတော့ အထီးကျန်မဆန်တော့ဘူးပေါ့။ တကယ်လို့ နီမာကိုယ်တိုင် ချစ်လိုလက်ထပ်တဲ့ အမျိုးသား ဟာ ခပ်ညံ့ညံ့ထဲကဆိုလည်း အရေးမကြီးဘူးလေ။ နီမာ တို့မှာ ချမ်းသာနေတာပဲ။ ကိုယ်က သူ့ချစ်၊ သူက ကိုယ့် ချစ်ဖို့သာ အဓိကမဟုတ်လား။”

“နီမာရဲ့ ဒက်ဒီက နီမာကျောင်းထွက်လိုက်တာကို သဘော တူသတဲ့လား။”

“ဒက်ဒီက ဖခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့တော့ နီမာ ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ကျောင်းမှာ ဆက်တက်စေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နီမာက ဇွတ်လုပ်တော့လည်း ဒက်ဒီက အလျော့ပေးပါ တယ်။ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်လည်း သူဝါသနာပါတာကို စောက် ချလုပ်နေတော့ နီမာကို မပြောသာဘူးပေါ့လေ။”

“ကျောင်းကထွက်ပြီးတဲ့နောက် နီမာက နီမာရဲ့ဒက်ဒီ အလုပ်လုပ်ရာနောက်လို လိုက်နေတာပဲလား။”

“ဒက်ဒီ ခေါ်ရင်တော့ နီမာလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် တချို့ နေရာတွေကျတော့ တောကြမ်းတယ်၊ တောင်ကြမ်းတယ်၊ ရာသီဥတု မကောင်းဘူး၊ ဖျာနာတတ်တယ်၊ အန္တရာယ်

များတယ်ဆိုတဲ့ နေရာမျိုးကျတော့ ဒက်ဒီက မခေါ်ဘူး။ နီမာအတွက် ဘဏ်မှာ ငွေလိုသလောက် ထုတ်ယူနိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားပေးတယ်။ နီမာက ဝိုင်ဒဗလျူစီအေမှာပဲ နေတယ်။ “နီမာတို့ သားအဖ ဖွဲ့စည်းပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲ ... တကယ်ဆို နီမာရဲ့ဒက်ဒီဟာ ရန်ကုန်မှာပဲ ငွေပင်ငွေရင်းနဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ကိုင်ပြီး သားအဖ အတူနေကြဖို့ ကောင်းတယ်။”

“ဒါကျတော့လည်း အခက်သား၊ ဒက်ဒီက ဘူမိဗေဒနဲ့ ဟိုတုန်းကတည်းက ဘွဲ့ရထားတာ။ အမေရိကသွားပြီး တောင် သုံးနှစ်လောက် ဘူမိဗေဒဘာသာရပ်ကို လေ့လာ သင်ကြားခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီက ပြန်လာပြီးမှ မာမီနဲ့လက် ထပ်တာတဲ့။ ဒါကိုပဲ ဝါသနာပါလို့ လုပ်နေတာ။ မာမီ ဆုံးသွားတော့ ပိုပြီး ဝါသနာလုပ်ငန်းထဲမှာ ရှိသမျှအာရုံ တွေ ဖြုပ်ပြီး လုပ်နေတာဆိုတော့ ခက်သားပဲ အစ်ကို” “ဒါဆိုလည်း နီမာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပေါ့။ နီမာဒက်ဒီ လည်း သမီးအတွက် နောက်ဆဲမတင်းရတော့ဘူးပေါ့။ နီမာက ရုပ်ချောတယ်၊ အရွယ်လည်းငယ်တယ်၊ ပိုက်ဆံ လည်း ချမ်းသာတယ် ဆိုတော့ နီမာကို လက်ထပ်ချင်သူ တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲဟာ။”

“မလွယ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ နီမာဘဝက ကျောက်တူးသမား ဘဝမျိုး ဖြစ်နေတာ”

“ဘာကွယ့် ... ကျောက်တူးသမားဘဝနဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ် လား၊ ရှင်းပြပါဦး။”

“ကျောက်တူးသမားဟာ ကျောက်တူးလို့တော့ ရပါရဲ့၊ အညံ့ပန်းတွေ၊ အဖြန်းကျောက်တွေရလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ။ တန်ဖိုးမှ မရှိတာ။ နီမာမှာ အစ်ကိုပြောသလို လက်ထပ် ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဆရာဝန်၊ ကျုပ်ကတော့ အင်ဂျင်နီယာ၊ ကျုပ်ကတော့ စစ်ဗိုလ်၊ ကျုပ်ကတော့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောအရာရှိ၊ စတဲ့ အဲဒါမျိုးတွေ ဟာ ကောင်းသုဘလက ခုခါနီးထိ အစ်ကို ပြောသလို ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပါတယ်”

“အင်းလေ ... ဒါဆို နီမာအဖို့ စိတ်ကြိုက်ရွေးလို့ ရနေ သာပဲကေ။ ဒီလူတွေဟာ နီမာပြောတဲ့ အညံ့ပန်းတွေ၊ ကျောက်ဖြန်းတွေမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဒိတ်ဒိတ်ကြံတွေပဲ နီမာ”

“နီမာအဖို့တော့ အဲဒါတွေဟာ အညံ့ပန်းတွေ ကျောက်ဖြန်း တွေပဲ အစ်ကို”

“ဒါဆို ... နီမာ ရွေးမယ့်လူက ... ”

“နီမာကိုယ်တိုင် နီမာရဲ့ နှလုံးသားထဲက မေတ္တာရှိတဲ့လူ ကျမှ သိန်းသိန်းကုဋေထိုက်တန်တဲ့ ကျောက်ကောင်းကျောက် မြတ်လို့ သတ်မှတ်ထားလို့ပါ အစ်ကို။ အခု နီမာကိုချဉ်း ကပ်သူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်တလေမှ နီမာကို ရင်မခုန် စေဘူး။ နီမာ ကိုယ်တိုင်ရင်ခုန်ပြီးမှ နှလုံးသားထဲက စိမ့် ယိုပြီး ချစ်တဲ့လူဆိုရင် ဆိုက်ကားနင်းတဲ့လူဖြစ်ဖြစ် နီမာ လက်ထပ်မှာ”

“အာယိုသို ... မလွယ်ပါလား နီမာရယ်”

“ခုန နီမာ ပြောတဲ့ အညံ့ပန်းတွေ အဖြန်းတွေကို အစ်ကို ဘာပေတ်နဲ့တိုင်းပြီး ဒိတ်ဒိတ်ကြံတွေလို့ ပြောတာလဲ”

“ဒါကတော့ကွာ ... ခုခေတ်မှာ အဲဒီလို လူစားတွေကိုပဲ အမျိုးသမီးတွေက မက်မက်မောမော ရှိနေကြတာ မဟုတ် လား။ ခုခေတ်မှာ သမားအာဇီဝနဲ့ ဝင်ငွေအကောင်းဆုံးလူ တွေဟာလည်း အဲဒီလူတွေပဲ မဟုတ်လား”

“တခြားအမျိုးသမီးတွေ ဒီလူတန်းစားတွေကို မက်မောတာ၊ မမက်မောတာတော့ နီမာ ဘာမှပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ နီမာ အဖို့တော့ သူတို့ဝင်ငွေ သိပ်ကောင်းတော့ကော ဘာလုပ် ရမှာလဲလို့ပဲ အတွေးပေါက်တယ်”

“ဟ ... ဝင်ငွေကောင်းတော့ ငွေကြေးချမ်းသာတယ်။ ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီး မြေတစ်ပေကို တစ်သိန်းလောက်တန်တဲ့ မြေနေရာမျိုးကို ကေနဲ့ချပြီး ဝယ်နိုင်မယ်။ ကောင်းပေ၊ ညွှန်ပေ၊ လှပေဆိုတဲ့ တိုက်အိမ်ဆောက်နိုင်တယ်၊ သိန်း ရာကျော်တန် မော်တော်ကား စီးနိုင်တယ်၊ စားဖို့ဆိုလည်း ကောက်ညှင်းပေါင်း လက်တစ်ဆုပ်စာကို တစ်ထောင်ဆို လည်း ပေးစားနိုင်တယ်၊ ဘာမဆို ဖောဖောသီသီ သုံးနိုင်တာ ပေါ့ နီမာ”

“အဲဒါတွေ ဘာလုပ်မလဲ အစ်ကို။ အဲဒီလိုလူကို နီမာ မယူလည်း ကောက်ညှင်းပေါင်း လက်တစ်ဆုပ်စာကို တစ်သောင်းဆိုလည်း နီမာ အခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ ဝယ်စားနိုင်သားပဲ။ မြေတွေ အိမ်တွေကော ဘယ်လောက်

တန်ဖိုးကြီးကြီး မက်မောစရာမှ မဟုတ်တာ။ အခုရှိနေတဲ့
ယောမင်းကြီးလမ်းက အိမ်နဲ့ခြံကိုတောင် ဒီအတိုင်း ပစ်ထား
ရတာ။ နီမာ တကယ်လိုချင်တာ အဲဒါတွေမှ မဟုတ်တာ”
“နီမာ တကယ်လိုချင်တာကိုပဲ ပြောပါဦး”

“မေတ္တာလေ ... မေတ္တာ။ နီမာမှာ မေတ္တာနဲ့ ပတ်သက်လာ
ရင် ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဗလာဖြစ်နေတယ်၊
ကွက်လပ်ဖြစ်နေတယ်။ မာမိမရှိတော့လို့ မိခင်ရဲ့မေတ္တာ
အပြည့်အဝ မပေးနိုင်ဘူး။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အဒေါ်
ဦးလေးမျိုးတွေရဲ့ မေတ္တာမျိုးလည်း နီမာမှာ မရှိဘူး။
ဒီတော့ နီမာ အလိုလားဆုံးက ချစ်သူရဲ့မေတ္တာလေ။
နီမာ ရင်ခုန်အောင် ချစ်တဲ့သူ။ နီမာကို အငမ်းမရ ချစ်သူ
ရဲ့မေတ္တာ။ အဲဒါကိုပဲ နီမာ အလိုချင်ဆုံးပဲ။ အဲဒါကျမှ
နီမာအဖို့ ပြည်တန်ပတ္တမြားပဲ”

အောင်စည်သူ ဂျူးခနဲ လေပြင်းတစ်လုံး မူတ်ထုတ်
လိုက်မိပြန်ပါတယ်။

ဒီကောင်မလေး နီမာသည် တချို့နေရာတွင် ကလေး
ဆန်သည်မှာ မှန်ပါတယ်။ သို့တိုင်အောင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ပတ်
သက်ပြီး သူမ၏ ဒဿနိကသည် အဆင့်မြင့်လွန်းပါလေ၏။
နက်ရှိုင်းပါတယ်။

နီမာသည် သူပြောချင်သည်တို့ကို ပြောပြီး ခေတ္တ
မေ့နေဟန်ရှိသော ရှေ့ကြည့် နောက်ကြည့် ဘေးကြည့်တို့ကို ပြန်
သတိရစွာဖြင့် ကြည့်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် နီမာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်မှာ
အကြာကြီးမို့ အောင်စည်သူသည် ကား၏နောက်ကြည့်မှ ကြည့်
လိုက်သည်။

အောင်စည်သူ၏ ကားနောက်တွင် အခြားကားတစ်
စီး လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

အောင်စည်သူက သူ့ကားကို အရှိန်လျှောက်ကာ
လမ်းဘေးသို့ ချပေးပြီး တစ်ဘီးချင်း လှိမ့်မောင်းနေလိုက်သည်။

နောက်မှကားသည် မနေသာတော့ပဲ အောင်စည်သူ
၏ကားကို ဖြတ်ကျော် မောင်းသွားပေတော့သည်။

သူ့ကား ကျော်တက်သွားသဖြင့် မြေလမ်းမှ ဖုန်
တထောင်ထောင် ထွက်သွားပေတော့သည်။

တကယ်တော့ ဒီလို မြေလမ်း၊ ဖုန်လမ်းတွင် ရှေ့
မှကားသည် နောက်မှကားကို ကျော်တက်ခွင့် မပေးဘဲ လှမောင်း
ရမည် ဖြစ်သော်လည်း၊ ယခု နီမာကို ငဲ့ညှာပြီး တမင် ကျော်
တက်ခွင့် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက နီမာသည်
နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် တကြည့်ကြည့် ရှိနေမည်ကို သက်ညှာ
သော စေတနာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျော်တက်သွားသော ကားမှာ ဒိုင်နာကား ဘော်ဒီ
အမိုးတတ် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကားနောက်ပိုင်းတွင် ခရီးသည်များ
ပါရှိသောကြောင့် ဇေယျသိမ်နှင့် နွယ်ကသစ်သို့ လိုင်းဆွဲသော
ဘတ်(စ်)ကား ဖြစ်ပေမည်။

“အစ်ကို”

“ပြော”

“နီလာ ကံကောင်းပါတယ်နော်”

“ဘာလို့”

“အဲဒီ ကျော်တက်သွားတဲ့ကားကို ကြည့်လေ၊ လူတွေကို ငါးပိသိပ်၊ ငါးချဉ်သိပ် တင်ရုံမကဘူး၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ပြတ်သိပ်နေတာပဲ၊ အစ်ကိုကားနဲ့သာ နီမာမလိုက်မိရင် တက္ကစီကားလည်း မစီးရဲနဲ့ ... အဲဒီ ပါစင်ဂျာကားနဲ့ပဲ လိုက်ရမှာ၊ ဒါကြောင့် နီမာ ကံကောင်းပါတယ်လို့ ပြောတာ”

အောင်စည်သူ ဘာမှပြန်မပြောပေ။ မောင်းနေသော ကားမှ ညှော်နဲ့တစ်မျိုး ရသဖြင့် အနံ့ခံကြည့်နေမိသည်။

ကားရေတိုင်ကီတွင် ရေဆူရေခမ်း ဖြစ်နေသော အနံ့ဖြစ်ပါ၏။ ကားရေတိုင်ကီထဲ ရေဖြည့်ရန် လိုအပ်နေပေပြီ။ ရေထည့်ရပေမည်။

ပျဉ်းမလမ်းဆုံ ရောက်သည်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် အောင်စည်သူသည် မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ ရပ်တာလဲ အစ်ကို”

“မရပ်ရင် မရတော့ဘူး။ ကားရေတိုင်ကီ ရေဆူနေပြီ။ ရေသစ်လဲထည့်ပေးရမယ်”

“လမ်းမှာ စမ်းတွေ တွေ့သားနဲ့ အဲဒီမှာတော့ ရေမလဲဘဲ ကိုး၊ ဒီမှာက လမ်းစခန်းကြီး”

“မရဘူးလေ။ ရေပုံးမှ မပါတာ။ စမ်းရေအိုင်ကနေပြီး ကားဆီကို ရေခပ်ဆွဲလာဖို့ ရေပုံးလိုနေတာပဲ။ ဒီနေရာဟာ ကားစခန်းပဲ၊ ဒီမှာရပ်တာကို နီမာက ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ”

“အို ... နီမာက ဘာလို့ မကြိုက်ရမှာလဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကားနာတုန်း နီမာ ဆင်းပြီး အညောင်းဖြေ နိုင်တယ်။ အပေါ့အပါး သွားနိုင်တယ်။ အအေးသောက် ချင်သောက်၊ ထမင်းစားချင်စား။ တို့လုပ်တာ နည်းနည်း ကြာမယ် ရေပူဟောင်းတွေ ဖောက်ထုတ်ပြီးမှ ရေသစ်ထည့် မှာ”

“နီမာ မဆာသေးပါဘူး။ ဘာမှ မစားချင် မသောက်ချင် ပါဘူး။”

အောင်စည်သူ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ဈေးဆိုင်ကြီး မှ ကားထဲရေထည့်ဖို့ ရေနံ ရေပုံးတောင်းသည်။

ကားစခန်းလမ်းခွဲမို့ ဒီလိုပင် မော်တော်ကားတွေ ရေထည့်တတ်သောကြောင့် ဆိုင်ရှေ့မှာပင် စည်ပိုင်းကြီးသုံးလုံးဖြင့် ရေတွေရှိသည်။ ရေပုံးလည်း အသင့်ရှိသည်။

ကိုယ့်ဆိုင်တွင် ကားသမား ဖောက်သည်များ ရရှိ စေခြင်းအတွက် ဖြစ်ပါ၏။

ရေပုံးနှင့် ရေဆွဲပြီး အောင်စည်သူ ကားဆီသို့အလာ တွင် နီမာသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ မိုးတိုးမတ်တတ် ကားဘေး တွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ကားရေတိုင်ကီအပုံး ဖွင့်သည်နှင့် ဂိုးခနဲ ရဲခနဲ ရေဆူသံ ထွက်လာသည်။

ရေထုတ်အောက်ခြေဝက်အူရစ်ကို လှည့်ဖွင့်ရာ ရေပူ များဆင်းပေသည်။ တစ်ခဏစောင့်ပြီး ရေသစ်များ တစ်ပုံးပြီး တစ်ပုံး အောင်စည်သူ သွားခပ်ခါ ထည့်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ဇေယျသိမ်ဘက်မှလာသော ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် အောင်စည်သူ ရေထည့်နေသော ကားဘေးတွင် ယှဉ်၍ရပ်လိုက် သည်ကို အောင်စည်သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

ဂျစ်ကားပေါ်တွင် မောင်းသူ ဒရိုင်ဘာနှင့် အသက် လေးဆယ်ကျော်ကျော် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ပါရှိသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဂျစ်ကားရပ်သည်နှင့် အောက် သို့ဆင်းလည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားပါ၏။ ပါတိဟ်အင်္ကျီ လက်တိုလည်ဟိုက်နှင့် ထဘီ ခမ်းဆက် ဝတ်ထားသည်။ ငွေရောင်လက်ပတ်နာရီ အကောင်း စားကို သားရေကြိုးဖြင့် ပတ်ထားသည်။ စိန်လက်စွပ် တစ်တန်း သွား သုံးကွင်းဆင့် ဝတ်ထားသည်။ နားတွင်လည်း ကျောက်စိမ်းကို ခြိန်ရုံ အဝိုင်းနားကပ် ဝတ်ထားသည်။ အမျိုးသမီးသည် ခေါင်းအုပ် ပေါ်ကို မေးစေ့အောက်တွင် အစချည်ထားသည်။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ချည်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ သေသပ်စွာ အစနစ်ဖက်ထွက် ချည်ထား ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

မော်တော်ကားတစ်စီး ဆိုက်နားရပ်လေတိုင်း။ လင် မန်းလေးတွေဖြင့် ငုံးဥပြုတ်၊ ကြက်ဥပြုတ်၊ စာကလေးကြော်၊ ငုံး အကောင်ကြော်၊ ဆီထမင်း၊ အကြော်စုံ၊ ဆီးထုပ်၊ မရမ်းယိုထုပ်၊ ခါးကရက် ဆေးပေါ့လိပ် ရောင်းသူလေးတွေ အော်ဟစ် အလှအသက် ရောင်းနေသည်ကို အမျိုးသမီးကြီးက သူမ၏ကင်မရာဖြင့် တဖန် ဖုတ် ရိုက်ပေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ အပျော်တမ်း

လေ့လာရေးခရီး ထွက်လာသည် ငွေကြေးချမ်းသာသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပါ၏။

“ကြည့်စမ်း နီမာ ... အမျိုးသမီးကြီး ဘယ်လောက် ခေတ်မီသလဲ”

ဟု အောင်စည်သူက ရေထည့်ရင်း ငုံ့ရင်း စောစောက နီမာ ရပ်နေသည့် နေရာသို့ ကြားလောက်အောင်ပြောရင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။

စောစောကနေရာတွင် နီမာ မရှိပါလေတော့။

အောင်စည်သူက ဟိုဟိုဒီဒီ ပတ်မွေအကြည့်ဖြင့် နီမာကို ရှာကြည့်သည်။

စည်သူအောင် ရေတောင်းထည့်သော ဆိုင်ကြီး၏ ချောင်ကျသော စားပွဲတစ်လုံးတွင် နီမာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ လမ်းဘက်ကို ကျောပေးထိုင်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် သူရိုက်ချင်သည်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးနောက် ကင်မရာလည်ပင်းဆွဲကာ အောင်စည်သူ ရေထည့်သော နေရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ငါ့မောင်လည်း ဇေယျသီမိက နွယ်ကသစ်ကို သွားမှာပဲ ထင်ပါရဲ့”

အောင်စည်သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နွယ်ကသစ်မှာ ညအိပ်မှာပဲ မဟုတ်လားကွယ့်”

“သုံးလေးညတောင် ကြာမလား မသိဘူး အန်တီ”

“မမအေးလည်း နွယ်ကသစ်မှာ ညအိပ်မှာ သေချာတယ်လေ၊ ဒီနေရာမျိုး ဆိုတာက ခရီးကြို လမ်းကြို ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ နေရာမျိုး မဟုတ်တာ။ တမင်တကာလာမှ ရောက်ရတဲ့ နေရာမျိုးပဲ၊ ဒီတော့ ရောက်တုံးရောက်ခိုက် ညအိပ်ရက်ချန်လေး နေမှ လာရကျိုးနပ်မှာပေါ့ ငါ့မောင်”
“ဟုတ်တာပေါ့ မမအေး”

ပထမ အောင်စည်သူက သူမအား အန်တီဟု ခေါ်ဆိုက်ပါ၏။ သို့သော် အမျိုးသမီးကြီးက သူမကိုယ်ကို နာမ်စား “မမအေး”ဟု သုံးနှုန်းလိုက်သဖြင့် မမအေးဟုပင် စည်သူအောင် ခြံနိုလည်ခေါ်လိုက်ပေသည်။ ဒါကို အမျိုးသမီးကြီး ကျေနပ်သွားပုံ မပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးကြီး စီးလာသော ဂျစ်ကားမှ ဂွန်းသံတတိတိ တီးခြင်းကို ကြားရသည်။

“ကြားလား ငါ့မောင်၊ မမအေး ငှားစီးလာတဲ့ ဂျစ်ကားက မမအေးကို ဟွန်းတီးပြီး ခေါ်နေတာ။ အဲဒီလို ယာဉ်မောင်း သမားဟာ ပိုက်ဆံရဖို့သာ အဓိက နားလည်တယ်။ လေ့လာရေးရဲ့ တန်ဖိုးကို နားမလည်ဘူး၊ လမ်းမှာလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက်လေးတွေ လို့ ကားရပ်ပေးစမ်း ပါဆိုလည်း ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနဲ့ ရပ်ပေးတယ်။ မမအေးက ဇေယျသီမိကနေပြီး နွယ်ကသစ်ကို ကားခနစ်ထောင် တောင်ပေးငှားခဲ့တယ်။ ဒါကို လမ်းမှ လူတင်ချင်သေးတယ်။ မမအေးက အတင်မခံဘူး။ ဒါကြောင့် မမအေးကို သူကောက်တာလေ။ ငှားကတည်းကလည်း လူပိုမတင်ရ။

မမအေး ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တဲ့ နေရာမှာ ရပ်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ ငှားခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် သူတောင် ဝှံ့ အတိုင်း နှစ်ထောင်ပေးတာပေါ့။ လိုင်းကားပါစင်က ကားစီးရင် တစ်ယောက်မှ တစ်ရာပဲ ကျတာ။ အဲဒါ မမအေး သူ့ကို အဆန္ဒစိတ်ဆယ် ပိုပေးထားတာပဲဟာ။ မမအေး ကားငှားခဈေးပေးတာ သိပ်များများသွားသလား ငါ့မောင်”

“ဒီလမ်းတွေရဲ့ ဈေးနှုန်းကို ကျွန်တော် မသိဘူး မမအေး ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဒီနေရာက ဒီတစ်ခါသာ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးလို့ပါ”

“အို ... အခု အဲဒီမော်တော်ကားကကော ငါ့မောင်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ကားပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမအေး ... ငှားလာတာပါ။ တစ်ရက်ခန့် ခြောက်ရာနှုန်း။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဓာတ်ဆီထည့်နဲ့ ငှားလာတာပါ။ ဒါတောင် သူတို့ဒရိုင်ဘာခ မပါလို့ တစ်နေ့ခြောက်ရာနဲ့ ငှားတာလို့ ပြောတာပဲ မမအေး”

“ဒါဆို မမအေး ငှားတာ မဆိုးပါဘူး။ လေ့လာရေးခရီး ထွက်တယ် ဆိုတာကလည်း ငွေကြေးအကုန်အကျ မှာ သား”

ဂီ ... ဂီ ... ဂီ ...

ဂျစ်ကားမှ ကားဟွန်းသံ ထပ်မံထွက်လာပြန်သည်။

“ကြည့်လေ ... တဂီဂီနဲ့” ဟု ပြောပြီး မမအေးက

ဂျစ်ကားဆီသို့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“မမအေး နာမည်က ဒေါ်စန်းစန်းအေးပါ။ တစ်ချိန်တုန်းက တော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ မမအေးက မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ လက်ထောက်ကထိက လုပ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ အလုပ်ထွက်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုဖို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်လာတာ။ မမအေးက လူလွတ်ဆိုတော့ နောက်ပိုင်း နောက်ဆံတင်းစရာမလိုဘူးပေါ့ ငါ့မောင်”

“မမအေးက ဘာစာအုပ် ပြုစုနေတာလဲဟင်”

“‘မြန်မာပြည်အကြောင်း သိကောင်းစရာ’ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပဲ။ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ တော်တော် လေ့လာပြီးပြီ။ မြန်မာလို ပြုစုပြီးရင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ပြန်ရေးရဦးမယ်။ ဒါမှ ကမ္ဘာအနှံ့ မြန်မာပြန်အကြောင်း နိုင်ငံခြားသားတွေ သိအောင် ဗဟုသုတရအောင်ပေါ့လေ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မမအေး။ အခုလက်ရှိ မြန်မာပြည်အတွင်း စာအုပ်ဈေးကွက်ကတော့ ကချာလာနိမ့်ဟေးပဲ။ ကျွန်တော်လည်း စာရေးဝါသနာပါပါတယ်၊ ကျွန်တော်ရေးတာကတော့ ဝတ္ထုလိုင်းပေါ့လေ”

“ဟာ ... ဒါဆို သိပ်ကိုဟန်ကျတာပေါ့၊ စာပေသမားချင်း ဆွေးနွေးနိုင်တာပေါ့။ ငါ့မောင်နဲ့ မမအေး တွေ့ရတာကကောင်းပါတယ်နော်”

“ဂီ ... ဂီ ... ဂီ ...”

“ကဲ ... ဟိုက ကိုငှက်ဆိုး ထိုးလှပြီ။ မမအေး သွားတော့မယ်။ နွယ်ကသစ်ကျမှ မမအေးနဲ့ ငါ့မောင် ထပ်တွေ့ကြ

တာပေါ့။ ကနေညစာကို နွယ်ကသစ်ဟိုတယ်မှာ အတူစား
ကြမယ်လေ။ မမအေးက ဒကာခံမှာပါ။”

“ကျွန်တော်ကပဲ မမအေးကို ညစာဒကာခံပါရစေ”

ဒေါ်စန်းစန်းအေး ပြုံးသွားသည်။

အူ.ဂျစ်ကားရှိရာသို့ သွားသည်။ သွားရင်း အောင်
စည်သူ ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ပြီး အဖြိုးဖြင့်လှမ်း
ပြောသည်။

“မှတ်ထား၊ ငါ့မောင်။ ငွေဆိုတာ အမြဲတန်ဖိုးရှိနေတဲ့
ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ။ သူ့ကို တကယ်သုံးသင့်တဲ့ နေရာမှာသုံး
မှလည်း အရာရောက်တယ်။ မမအေးလို အရပ်ဆိုးဆိုး
အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်အပေါ် ငါ
မောင် ညစာဒကာမခံနဲ့ ... အလကားသက်သက် ငွေဖြုန်း
တီးရာ ရောက်မယ်။ ငါ့မောင်ကို မမအေးကပဲ ညစာအတွက်
ဒကာခံပါမယ်”

မမအေး ဂျစ်ကားပေါ် တင်ပလွှဲ ထိုင်သည်နှင့်
အသင့် စက်နှိုးပြီးသား ဂျစ်ကားသည် ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်သွား
ပါ၏။

မမအေး နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားကြောင့်
အောင်စည်သူ ပြုံးမိရင်း မော်တော်ကား ရေထည်ကိစ္စလည်း
ပြီးပြီနဲ့ ဘောနက် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်စန်းစန်းအေး ဆိုသည့် မမအေးက ပြောသွား
သည်။ မမအေး ငါ့မောင်ကို တွေ့ရတာ ကံကောင်းပါတယ်နော်
ဟူ၍။

နီမာကလည်း ပြောသည်။ နီမာ အစ်ကိုနဲ့တွေ့တာ
ကံကောင်းပါတယ်နော် ဟူ၍ပင်။

ချစ်စွာသော ချစ်သူ ယမင်းက ကားရိုက်ထွက်ချိန်
တွင် ပထမဆုံး နီမာနှင့် ၃ ဘီတိယ မမအေးဆိုသည့် မိမိနှင့် မိတ်
ဆွေဖြစ်သွားသည်။

နှစ်ဦးစလုံးက မိမိနှင့် သိကျွမ်းရသည်မှာ ကံကောင်း
သည်ဟု ပြောကြခြင်းမှာ ဘာကြောင့်နည်း။

သူတို့နှစ်ဦး ကိုယ်စီ မိမိနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရခြင်း
ဖြင့် အဘယ်သို့သော ကံတွေ ကောင်းကြခြင်းပေနည်း။

ပြီး ... မမအေးက လှမ်းအော်ပြောသွားသေးသည်။
ငွေဆိုတာ အမြဲတန်ဖိုးရှိသည်။ ၎င်းတန်ဖိုးရှိသောငွေကို သူမလို
အသက်ကြီးကြီး ရပ်ဆိုးဆိုးပေါ်တွင် သုံးပါက ဖြုန်းတီးတာ
ရောက်ပေမည် ဟုဆိုခြင်းမှာ သူမထက် အသက်ငယ်ငယ်
ရုပ်ချောချော မိန်းကလေးအပေါ်မှာ သုံးပါဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်
ယူနိုင်သည်။

ဒေါ်စန်းစန်းအေး ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ထိုသို့ပြော
ဆဲသနည်း။

သူမ၏ဂျစ်ကား ထိုးဆိုက်စဉ်က နီမာသည် မိမိ
ဆားတွင် ရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့သွားလေသောကြောင့် ထိုစကားကို
လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းပေလား။

အောင်စည်သူ ရေပုံးပြန်ပေးရန် စားသောက်ဆိုင်
ကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ပြီး နီမာရှိရာ စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

နီမာရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် အအေးပုလင်း ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယခုအထိ နီမာကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်ခုခုကြောက်လန့်စိုးရွံ့နေသောအသွင် ရှိသည်။

ပထမ ရေထည့်ဖို့ မိမိကား ရပ်ထားစဉ် ဆိုင်ထဲတွင် တစ်ခုခု စားရင်း သောက်ရင်း စောင့်ဖို့ပြောစဉ်က ဘာမှမသောက်ချင် မစားချင်ကြောင်း ပြောသည်။

ဒေါ်စန်းစန်းအေး ဂျစ်ကား ဝူးခနဲ ဘေးတွင်ဝင်ရပ်သည်နှင့် နီမာ လှစ်ခနဲ ဒီဆိုင်ထဲ ဝင်ရောက်လာပြီး လမ်းဘက်ကိုကျောပေးထိုင်နေသည်။ မသောက်ချင်ပါဘူးဆိုသော အအေးကို မှာယူသောက်နေသည်။

ဒေါ်စန်းစန်းအေးကို နီမာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ခြင်း ပေပဲလား။ ဒေါ်စန်းစန်းအေး နောက်ဆုံးပြောသွားသော စကားကလည်း နီမာကို တွေ့မြင်သောကြောင့် ပြောသွားခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ဒေါ်စန်းစန်းအေးနှင့် နီမာသည် မိမိ မသိသော အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုဖြင့် ဆက်နွှယ်မှု ရှိနေလေသလား။

မည်သို့ဆိုစေ နီမာသည် စည်သူအောင် မျက်နှာချင်း မိုင် ဝင်ထိုင်လာသည်ကို ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်အောင် အပြုံးနှင့် ကြိုဆိုပါ၏။

နီမာ၏ အပြုံးသည် သူမ၏ အဖြစ်မှန်ကို မိမိ မရိပ်မိစေရန် ပြုံးသော အပြုံးဟု အောင်စည်သူ ထင်မိသည်။

နီမာ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟု မေးချင်မိသည်။ သို့သော် မမေးတော့ပေ။

မမေးရက်သောကြောင့် မမေးဘဲ နေလိုက်ခြင်းဆိုပါက ပို၍မှန်ကန်ပေမည်။

“ကဲ ... မော်တော်ကား အိုကေသွားပြီ ... သွားကြစို့တော့”

“အဆင်သင့်ပဲ အစ်ကို”

“အအေးတွေ မှာထားတာ သောက်လိုက်ဦးလေ”

“ဟင့်အင်း ... နဂိုထဲက အာခေါင်ရှတဲ့ ဒီလိုအရည်တွေကို နီမာ မကြိုက်ဘူး၊ အစ်ကိုလာရင် အသင့်သောက်ရအောင် မှာထားပေးတာ။ ရော့ ... အစ်ကိုသောက်”

အောင်စည်သူ ယူပြီးသောက်ပါ၏။

ထို့နောက် ကျသင့်ငွေရှင်း၊ ရေပုံးပြန်အပ်ပြီး ကား

မောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို”

“ပြော ... နီမာ”

“ခုနက အစ်ကိုကားဘေးမှာရပ်ပြီး အစ်ကိုနဲ့ စကားအကြာကြီး ပြောနေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဒေါ်စန်းစန်းအေးတဲ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ လက်ထောက်ကထိကတဲ့။ အခုတော့ အလုပ်ကထွက်ပြီး လှေလာရေးခရီးတွေ ထွက်နေတယ်တဲ့၊ မြန်မာပြည် အကြောင်း သိကောင်းစရာဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုနေတယ်တဲ့”

“သူ တစ်ယောက်တည်းလားဟင် အစ်ကို”

“အငှားကျစ်ကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့တဲ့။ အခု သူ နွယ်ကသစ်ကို သွားပြီ”

“အဲဒီ ဒေါ်စန်းစန်းအေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို အစ်ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဖော်ရွေတယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ သဘောကောင်းတယ်၊ ခေတ်နဲ့လိုက်ပြီး အဆင့်မြင့်တယ်လို့ သဘောရတာပဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ ဟိုအရင်တည်းက သိကျွမ်းခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဇေယျသိမ်ရောက်မှ တို့မှာ အသိမိတ်ဆွေ သစ်ဖြစ်တာ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နီမာရယ်၊ အဲဒီ ဒေါ်စန်းစန်းအေးရယ်ပဲ။ အရင်က တစ်ခါမှ သိလည်း မသိဖူးဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး”

နီမာ ထပ်ပြီး မမေးတော့ပေ။

နီမာသည် ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့နောက်ဝဲယာဘက်သို့ ကားမောင်းနေရင်း ကြည့်ပြန်သည်။

အောင်စည်သူ မနေနိုင်ဘဲ မေးမိပြန်သည်။

“နီမာကို တို့ ကြည့်နေတယ်၊ ကားထွက်လာကတည်းက နီမာ မျက်လုံးက ကျီးကန်းတောင်မှောက် မျက်လုံးဖြစ် နေတယ်။ ဘာကို လိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“မကြည့်ပါဘူး”

“ကြည့်ပါတယ် ... တို့က ကားမောင်းရင်းနဲ့ မြန်မြန်မောင်း လို့မရတဲ့လမ်းမို့ နီမာကို စွေစွေပြီး ကြည့်နေတာ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... အစ်ကိုက နီမာကို ဘာလို့ စွေစွေကြည့် နေတာလဲ။ နီမာက သိပ်ချော သိပ်လှနေလို့လား”

“အဲဒါလဲ ပါတယ်ပေါ့ နီမာ။ နီမာဟာ ချောတယ်၊ လှတယ်၊ ငယ်ရွယ်တယ်ဆိုတာ မျက်စိမြင်တဲ့ လူကြီးတိုင်း လူငယ်တိုင်းက ကြည့်ပြီး ပြောကြမှာပါ။ အဲပေမယ့် တို့

နီမာကို စွေစွေပြီးကြည့်တာကတော့ နီမာဟာ ဒီကာပေါ်မှာထိုင်လိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေသလိုလို၊ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြောက်နေသလို ဖြစ်နေသလားလို့။ အဲဒါကို အကဲခတ်ရင်း တို့က စွေစွေပြီး ကြည့်မိတာပါ။

“အို ... မဟုတ်လိုက်တာကြီး။ နီမာမှာ ဘယ်တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှလည်း မရှာဖွေဘူး။ ကြောက်စရာလည်း မရှိဘူး။ နီမာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်တာက ခေယျသီမိကနေပြီး နွယ်ကသစ်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးဟာ တောတောင်စိမ့်စိမ့်လျှိုမြောင်တွေနဲ့ သာယာတော့ သာယာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရာဇဝင်ကြောင်းတို့ သမိုင်းကြောင်းတို့ကို အကျုံးဝင်စေတဲ့ စေတီပုထိုး၊ လိုက်ဂူ၊ ရုပ်တုဆိုတာမျိုးတွေ မတွေ့လို့ တွေ့လို့တွေ့ငြား လျှောက်ရှာကြည့်တာပါ။”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုလား။”

“အင်း ... အင်း ... ဒီလိုပါပဲ အစ်ကို”

နီမာ ပြန်ပြောပုံကို အောင်စည်သူ ရိပ်မိပါ၏။

“ဒါက ... ဒီလိုရှိတယ် နီမာ”

“ဘာက ဘယ်လိုရှိတာလဲအစ်ကို”

“ဟာ ... တို့က စကားကောင်း ပြောနေတာ။ နီမာက နောက်နေတာကိုး။ အဲဒါမှတ်ထား ... ဒေါက်”

အောင်စည်သူနဲ့ ... တွင် နီမာက နောက်ခွတ် ရွတ်လေး ပြောနေသည်ကို မချင့်မရဲ ဖြစ်ပြီး နီးလာမိသောကြောင့် ချောငယ်လှလေး နီမာ၏ ခေါင်းကို သူ့လက်ဆစ်နှင့် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခေါက်လိုက်မိသည်။

“အာ ... နာလိုက်တာ ... အစ်ကိုက တကယ်ခေါက်တာတော့”

“အေး ... နားထောင် တို့ပြောပြမယ်၊ ပုဂံပြည် အနော်ရထာမင်း လက်ထက်မှာ တကယ်မှတ်တမ်းတင်ရမယ့် ကိစ္စနှစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပထမကိစ္စက အဲဒီခေတ် အဲဒီအချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဘာသာရေးပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ ညှိုးနွမ်းနေပြီး အရည်းကြီးဝါဒနဲ့ အရည်းကြီးတွေက ဘာသာရေးမှာ လွှမ်းမိုးထားတယ်။ အနော်ရတာဘုရင်နန်းတက်လာတော့ အရည်းကြီးတွေကို အစဉ်အလာအတိုင်း ကိုးကွယ်နေရပေမယ့် အရည်းကြီးတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်မှုတွေကြောင့်ရော၊ သူတို့ပြုကျင့်နေတဲ့ တရားတော်တွေ ကြောင့်ရော၊ အနော်ရထာဘုရင်က မနှစ်သက်ဘူး၊ မလိုလားဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီပြင် ကိုးကွယ်စရာ တခြားမရှိတာမို့ မနှစ်သက်ပေမယ့် အောင့်အည်းနေရတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နယ်ချဲ့ဘုရင် အနော်ရထာဟာ အောက်ပြည်မွန်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်ရင်း ရှင်အရဟံဆိုတဲ့ ရဟန်းတော်နဲ့ သွားဆုံစည်းမိတယ်၊ ရှင်အရဟံရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားထူးတရားမြတ်တွေကို ကြားနာပြီး ... နှစ်ထောင်းအားရ ရိလွန်းလို့ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ခုလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာ သာလျှင် ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အရည်းကြီးတွေကို အားလုံးဖမ်း၊ ဆင်ချေးကျုံး၊ မြင်းချေးကျုံး နေရာတွေမှာထားပြီး အရည်းကြီးဝါဒကို အမြစ်ပြတ် တိုက်ဖျက်ပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ပြန့်ပွားစေတယ်။ ပုဂံပြည်မှာ ဘုရားတွေတည် ကျောင်းတွေဆောက် ကိုးကွယ်တာ ... အဲဒါက သမအချက်။”

“ဒုတိယအတွက်ကကော အစ်ကို”

“တို့မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းတစ်လျှောက်ကို ပြန်ကြည့်ရင် အနော်ရထာမင်း လက်ထက်ကစပြီး အနော်ရထာဘုရင် ကြီးက မြန်မာပြည်ထဲမှာတင် အစိတ်စိတ်ကွဲနေတဲ့ ရှမ်း ပြည်နယ်၊ မွန်ပြည်နယ်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်တွေမှာ ဘုရင်တစ်ဆူစီ အုပ်စိုးနေတာကို မလိုလားဘူး၊ အဲဒါတွေကို အနော်ရထာဟာ တိုက်ခိုက်ပြီး ခုခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံကြီး တစ်ခုလုံးဟာ ဘုရင်တစ်ပါးတည်းရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ တောက်လျှောက်ကြီးကို စစ်တိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ။ ယိုးဒယား၊ အာသံ၊ မဏိပူရတွေကိုလည်း တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်တယ်။ အနော်ရထာရဲ့နောက် အလောင်းစည်သူ၊ ကျန်စစ်သား ဘုရင်တွေ လက်ထက်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“အနော်ရထာမင်းကြီးက သိပ်တော်တာပဲနော် အစ်ကို”

“အရမ်းကြီးကို တော်တယ်။ စစ်တိုက်မထွက်ခင် ပြည်တွင်းတိုင်းသူပြည်သားတွေအဖို့ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေစေဖို့ ရိက္ခာတွေ စုဆောင်းတယ်။ အားလုံး အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံမှ စစ်တိုက်ထွက်တယ်။ စစ်ချီရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရက်ရှည်လများ စစ်စခန်းချတဲ့ နေရာမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရားပုထိုးစေတီတော်များတည်ပြီး ကောင်းမှုပြုတယ်၊ လုံခြုံရေးအတွက် မြို့ရိုးကြီးတွေ ကာရံတယ်၊ အေး ... အခုဇေယျသိမ်ကနေပြီး နွယ်ကသစ်ကိုလာတဲ့ လမ်းကြောင်းဟာ

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်က စစ်ချီရာလမ်းကြောင်း၊ စစ်နားရာဒေသ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ သမိုင်းသုတေသီတွေက အထောက်အထား ပြုလာတယ်၊ နွယ်ကသစ်ရဲ့ မြောက်ဘက် ခရီးသုံးမိုင်အကွာလောက်မှာ အနော်ရထာတည်ထားခဲ့တဲ့ စေတီတော်တစ်ဆူရှိတယ်။ အဲဒီ စေတီတော်ရဲ့ ဝန်းကျင်မှာလည်း မြို့တစ်မြို့ တည်ဆောက်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ သံလွန်စ အထောက်အထားတွေ ရထားလို့ သမိုင်းသုတေသီအဖွဲ့က အခု မြို့ဟောင်း တူးဖော်နေကြတယ်”

“အခု နိမာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကြည့်လာတာတော့ ရှေးဟောင်းဘာစေတီပုထိုး လိုဏ်ဂူမှ မတွေ့ဘူး အစ်ကို”

“အနော်ရထာမင်း လက်ထက်ဆိုတာက ကနေသက္ကရာဇ်နဲ့တွက်ရင် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက်မှ အကြိမ်ကြိမ် ရှေးကြီး၊ မိုးရွာ၊ ငလျင်လှုပ် ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိခဲ့တော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေဟာ ရေမျော၊ ရေမြုပ်နဲ့ ပျက်စီးတာရော၊ မြေသားတွေတက်ပြီး မြေကြီးအောက် ရောက်ကုန်တာရော ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့။ စစ်ချီရင်း စစ်နားရင်း တည်ဆောက်တာတွေမို့ ပုဂံဘုရားတွေလို ဘယ်မှာ ကျကျနန ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိမလဲ။ ဒါကြောင့် သုတေသီတွေက သမိုင်းကြောင်း အထောက်အထားတွေ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရမှ တူးဖော်ကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီလမ်းတစ်လျှောက်မှာ စေတီတွေ ပုထိုးတွေ ရှေးအဆောက်အဦဟောင်းတွေ နိမာ မတွေ့နိုင်ဘူးပေါ့”

နွယ်ကသစ်သို့ ရောက်ခါနီးမှပင် နေဝင်ရံတရော မှောင်စပင် ပြုလေပြီ။

“အစ်ကို့ မျက်နှာမှာရော လည်ပင်းနဲ့လည်ကုတ်တွေမှာ ရော နေလောင်ထားတယ် အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ် နီမာ ... တို့က ခရီးသွားထားတာ ဆက်တိုက် ဖြစ်နေတယ်။ ဝေယျသိမ်ကို မလာခင်ကလည်း မော်တော် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ သွားချင်ရာသွားသေးတယ်။ မော်တော် ဆိုင်ကယ်က အစီးများရင် အမိုးအကာ မရှိနဲ့မို့ လူကို နေ လောင် လေလောင်စေတာပဲ”

“နီမာမှာ ဆန်းဘန်းကရင်ဘူး ပါတယ် အစ်ကို။ နေလောင် လေလောင် အသားအရေကို လိမ်းတဲ့ဆေးပဲ။ နွယ်ကသစ် မှာ စခန်းချ ရေမိုးချိုးပြီးရင် နီမာ အစ်ကိုကို အဲဒီဆေး လိမ်းပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ နီမာ”

“ပြောလိုသာ ပြောတာပါ။ အစ်ကိုရုပ်က နေလောင်လောင်လည်း ချောနေတာပဲ၊ အစ်ကိုက လူချောပဲ၊ ရုပ်ရှင် မင်းသား လုပ်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက် ချင်း ရုပ်ရှင်မင်းသား လျှောက်ကြည့်ရဦးမယ်”

“မနောက်နဲ့အစ်ကို။ နီမာက အမြင်ကို အမြင်အတိုင်း ပြောနေတာ”

နီမာသည် ပြောရင်းပင် သူမရင်ခွင်တွင် တစ်လမ်းလုံး ပိုက်ကိုင်ခဲ့သော ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ လက်စီးစီးကရက် ကျပ် ခုနစ် ကောင်ယူသွား

“စီးကရက်သောက်မလား အစ်ကို”

“ကောင်းသား”

နီမာက စီးကရက် နှစ်လိပ်ပူးကို နှုတ်ခမ်းတွင် ညှပ်ခါ မီးခြစ်တစ်ခြစ်တည်းနှင့် စီးကရက်နှစ်လိပ်ပူး မီးညှိသည်။

“ရော ... နီမာပဲ ညှိပေးတယ်၊ အစ်ကိုကားမောင်းနေတာ လက်မအားလို့”

အောင်စည်သူ၏ နှုတ်ခမ်းကြားသို့ နီမာက စီးကရက် ပင် ဆော့ပေးသည်။ အောင်စည်သူ နှစ်ခြိုက်စွာ ဖွာပါ၏။ စီးက ရက်မင်မှ နီမာ၏ နှုတ်ခမ်းမှ ပေသွားသော နှုတ်ခမ်းနီ အနံ့လေး ပါ ရနေပေသည်။

နီမာလည်း စီးကရက်ဖွာသည်။ သောက်သည်။ နီမာ စီးကရက် သောက်တတ်ပေသည်။

“တို့ကို စီးကရက် ပေးတိုက်တာရော၊ ဆန်းဘန်းကရင် လိမ်းပေးမယ် ဆိုတာရော ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နီမာ”

“မတင်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ”

“ဟ ... ဘာလို့လဲ၊ ကျေးဇူးဆိုတာ တင်စရာကောင်းလာ ရင် တင်ရတတ်တာမျိုးပဲဟာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတာ သူစိမ်းဆန်ပါတယ်”

“နီ ... နီမာနဲ့တိုက် အခုမှတွေ့ဖူးသိဖူးတဲ့ သူစိမ်းတွေပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း ... နီမာ အစ်ကိုနဲ့ အခုလို နာရီတွေအများကြီး အတူလိုက်လာရင်းနဲ့ နီမာစိတ်ထဲက အစ်ကိုကို စင်သွား ပြီ၊ အစ်ကိုကို သူစိမ်းလို့ နီမာရင်ထဲ မသတ်မှတ်တော့ဘူး အစ်ကို”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်။ တို့ကလည်း နီမာကို ခင်မိပါတယ်။
တို့ နီမာကို တစ်ခုထပ်ပြောမယ်”

“ပြော ... နှစ်ခုပြောလည်း ရတယ်။ ဆယ်ခုပြောလည်း
ရတယ်”

“မနောက်နဲ့ နီမာ ... တို့က တကယ် အတည်ပြောချင်တာ”

“ပြောပါ ဆိုနေမှ ...”

“တို့က ဒီတံအောက်နေလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။
တို့ မျက်စိထဲမှာ အမျိုးသမီးငယ်ငယ် စီးကရက်သောက်
တာကို မြင်ရတာ အဆင်မချောလှဘူး။ နီမာအရွယ်နဲ့
စီးကရက်မသောက်သင့်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ နီမာ ဒက်ဒီရှေ့မှာလည်း စီးကရက်သောက်
တယ်။ ဒက်ဒီက ဘာမှပြောဘူး။ အစ်ကိုလို အမြင်မတော်
တာ ပြောပေးမယ့် အစ်ကိုလည်း နီမာမှာ မရှိဘူးလေ။
ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရာ နီမာ စီးကရက်ကို ကြိုက်လို့သောက်
တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုတို့ စိတ်ညစ်တဲ့အခါ
အရက်သောက်သလို နီမာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ စီးကရက်ဖွာ
တာပါ”

“ဒါဆို ... နီမာမှာ အခု တစ်ခုခု စိတ်ညစ်နေတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

“အို ... မဟုတ် ... နီမာ ဘာဆိုဘာမှ စိတ်မညစ်ပါဘူး။
နီမာမှာ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံပြီးသားပဲ။ ဘာစိတ်ညစ်
စရာရှိတာမှတ်လို့။ အခု အစ်ကိုနဲ့ အတူတူ သွားရတာ
ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်”

ဒါဆိုလည်း ပြီးရောဟုသာ အောင်စည်သူ သဘော
ထားလိုက်ရတော့သည်။

နွယ်ကသစ်သို့ ရောက်ပေပြီကိုး။

နွယ်ကသစ်သို့ အလျင်စောပြီး ရောက်ကြသည့်
ဟိုင်းလက်ကားနှင့်လူတွေ၊ ဒိုင်နာကားနှင့် လူတွေသာမက အန်တီ
အေး၊ အေါ်ဒေါ်စန်းစန်းအေးပင်လျှင် တည်းခိုခန်းတွေ အသီးသီး
ငှားပြီးကြပြီ။ အောင်စည်သူနှင့် နီမာတို့အတွက် အစွန်အဖျားပိုင်း
ကျသော ဘန်ဂလိုသာလျှင် ရရှိပေသည်။

ဘန်ဂလို ဆိုသဖြင့် ထည်ထည်ဝါဝါကြီးတော့
မဟုတ်။ သစ်သားတိုင်စိုက်၊ ထရုံကား၊ ဖက်မိုးဖြင့် ဆောက်ထား
သော အိမ်ငယ်လေးတွေသာ ဖြစ်ပါ၏။ နွယ်ကသစ်သို့ လေ့လာ
ရေးသမားတွေ အများအပြား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရောက်ရှိစည်
ကားလာသည်မို့ ကမန်းကတန်းဆောက်သော ဘန်ဂိုကချာလာလေး
တွေ ဖြစ်ပါ၏။

ကချာလာဆိုစကားမူ လူတစ်ယောက် တစ်နေ့တည်း
ခိုခ တစ်ခန်းကို နှစ်ရာကျပ် ယူပေသည်။

ဘန်ဂလိုရှင်ကပေးသော ဆင်ခြေမှာ ဖက်ဝါးဖြင့် ဆောက်လုပ်သော ဘန်ဂလို ဖြစ်စေကာမူ အထဲတွင် ခုတင်၊ မွေ့ရာ ခြင်ထောင်၊ မှန်တင်ခုံ၊ စားပွဲ စသည်တို့မှာ အကောင်းစား၊ ဈေးကြီးပေးဝယ်ထားသော တည်းခိုခန်း ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခန်းကို နှစ်ရာယူသည်ဟု ဆိုပေသည်။ ဘန်ဂလိုတစ်ခုတွင် နှစ်ခန်းဖွဲ့ထားသဖြင့် အုပ်စုများသော တည်းခိုသူများဆိုလျှင် အလယ်တွင် ကာရံထားသော ထရံအခန်းကားကို ယာယီခွာပေးလျှင် အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအိမ်တွင် ကြိုက်သလို တည်းခိုသူတွေ တည်းခိုပေတော့။ ဘန်ဂလိုတစ်လုံးအတွက် တစ်နေ့နှစ်ခန်းခငွေလေးရာ ပေးရပေမည်။

အောင်စည်သူနှင့် နိမာသည် တစ်ခန်းစီ ငှားလိုက်သည်။ တစ်ခန်းစီ ဆိုပေမည် ရေချိုးခန်းတွင်လည်းကောင်း၊ အိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းတွင်လည်းကောင်း ဟိုဘက် ဒီဘက် ကူးနိုင်စေသည့် မင်းတုံးအဖွင့်အပိတ် တံခါးများ ရှိနေပါ၏။

ထိုအစွန်ကျသော ဘန်ဂလိုမှာပင် နိမာနှင့် စည်သူအောင် တစ်ခန်းစီ ယူလိုက်ကြသည်။

“ဪ ... အစ်ကို”

“ပြော”

“အနားယူ ရေမိုးချိုးပြီးရင် အစ်ကိုအခန်းဘက်ကို နိမာလာခဲ့မယ်။ အစ်ကို နေလောင်ထားတဲ့ နေရာတွေ နိမာရဲ့ ဆန်းဘန်းကရင် လိမ်းပေးမလို့။ တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆက်လိမ်းလိုက်ရင် နေလောင်းတာတွေ ပျောက်ပြီး နဂိုအသားအတိုင်း အစ်ကို ပြန်ရလာမယ်”

ကိုယ့်အခန်းမှာပင် ကိုယ်အနားယူပြီး ရေချိုးကြသည်။ အဝတ်လဲကြသည်။

ရေချိုးသန့်စင်ပြီးနောက် အောင်စည်သူသည် စွတ်ကျယ်ဝတ်၊ ပလေကပ်ချည်ချောလုံချည်ဝတ်ခါ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။

သူ့အခန်းတွင် အခြားတစ်ယောက်အိပ်ခတ်င် အပိုတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို အခုမှ မြင်မိသည်။

ယခင်တည်းခိုသူများသည် နေရာမလောက်၍ ဤအခန်းတွင် နောက်ထပ် တစ်ယောက်အိပ်ခတ်င်တစ်လုံး ချစေပြီး တည်းခိုသွားကြဟန် တူပါ၏။

“ဘုတ် ... ဘုတ် ... အစ်ကို”

ဟိုဘက်မှ တံခါးပုတ်သံ ထွက်လာသဖြင့် အောင်စည်သူက ထပြီး တံခါးမင်းတုံး ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

နိမာ ဝင်လာသည်။ သူမလက်ထဲတွင် အဖြူရောင် ပလတ်စတစ်ဘူး တစ်ဘူး ပါလာသည်။ ဝင်ရောက်လာသော နိမာအား အောင်စည်သူ ငေး ကြည့်မိသည်။

နိမာသည် ရေချိုးပြီးနောက် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် တစ်ထည် အမည်းရောင်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ကောက်ဝတ်ထားဟန် တူပါ၏။

စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်လည်းဖြစ်ပြန် အနက်ရောင်လည်း ဖြစ်ပြန်မို့ သူမ၏ ဝင်းမွတ်နေသည့် လည်တိုင်၊ ငယ်လက်မောင်း စသည်တို့ ထင်းခနဲ မြင်ရသည်။ ငယ်ရွယ်သူမို့ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့်လည်း ကြည့်၍လိုက်မက်သည်။

နဂိုရှိပြီးသော သူမ၏ မျက်နှာကလေးကတော့
ရေချိုးပြီး လတ်ဆတ်နေချိန်ဝယ် ဘာမှမလိမ်းသေးပဲကို ဝင်းမွတ်
ချောမွေ့နေသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ... ဒီမှာ အစ်ကိုကို လိမ်းပေးဖို့
ကရင်ဘူး ယူလာပြီလေ။ ရေချိုးပြီးပြီးချင်း အသားထဲ
စိမ့်ဝင်အောင် လိမ်းရမှာ”

“ထားခဲ့လေ နီမာ ... တို့ လိမ်းမှာပါ”

မိမိ နီမာကို အကြည့်လွန်သွားသည်ကို သတိတရ
ဖြစ်နေသည်နှင့် ရှက်မိသွားကာ နီမာအား နှင်သောသဘော
သက်ရောက်သည့် စကားကို မျက်နှာတခြားလွှဲပြီး ပြောလိုက်ပေ
သည်။

“ဟင့်အင်း ... အစ်ကိုဘာသာလိမ်းလို့ ရလိမ့်မယ်၊ အား
ကြီးကြီး ... ဂုတ်ပိုးတွေ နောက်ကျောတွေ အစ်ကို လက်မီ
မတဲ့လား။ နောက်ပြီး အသားထဲဝင်အောင် ပွတ်ပေးရမှာ၊
အစ်ကိုလက် အဲဒီလောက် ဘယ်လုပ်လို့ရမလဲ။ နီမာလိမ်းမှ
ရမှာ။ ဈေးကိုင်မနေနဲ့ အစ်ကို”

“ကဲ ... ဒါဆို သဘောပဲ”

မငြင်းသာသောကြောင့် မဟုတ်။ ဇွတ်ထပ်ပြီး
မငြင်းလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ပါးစပ်က ကိုယ့်ဟာကိုယ်
လိမ်းမည်ဆိုစေကာမူ နီမာ လိမ်းပေးသည်ကို ရင်ထဲ စိတ်ထဲမှ
ခံချင်နေသည်။

အောင်စည်သူက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေပြီး
နီမာက နောက်ကျောဘက်မှရပ်ခါ စတင်ပြီး လိမ်းပေးတော့သည်။

နီမာ၏ လက်ဖဝါးနှုတ်လေးဖြင့် ပွတ်သတ်လိမ်းပေး
နေသည်ကို ခံစားရင်း အောင်စည်သူ မလိမ့်တန်း မညာတန်း
ပြောရလျှင် ရင်ခုန်လာပါ၏။

နောက်ဘက်အပိုင်းတွေ လိမ်းပြီးသောအခါ နီမာ
သည် သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင် ရှေ့တည့်တည့်တွင်
လာရှိရပ်ပြန်သည်။

“တို့ဟာတို့ပဲ လိမ်းတော့မယ် နီမာ”

“အိုး ... ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီကရင်က ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆပ်ပြာ
တိုက်သလို လျှောက်ပွတ်ရုံနဲ့ ရတာမှ မဟုတ်တာ။
အသားထဲ စိမ့်ဝင်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွတ်ရတာ။
နီမာပဲ လိမ်းပေးမှာပေါ့”

ရှေ့တည့်တည့်မှ အောင်စည်သူ၏ နဖူးပြင်၊ ပါးပြင်၊
လည်ပင်း စသည်တို့ကို နီမာ လက်ဖဝါးလက်ချောင်းနှုတ်လေးဖြင့်
လိမ်းပေးပြန်တော့သည်။

“အစ်ကို”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“အစ်ကိုမှာ မိန်းမရှိလားဟင်”

“မရှိသေးဘူး။ ယူဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ချစ်သူတော့ ရှိတယ်”

“အစ်ကိုချစ်သူက အစ်ကိုရဲ့ လေ့လာရေးတွေကို မနှစ်သက်
ဘူး ထင်တယ်နော်၊ တကယ်ဆို အစ်ကိုနဲ့အတူတူ လိုက်
လာသင့်တာပေါ့”

“ဇေယျသိမ်ကို လာကြတုန်းကတော့ အတူတူ လာခဲ့ကြတာ
ပဲ။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရှင်ပရိဂျူဆာက ခြေရာခံသတင်းမေး

ပြီး လိုက်လာတယ်။ သူ့ဇာတ်ကား ရိုက်ပေးဖို့ မငြင်းသာ အားနာလောက်အောင် တို့ကို တောင်းပန်ခွင့်တောင်းတာနဲ့ တို့ကပဲ လိုက်သွားလိုက်ပါဆိုပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ။ ဒီတော့ တို့ ဇာတ်ယောက်တည်း ဝေယျသီမိမှာ ကျန်ခဲ့တာ ပေါ့”

“ဩ ... ဩ ... အစ်ကိုချစ်သူက ရပ်ရှင်မင်းသမီးကိုး ... ဘယ်သူလဲဟင်”

“ယမင်းစည်သူဆိုတဲ့ မင်းသမီး”

“အဲ ... တကယ့်နာမည်ကျော် ဒီတိဒီတိကျ ခူပါမင်းသမီး ပါလား ... ယမင်းစည်သူရဲ့ ကားတွေကို နီမာ ကြည့်တယ်၊ ကြိုက်လဲ ကြိုက်တယ်၊ အစ်ကိုက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ရပ်ရှင် မင်းသမီး ယမင်းကိုတောင် ရအောင်ယူနိုင်တယ်”

“သူ မင်းသမီး မလုပ်ခင် ဟိုက်စကူးကျောင်းသူ ဘဝထဲက တို့နဲ့ အပြန်အလှန် မေတ္တာရှိခဲ့ကြတာပါ။ သူလျှမ်းလျှမ်း တောက် မင်းသမီးဖြစ်မှ ချစ်ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“သူ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဖြစ်မှ အစ်ကိုက ချစ်ရေးသွားဆို လည်း အစ်ကိုဆိုရင် အဲဒီ ယမင်းက လိုက်လျောမှာပါ။ အစ်ကိုပုံစံက ရပ်ရော ကိုယ်ထည်ရော ပြောဆိုလှုပ်ရှားဟန် ရော ဘယ်အမျိုးသမီးမဆို နှစ်သက်လက်ခံမယ့် အရည် အသွေးတွေပဲဟာ”

အောင်စည်သူ ဘာမှပြန်မပြောပေ။

လောလောဆယ် နီမာက မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့် တည့်ကြီးမှ ဆေးလိမ်းပေးနေသည်။

မိမိက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လျက်သား။

အောင်စည်သူသည် အတင်းကြီးပင် သူ၏မျက်နှာကို ခေါင်မိုးဆီသို့ မော့ထားပါ၏။

“ကောင်းတယ် ... အစ်ကို အဲဒီလို မော့ပေးထားတော့ လည်ပင်းကို ပိုလိမ်းလို့ ကောင်းတယ်။ ဒါထက် အစ်ကို အခု ဇေယျးသီမိနဲ့ နွယ်ကသစ်ကို ရောက်လာတဲ့အထိ ဝတ္ထုရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းပေါ်မလာသေးဘူးလား”

“မပေါ်သေးပါဘူး နီမာရယ်”

“ပေါ်သင့်တာပေါ့ ... အနည်းဆုံး အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လောက် တော့ ပေါ်သင့်တာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် နီမာသည် တအားကြီး မော့ထား သော အောင်စည်သူ၏ မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာကို ပူးကပ်လိုက် သည်။

အောင်စည်သူသည် နီမာက ငယ်ရွယ်သူမလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့စိတ်ကို ထိန်းပါ၏။

သို့သော် အောင်စည်သူသည် ပုထုဇဉ်သား လူရွယ် တစ်ဦးပါလေ။ နီမာ၏ အတွေ့အထိလေးတွေက အောင်စည်သူ အား ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသွားစေပြီး ရှေ့တည်တည်ရှိ နီမာ ၏ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်မိ သည်။

အောင်စည်သူက ယင်းသို့ တုံ့ပြန်လာသည်နှင့် နီမာသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို မြွေတစ်ကောင် တွဲနဲ့လိမ်ပြီး လျှောခနဲ ထွက်သွားသလို ရုန်းကန်လိုက်သည်။ လွှတ်သွားသည်နှင့်

နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းသုံးလုံး ဆုတ်ခွာလိုက်သည်။ အောင်စည်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားပါ၏။

အောင်စည်သူကလည်း ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသွားစေကာမူ နီမာအား မလွတ်တန်း၊ မရုန်းထွက်နိုင်အောင် အားမာန်ဖြင့် ဖက်တွယ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်သောကြောင့်လည်း နီမာ လျှော့ခနဲ ထွက်သွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့မဟုတ်ပါက အောင်စည်သူ၏ ခွန်အားဗလက သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ပါလေ။

“ဟွန်း ... အစ်ကို့တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးတွေလိမ်းထားတာ နီမာကို ပေကုန်မှာပေါ့”

ပြောရင်းပင် နီမာသည် ဆန်းဘန်းကရင်ဘူးအဖုံးကို အရစ်လှည့် အဖုံးပြန်ပိတ်ခါ ဟိုဘက်ခန်းကူးသော တံခါးမှကူးပြီး ထွက်သွားသည်။ ကရင်ဘူးကို မှန်တင်နဲ့ပေါ် တင်လိုက်ရင်း ဟိုဘက်ခန်းမှ အောင်စည်သူ ကြားလောက်စေသောအသံဖြင့် လှန်ပြောလိုက်သည်။

“နက်ဖြန်ကျမှ တစ်ခါထပ်လိမ်းပေါ့ အစ်ကို၊ နီမာ အဝတ်လဲဦးမယ်။ ညစာစားဖို့ အစ်ကိုသွားနှင့်လေ။ နီမာ အဝတ်လဲ ပြီးလိမ်းပြီးတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့မယ်”

အောင်စည်သူ ပန်းတွန့်လိုက်မိပါ၏။

နီမာကို အောင်စည်သူ အံ့သြမိပါ၏။

သူမကပင် လူချင်းရင်းနှီးစေဖို့ စူးခဲ့သည်။

အောင်စည်သူက တကယ် ကြိုးစားမိသောအခါ

သူမသည် သူ့လက်မှ ရုန်းထွက်ရှောင်ထွက် သွားပေသည်။

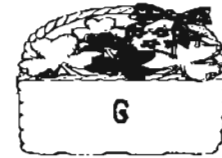

ထားပါတော့။

နီမာတို့ အရွယ်မျိုး ဆိုသည် ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုး စိတ်ကူးပေါက်တတ်သော အရွယ်ပေကိုး။

မိမိအနေနှင့် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ယင်းကဲ့သို့ မဖြစ်စေအောင် ထိန်းသိမ်းရမည်ဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“ဟေး ... ငါ့မောင် ... ဒီကိုလာလေကွယ်။ မမအေး
ရောက်နေတာတောင် ကြာသွားပြီ။ ငါ့မောင်ကို မမအေး
စောင့်နေတာ”

နွယ်ကသစ်တွင် စားသောက်ဆိုင်တွေ တန်းစီနေ
သည်။ ထိုဆိုင်တန်းသို့ အောင်စည်သူ လျှောက်အလာတွင်
သင်္ဂဟ စားတော်ဆက်ထဲမှ မမအေး ခေါ် ဒေါ်စန်းစန်းအေးက
လှမ်း၍ ခေါ်ယူခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သင်္ဂဟစားတော်ဆက်ထဲသို့ အောင်စည်သူ ဝင်ခဲ့
သည်။

မမအေးသည် စားပွဲကြီးတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေပြီး
ထိုစားပွဲကို နေရာယူထားကာ အောင်စည်သူကို စောင့်နေခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစားပွဲမှာပင် အောင်စည်သူ ဝင်၍ ထိုင်လိုက်
သည်။

“ကဲ ... ပြော။ ငါ့မောင် ဘာစားမလဲ။ ဟင်းတွေမှာနေ တုန်းကော ငါ့မောင် ဘာသောက်မလဲ။ မမအေးက ဒကာ ခံမှာနော်”

“နေပါစော မမအေး။ နွယ်ကသစ်လို နေရာမျိုးမှာ ဆိုင် တွေ တည်းခိုခန်းတွေက ထရဲက၊ ဖက်မိုးတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ဈေးကျတော့ အကြီးသား၊ နွယ်ကသစ်မှာထက် နှစ်ဆ လောက် ဈေးပိုကြီးလိမ့်မယ်၊ မမအေး ဒကာခံရင် ထိသွား မယ်”

မမအေး အလိုမကျသော မျက်နှာနှင့် အောင်စည်သူ ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့မောင်က တုံးသေးတာပဲ။ အပျိုဟိုင်းကြီးတွေအကြောင်း လေ့လာမှု နည်းသေးတယ်ထင်တယ်။ မမအေးက ရုပ်ဆိုး ဆိုး အပျိုဟိုင်းကြီးတစ်ယောက်လေကွယ်”

“ဘာဆိုလဲ မမအေး။ နွယ်ကသစ်မှာ စားသောက်ဟင်း တွေ ဈေးကြီးတာနဲ့ မမအေး အပျိုဟိုင်းဖြစ်နေတာနဲ့ ဘာ ဆိုင်လို့လဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ ငါ့မောင်ရယ်။ အပျိုဟိုင်းကြီးတွေဟာ သူတို့မနှစ်သက်တဲ့သူ၊ စိတ်တိုင်းမကျသူဆိုရင် ငါးပြာ ဆယ်ပြားကစပြီး တွန့်တိုနှမြောတတ်ပေမယ့်၊ သူတို့စေတနာ သက်ရောက်သူ အပေါ်မှာဆိုရင် ဟောခနဲ ဟောခနဲ ကုန် ချင်သလောက် ကုန်သွားပဲလေစေဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ရှိနေတတ် တယ်လေကွယ်”

မမအေး၏ စကားကို အောင်စည်သူ ရယ်မောလိုက်

ပါ၏။ မမအေးသည် ပွင့်လင်းသည်၊ ဖော်ရွေသည်၊ ပြောဆိုရာ တွင် ဟေးလားဝါးလား ပြောဆိုတတ်သည်။ ဒီလိုပြောပုံကိုပင် အောင်စည်သူက ဟဒယရွှင်မြူးပြီး ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ ၏။

“မရယ်နဲ့ ငါ့မောင်။ ငါ့မောင်လည်း တွေ့ဖူးမြင်ဖူးမှာပေါ့။ အပျိုဟိုင်းကြီးတွေဟာ ခွေးလုလု ကြောင်လုလု လေးတွေလု ချစ်စနိုးမွေးပြီး အဲဒီ ခွေးဝေ ။ ကြောင်လေးကျရင် ဟောလစ်တို့ အိုဗာတင်း မိုင်လိုတို့ တိုက်တယ်၊ ကြက်သား ဝက်သားတွေ ကျွေးပြီးမွေးတယ်၊ အဲဒါ မှတ်ထား ငါ့မောင်၊ အပျိုကြီးဟိုင်းလာပြီဆိုရင် ယုယချင်စိတ်တွေ ပိုများလာ တာ ... အဲဒါ သဘာဝ”

အောင်စည်သူ ထပ်မံ ရယ်မောမိပြန်သည်။

အောင်စည်သူ နားလည်ပါ၏။ မမအေးသည် မိမိ

အား သဘောကျသည်တော့ မှန်သည်။ သို့သော် မိန်းမနောက်ပိုး လုပ်နေခြင်းမဟုတ်။ မြူဆွယ်စကားတွေ ဆိုနေခြင်းမဟုတ်၊ ရိုးရိုးသားသား တွေ့တွေ့ချင်း ခင်မင်သောစိတ်ဖြင့် ဟာသတွေ့သက် သက် ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

“နေဦး မမအေး၊ မမအေးက ကျွန်တော့်ကို ဒကာခံမယ် ဆိုတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင်က ဒီနေ့ညစာအတွက် ဒကာခံမယ်လို့ နှုတ်လွှန်ထားတဲ့ သူ နှစ်ယောက်တောင် ရှိနေတာမို့ ဒီညစာအတွက်တော့ ကျွန်တော်ကပဲ ဒကာခံပါရစေ”

“နှစ်ယောက်ကြီးများတောင်လား ငါ့မောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပထမတစ်ယောက်က ပျဉ်းမလမ်းခွဲမှာ မမအေးနဲ့ စပြီးဆုံကတည်းက ကျွန်တော် ဒကာခံဖို့ ပြော ပြီးသွားပါ။ နောက်တစ်ဦးကတော့ ... အဲ ...”

အောင်စည်သူ ထစ်နေသော စကားကို မမအေးက ဆက်ပြီးဝင်ပြောသည်။

“နောက်တစ်ဦးက အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ချောချောလေးပဲ မဟုတ်လား ငါ့မောင်၊ ပျဉ်းမလမ်းခွဲမှာတုန်းက ငါ့မောင်ရဲ့ ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ချောင် ကပ် ကျောပေးထိုင်ပြီး အအေးပုလင်း မှာထားတဲ့ အမျိုး သမီးလေး မဟုတ်လား”

အောင်စည်သူသည် ဒေါ်စန်းစန်းအေး၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အကဲခတ်လိုက်မိပါ၏။

ပျဉ်းမလမ်းခွဲတုန်းက မိမိကား ရေထည့်နေစဉ် နီမာ မိမိကားဘေးတွင် ရပ်နေပါလျက် ဒေါ်စန်းစန်းအေး ဂျစ်ကား လာယှဉ်ရပ်ပြီး ဒေါ်စန်းစန်းအေး ဂျစ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည် နှင့် နီမာသည် မိမိပင် မတွေ့မြင်လိုက်ဘဲ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ရောက် ကျောပေးထိုင်ခဲ့သည်။ ဒါကို ဒေါ်စန်းစန်းအေး တွေ့ မြင်လိုက်ဟန် တူပါ၏။ နီမာသည် သားကောင်ဖြစ်နေပြီး ဒေါ် စန်းစန်းအေးက ကျား ဖြစ်နေပြီလား။

“ဩ ... မမအေးက သူ့ကို ပျဉ်းမလမ်းခွဲမှာတုန်းက တွေ့ ခဲ့သကိုး”

“သိပ်တွေ့တာပေါ့ ငါ့မောင်၊ မမအေးရဲ့ မျက်လုံးတွေက အပျိုဟိုင်းကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေပဲ၊ အပျိုဟိုင်းကြီးတွေရဲ့

မျက်လုံးဟာ ကိုယ်မမြင်ချင်တာဆိုရင် ဆင်တစ်ကောင်လုံး ကိုယ့်ရှေ့မှာလာရပ်တာတောင် မမြင်ဘူး။ ကိုယ်မြင်ချင်တာ ဆိုရင်တော့ ကောက်ရိုးပုံထဲ ကျသွားတဲ့ အပ်ကိုတောင် မြင်တတ်တယ် ငါ့မောင်ရဲ့”

အောင်စည်သူက ဘာမှ ဆက်မပြောသေးဘဲ ဒေါ်စန်း စန်းအေး ဆက်ပြောမည့် စကားကို နားစွင့်ထားရင်း ဒေါ်စန်းစန်း အေးကို ဆက်၍ အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည်။

“ငါ့မောင်ရဲ့ ကောင်မလေးက မျက်စိလွှဲမသွားနိုင်အောင်ကို ချောတာပဲ။ လှတာပဲ။ ငယ်သေးတာပဲ။ မမအေး အနေနဲ့ အဲဒီလိုချော၊ အဲဒီလိုလှ၊ အဲဒီလိုငယ်၊ အဲဒီလို ကိုယ်လုံးအချိုး ကျတာမျိုးကို အားကျတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမ ချော၊ မိန်းမလှ၊ မိန်းမငယ်လေးတွေဆိုရင် မမအေး ဘယ် လောက်ပဲဝေးတဲ့ နေရာကဖြစ်ဖြစ် ကြည့်မိအောင် လိုက် ကြည့်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မမအေး ဂျစ်ကားမရပ်ခင် အဝေးက လှမ်းမြင်ရတဲ့ ငါ့မောင်အမျိုးသမီးငယ်ကိုတော့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ယူဖို့ စိတ်ကူးတာ ...။ ဟော မမအေး ဂျစ်ကားလည်း ရပ်ရော၊ သူလည်းမရှိတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ လိုက်ကြည့်တော့ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ချောင်ကုတ် နောက်ကျောပေး ထိုင်နေတာကိုတွေ့တာ။ သူ့ဆီတမင်သွား ပြီး ရှေ့တည့်တည့်က ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကျတော့လည်း မသင့် တောဘူးလေ။ လူမှုရေး ဖောက်ပြန်လွန်ကဲရာ ရောက်သွား မှာစိုးတယ်။ အဲဒီပုံစံနဲ့ ငါ့မောင်ရဲ့ အမျိုးသမီးငယ်ကို တွေ့တာပါ”

ဒီလို မမအေးက ပြောပြနေတော့လည်း ဟုတ်လောက် သားပဲဟု အောင်စည်သူ စိတ်ထဲမှတ်ယူမိပြန်သည်။

ပထမတော့ အောင်စည်သူက ဒေါ်စန်းစန်းအေး အမျိုးသမီးကြီးသည် သားကောင်နောက်က လိုက်လာသောကျားဟု ထင်မိသည်။ ယခု ဒေါ်စန်းစန်းအေးက ပြောပြပြန်တော့ ဩော် သူ့ခမျာ မလုမပ အရပ်ဆိုး အပျိုဟိုင်းကြီးမို့ သနားစရာကောင်း သော ...။

“ဟော ... ဟော ... လာကြ ... လာကြ ... ဆိုင်ထဲမှာ နေရာ မရကြတော့ဘူး မှတ်လား။ သိတယ် ... မမအေး ဒီအထာ တွေမြင်လို့ ဒီစားပွဲကို တမင်စောလာပြီး ရီဇာ(ပ်)လုပ်ထား တာ။ စားချိန်သောက်ချိန်ဆိုရင် ဒီဆိုင်မှာ စားပွဲတိုင်း စားပွဲပြည့် လှပြည့် ဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာလေ”

မမအေး လှမ်းဖိတ်ခေါ်သူများကို အောင်စည်သူ ကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံး သုံးယောက် ဖြစ်ပါ၏။

အမျိုးသားနှစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

အမျိုးသမီးနှင့် လက်တွဲလာသူမှာ စုံတွဲတစ်စုံဖြစ်ပြီး ကျန်လူက တော့ တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသား ဖြစ်ပါ၏။

အမျိုးသမီးနှင့် တွဲထားသော အမျိုးသားကြီးမှာ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ထည်ကိုယ်ပေါက် ရှိပါ၏။

အမျိုးသမီး၏ အသက်သည် အစိတ်ခန့်ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်း၊ ဝါးနီ လက်သည်းနီ၊ မိတ်ကပ်တွေဖြင့် ခြယ်သထား သဖြင့် ဆေးရောင်ခြယ် အရပ်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြုံလိုသည်။ သူမနှင့် တွဲလာ သူကြီးက တောင့်တင်းလှသည်။ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိအံ့သည်။

ကျန်သော တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသားက အသက် သုံးဆယ်ခန့် ရှိသည်။ အောင်စည်သူထက် လေးငါးခြောက်နှစ် ပို၍ ကြီးပေမည်။

မမအေး၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့်ရော အခြားတွင် စားပွဲလွတ်မရှိတော့သည်ကြောင့်ရော အောင်စည်သူနှင့် မမအေး ရှိရာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

အောင်စည်သူ၏ စိတ်ထဲဝယ် သူတို့သုံးဦး ဤစားပွဲ တွင် ဝင်ရောက်နေရာယူထိုင်ခြင်းကို မနှစ်သက်ချင်ပေ။ သူတို့က လူစိမ်းများ ဖြစ်သောကြောင့် နိမာလာလျှင် နိမာ အနေကြုံမည် ကို စိုးရိမ်ဖြစ်နေမိသောကြောင့်ပါပေ။

“ငါ့မောင်ကို နေရာသစ်တစ်ခု မိတ်ဆွေသစ်တွေ ဖြစ်သွား အောင် မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒီ ကြည့်နဲ့စရာကောင်း တဲ့ စုံတွဲကတော့ အဲ ... ဦး ... မြတ်မင်းနဲ့ ... ခင်မမတဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တာ မကြာသေးဘူး။ ဇေယျ သိမ်ဘက်ကို ဟန်းနီးမွန်း ထွက်လာတဲ့ သဘောပဲ”

ယဉ်ကျေးမှုအရ အောင်စည်သူ ပြုံးပြီး တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆိုရသည်။ အမျိုးသမီးက အရှက်အကြောက် ကြီးသည့်နှယ် အောင်စည်သူကိုပင် မကြည့်ဘဲ ငဲ့ကာ လက် ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုမြွေလို တွန့်လိမ်နေအောင် လုပ်နေပေသည်။

အဲဒီ ခင်မမ အမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး အောင်စည်သူ၏ ခင်ထဲတွင် အလိုလို အမြင်ကတိမိသည်။

“ဟောဒါကတော့ ကိုဒေဝတဲ့။ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခိုက်ပျိုးရေးနဲ့ မွေးမြူရေးအတွက် လေ့လာနေတာတဲ့လေ”

ထုံးစံအတိုင်း အောင်စည်သူက ကိုဒေဝ ဆိုသူအား ပြုံးပြရပြန်သည်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ပြန်ရသည်။

ကိုဒေဝကလည်း တစ်မျိုး။ မျက်နှာက တင်းတင်းတည်တည် လူစားဖြစ်သည်။ အောင်စည်သူက သူ့အား ပြုံးပြီး တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ပြောသည်ကိုပင် ကိုဒေဝ ပုံစံက သူ့တပည့်တစ်ဦးက သူ့အား ကိစ္စတစ်ခုခု အစီရင်ခံနေသည်ကို နားထောင်ရသည့်ပုံစံ ပေါက်နေသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ အောင်စည်သူကိုယ်တိုင်က ဦးမြတ်မင်း၊ ခင်မမနှင့် ကိုဒေဝအား သူ့ကိုယ်သူပင် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

အကြောင်းမူ ဒေါ်စန်းစန်းအေးသည် သူ့အား ငါ့မောင်၊ ငါ့မောင်နှင့်သာ ခေါ်နေပြီး အောင်စည်သူ ဆိုသည့် နာမည်ကိုပင် သိသေးသည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ဟောဒါကတော့ ... အဲ ... ဟု မမအေး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ... အောင်စည်သူက ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က အောင်စည်သူပါ”

“အဲ ... ဟုတ်ပါ့ ... မမအေးတောင် ငါ့မောင်နာမည်ကို ခုမှ သတိရတယ်။ သူက ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေ ရေးတယ်လေ၊ မမအေးလိုပဲ စာပေသမားတစ်ယောက်ပေါ့”

ကိုဒေဝက မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဩ ... ဩ ... ကိုအောင်စည်သူက စာရေးဆရာကိုး ... ကလောင်နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“ကလောင်နာမည် ‘မင်းစည်သူ’ပါ။ ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာလို့ ကင်ပွန်းတပ်လိုတော့ မရသေးပါဘူး၊ အခုမှ ဝတ္ထုသုံးပုဒ်ပဲ ထွက်ဖူးပါသေးတယ်၊ ဝတ္ထုရေးနေသူဆိုတဲ့ အဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အဲတော့ ... ဝေး ... ငါ့မောင်က မင်းစည်သူဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကိုး။ မမအေးလေ မင်းစည်သူ ရေးသားထုတ်ဝေတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ် သုံးအုပ်လုံး ဖတ်ဖူးတယ်။ ကြိုက်လည်းတော်တော်ကြိုက်တယ်၊ ကလောင်သစ်သဘောသာ ရှိသေးတယ် ဆိုပေမယ့် မင်းစည်သူရဲ့ စာတွေဟာ အရေးရဲတယ်၊ မြန်မာစာရေးပုံ နိုင်နင်းတယ်၊ အတွေးအခေါ်ပိုင်း ပြတ်သားတယ်၊ ဇာတ်အိမ်ဇာတ်ကွက် တည်ဆောက်မှု ခိုင်ခန့်တယ်၊ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ စရိုက်ပီပြင်တယ် ... ဪ ... ဪ ... ငါ့မောင်က မမအေးကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာ မင်းစည်သူပေကိုး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမအေး၊ ဘယ်စာရေးဆရာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဝတ္ထုရေးသမားဖြစ်ဖြစ် သူရေးသားထုတ်ဝေတဲ့ စာတစ်ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်က စာဖတ်သူ ပရိသတ် တစ်ဦးတစ်ယောက်က နှစ်သက်တယ်၊ ကြိုက်တယ်လို့ ပြောလာရင် ထိပေါက်သလို ဝမ်းသာတတ်ကြပါတယ် မမအေး”

မမအေး အပါအဝင် သူတို့လေးဦးစလုံး၏ မျက်လုံး

ကိုယ်စီတို့သည် အောင်စည်သူအား စူးစူးစိုက်စိုက်လေးတွေ ကြည့်
နေကြပါ၏။

တကယ်တော့ အောင်စည်သူသည် ကလောင်သစ်
တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသေး၏။ ဝတ္ထုလောကတွင် သာမန်အဆင့်သာ
ရှိပါသေး၏။

သို့ပါလျက် သူတို့လေးဦးစလုံးသည် အဘယ်ကြောင့်
အောင်စည်သူအား အာရုံကျကာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြပေ
သနည်း။ မိမိအပေါ် စူးစိုက်နေကြခြင်းမှာ မိမိ၏ ဝတ္ထုစာပေကြောင့်
မတူမတူပဲ မိမိသည် ငယ်ချောလှလေး နီမာနှင့်အတူ ပူးတွဲရှိနေ
သူမို့ စူးစိုက်ကြခြင်းလေလား။

အကြောင်းမူ နီမာသည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက်
ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးနေရသည့် သားကောင်မလေး မဟုတ်လား။

သူတို့လေးဦးသည် ကျားတွေလား။ မုဆိုးတွေလား။

ဦးမြတ်မင်းက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မောင်အောင်စည်သူက စာရေးဖို့အတွက် ဇေယျ
သိမ်နဲ့ နွယ်ကသစ်ကို ရောက်လာတာလားကွယ့်”

“အဲဒီသဘောပါပဲ ဦးမြတ်မင်း”

တိုတိုနှင့် လွယ်လွယ်ပင် အောင်စည်သူ ဖြေလိုက်
ပါ၏။ ဇေယျသိမ်သို့ ရောက်လာခြင်းမှာ ချစ်စွာသော ရုပ်ရှင်
မင်းသမီး ယမင်းနှင့်အတူ အပန်းဖြေ လာခဲ့သည့် အကြောင်းကို
ဒီပိုင်းမျိုးတွင် ပြောရန်မလိုဟု ယူဆသောကြောင့် ရှင်းပြမနေတော့
ဘဲ တိုတိုလွယ်လွယ် ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

“ဒါဆို ... အခု ငါ့မောင်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ငယ်ငယ်ချော
ချောလှလှလေး အမျိုးသမီးကကောကွယ်။ သူကလည်း
စားရေးဆရာမလေးမို့ အတူ လာကြတာပဲလား။”

ဒေါ်စန်းစန်းအေး၏ မေးခွန်းကို ကျန်သောသုံး
ယောက်ကလည်း ပိုမိုစူးစိုက် နားစွင့်နေကြသည်ဟု အောင်စည်သူ
ထင်မိပါ၏။

အောင်စည်သူကလည်း သူတို့ကို ပြန်လည်အကဲခတ်
နေသည်မို့ ဘာမှမပြောသေးပဲ ဆိုင်းငံ့ထားသည်။

“ဪ ... ငါ့မောင် ... မမအေး မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းဟာ
နည်းနည်းတော့ ရိုင်းသွားတယ်ကွယ်။ ကြည့်ရှုတင့်တယ်လှ
တဲ့ လုလင်ပျိုတစ်ဦးနဲ့ သိပ်ချော သိပ်လှ သိပ်ငယ်သေးတဲ့
လုံမပျိုလေးတို့ နှစ်ဦးတွဲလာကြတာ လိုက်ဘက်လွန်းလို့
မြင်ရတာ ပသာာ ဖြစ်လွန်းလို့ ဒီလိုမေးခွန်း မေးလိုက်
တာပါ။ မဖြေလဲ ရတယ် ငါ့မောင်။ မမအေး မေးမိတာကို
ခွင့်လွှတ်ပါ”

အောင်စည်သူက ပန်းတစ်ချက် တွန်ပြလိုက်ပေ
သည်။

ယခု မမအေးက မေးလေမှ နီမာတစ်ယောက်
ခုထက်ထိ ပေါ်မလာသေးပါလားဟု တွေးမိကာ အစွန်ဆုံးရှိ မိမိ
တို့ တည်းခိုခန်းအိမ်လေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။
မြင်ရပါ၏။ နီမာသည် ယခုမှ တည်းခိုခန်းတံခါး
ကို အပြင်မှ ဝိတ်နေပေသည်။ ပြီးမှ စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက်
သို့ လျှောက်လာပေသည်။

သူတို့လေးဦးစလုံးလည်း နိမိမာကို မိမိကြည့်သလို လှမ်းကြည့်နေမည်ပဲ ဖြစ်ပေမည်။

ထိုအခါကျမှ အောင်စည်သူက စတင်၍ စကားပြန် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ အဲဒီ ငယ်ငယ်ချောချောလှလှ လေးရဲ့ နာမည်က နီနီမာတဲ့ မမအေး။ ကျွန်တော့်ကား အကြွစီးပြီး လိုက်လာတာမို့ သူ့နာမည်ကိုသာသိပြီး သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်ဘာမှ မသိပါဘူး။”

ကိုဒေဝက ပြန်မေးသည်။

“အဲဒီ နီနီမာဟာ မြစ်ကြီးနားက လာတာမဟုတ်လား ကိုအောင်စည်သူ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ နေပါဦး ... ကိုဒေဝက နီနီမာဟာ မြစ်ကြီးနားက လာတာလို့ ဘာလို့ပြောနိုင်တာလဲ”

“ကျုပ် ဇေယျသီမကို မလာခင် မန္တလေးဘူတာကြီးရောက် ခဲ့ပြီး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ကြိုခွဲသေးတယ်။ မြစ်ကြီးနား ရထားပေါ်က နီနီမာ ဆင်းလာတာကို ကျုပ်တွေ့တယ်။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အမျိုးသမီးလေးက လူတွေ အများကြီး ကြားထဲမှာ ထင်းခနဲနေအောင် သူ့အလှက ပေါ်လွင်တာမို့ ကျုပ်က ကြည့်မိပြီး မျက်လုံးထဲမှာ မှတ် မိနေတာပါ။ သူ ရန်ကုန်ကို သွားမလို့နဲ့ တူပါတယ်။ ဇေယျသီမကို လာဖို့တော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။”

“ကိုဒေဝက နီနီမာရဲ့ အကြောင်းတွေ သိလှချည်လား”

“တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် သိတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်သွားကြိုတဲ့ ဧည့်သည်ကလည်း မြစ်ကြီးနားရထားနဲ့ လိုက်လာတာကို။ အဲဒီမိတ်ဆွေက ရန်ကုန်ကိုသွားမလို့။ ဒါပေမယ့် မန္တလေး-ရန်ကုန် မီးရထားလမ်း ယာယီပိတ် ထားတယ်တဲ့။ လမ်းမှာ ရေတွေကြီးပြီး တံတားတွေကျိုးလို့ တဲ့လေ။ အဲဒီလက်မှတ်ရုံးမှာ နီနီမာကိုတွေ့ပြန်တယ်။ တစ်ခါ ကျုပ်မိတ်ဆွေက မီးရထားလမ်းနဲ့မရရင် လေယာဉ် နဲ့သွားချင်တယ်ဆိုလို့ လေယာဉ်ရုံးသွားတော့လည်း လေ ယာဉ်ရုံးမှာ နီနီမာကို ထပ်တွေ့ပြန်ရော၊ ဒါကြောင့် နီနီမာ ဟာ မြစ်ကြီးကနေ ရန်ကုန်ကို သွားမလို့ ကျုပ်ထင်တာကို ပြောတာပါ။”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုဒေဝက ကျုပ်ထက်ပိုပြီး နီနီမာ့ အကြောင်း သိနေတာပဲ၊ နီနီမာဟာ ဇေယျသီမကနေပြီး နွယ်ကသစ်ကို ကျုပ်နဲ့အတူလာတာ မှန်ပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို ဒေဝ အခုသိသလောက် ကျွန်တော် မသိဘူး။”

ပြောစရာ မရှိတော့သဖြင့် စကားဝိုင်းတိတ်ဆိတ် သွားသည်။

ပြီး နီနီမာသည် အောင်စည်သူ ရှိရာဆိုင်သို့ လာ နေသောကြောင့် အောင်စည်သူ အပါအဝင် သူတို့အားလုံး နီနီမာ တို့ လှမ်းကြည့်နေသောကြောင့်လည်း တိတ်ဆိတ်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင် ပါ၏။

“လာ ... နီမာ ... တို့ ညနေစာ စားကြဖို့ နီမာကို စောင့် နေတာ”

အောင်စည်သူကပင် နီနီမာကို လှမ်းခေါ်ပြီး သူ့ဘေးရှိ လွတ်နေသော ကုလားထိုင်ကို ပုတ်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

အောင်စည်သူဘေးတွင် နီနီမာ ထိုင်ပြီးသည်နှင့် သူတို့အားလုံးသည် အိုက်တင်ခံသည်ပဲလား။ တကယ်ပင် ဆာလောင်ကြပြီမို့လားတော့မသိ၊ ဦးမြတ်မင်းက ဖြတ်သွားသော စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး နီနီမာကို စူးစူးစိုက်စိုက် မကြည့်ကြပါလေတော့။

စားပွဲထိုး ရောက်လာသောအခါ မိမိတို့ စားချင်ဖွယ်ရာများကို အသီးသီး မှာကြသည်မှာ စားပွဲထိုးခမျာ စာရွက်ပေါ်တွင် ဘော(လ်)ပင်နှင့် လိုက်ရေးရသည်မှာ တပင်တပန်း ရှိသွားပေတော့သည်။

အကြောင်းမူ ...

လူခြောက်ယောက် ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းတွင် ဦးမြတ်မင်းနှင့် သူ့ဇနီး ခင်မမအတွက်က တစ်မျိုးမှာသည်။ ဦးဒေဝက သူ့အတွက် တစ်မျိုးမှာသည်။ ဒေါ်စန်းစန်းအေး၊ အောင်စည်သူနှင့် နီမာတို့ သုံးဦးအတွက်က တစ်မျိုးမှာသည်။

စားပွဲတစ်လုံးထဲတွင် ထမင်းဝိုင်းသုံးဝိုင်း ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။

လူခြောက်ယောက် ထမင်းဝိုင်းသုံးဝိုင်း ဖြစ်သွားသည်မှာ ရယ်စရာကြီး။

စားပွဲထိုးမှာ စာရွက်ပေါ် ရေးမှတ်ရသမျှ နှုတ်မှဆီမန်းမန်းသလို အလွတ်ကျက် ရွတ်ဆိုပြီး ထွက်သွားပေတော့သည်။

မှာသည့်အတိုင်း ရောက်လာသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကိုယ့်ဝိုင်းနှင့်ကိုယ် စားကြပေတော့သည်။ စားသောက်ကြစဉ် ထမင်းဝိုင်းသုံးဝိုင်းစလုံး တိတ်ဆိတ်နေပေသည်။

စားသောက်ပြီးစီးသွားကြသည်။

“နီမာပြန်တော့မယ်အစ်ကို၊ ပင်ပန်းလာလို့ နားချင်လို့ပါ”

အောင်စည်သူ ခေါင်ညိတ်ပြသည်။ အမှန်တော့ စားသောက်ပြီးစီးပြီမို့ အောင်စည်သူ ကိုယ်တိုင် နီမာနှင့်အတူ ပြန်လိုသည်၊ နားလိုသည်။

သို့သော် မိမိပါ ထလိုက်ပြီး ပြန်သွားလျှင် ဤကျန်ခဲ့သော ဝိုင်းသည် မိမိနှင့် နီမာအကြောင်း အမနာပတွေ ပြောကြမှာ သေချာသည်။

“အစ်ကိုကြီး ... ခင်မမလည်း ပြန်ချင်ပြီ”ဟု ခင်မမက ဦးမြတ်မင်းအား ကပ်၍ တိုးတိုးလေး ပြောသံကို အောင်စည်သူ ကြားလိုက်သည်။

ဦးမြတ်မင်းက စားပွဲထိုးကိုခေါ်ပြီး သူတို့လင်မယား စားသောက်သည့် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျုပ်တို့လည်း ပြန်မယ်”

ပူပူနွေးနွေး စုံတွဲသည် လက်ချင်းတွဲပြီး ထပြန်သွားသည်။

“မျက်နှာလေးကတော့ မဆိုပါဘူး၊ လှပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကျတော့ ဒီအရွယ်မျိုးမှာ ရှိသင့်တဲ့ ရင်တို့ တင်တို့ မရှိတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ ပြားချပ်လို့။ ခုန နီနီမာနဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

“အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ ယောက်ျားဝတ်ရှပ်အင်္ကျီတွေ ကို ဖားဖားပွပွကြီးဝတ်တဲ့ ခေတ်မှာ ခင်မမလို အမျိုးသမီး ပြားချပ်ချပ်အတွက်တော့ အဆင်ပြေစေတာပေါ့၊ မမအေး။”

“ဟုတ်ပါ။ ငါ့မောင်က စာရေးဆရာပီပီ ပြောတတ်တယ်၊ အဲဒီ ဖားဖားပွပွ ဝတ်တဲ့ခေတ်မှာ ပြားချပ်တဲ့ အမျိုးသမီး တွေအတွက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလျှာ အခြောက်တွေ အတွက်ပါ ဟန်ကျသွားတာ ငါ့မောင်ရဲ့။”

ပြောပြီး မမအေး ရယ်သည်။

အောင်စည်သူလည်း ရယ်မိပါ၏။

“ကျုပ်လဲလစ်တော့မယ်”ဟု ကိုဒေဝက ထိုမျှသာ တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောပြီး စားပွဲထိုးအား ငွေရှင်းပြီး ထပြန်သွားသည်။

“သူကလည်းတစ်မျိုး ငါ့မောင်ရဲ့။ တစ်လောကလုံး သူ့ လုပ်စာ စားနေရတာကျနေတာပဲ၊ မျက်နှာကြောကြီးက တင်းလိုက်မာလိုက်တာ လွန်ပါရော။ ယောက်ျားတစ် ယောက်မှာ ထိုက်သင့်တဲ့ တည်ကြည်မှုမျိုးတော့ ရှိသင့်တာ မမအေး လွက်ခဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တည်ကြည်တာနဲ့ တင်းမာတာဟာ တစ်မျိုးစီ ခြားနားပါတယ် ငါ့မောင်၊ တည်ကြည်တာ မဟုတ်ဘဲ တင်းမာတာမျိုးကြတော့ ကြည့် ရတာ အမြင်ကတ်စရာပေါ့ကွယ်”

အောင်စည်သူသည် စားပွဲထိုးကို ခေါ်ယူကာ သူတို့ သုံးယောက်ဝိုင်း ကျသင့်ငွေကို တွက်ချက်စေပြီး ရှင်းလိုက်သည်။

“ငါ့မောင်ကလည်း ပြန်တော့မယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ကားမောင်းလာတာ ပင်ပန်းလို့ ခဏလှဲပြီး အညောင်းဆန်ချင်နေလို့ပါ မမအေး”

“တကယ်တော့ ငါ့မောင် နွယ်ကသစ်လို နေရာမျိုးကို ရောက်လာပြီးမှ အိပ်ရာတည်းမှာ အချိန်ဖြုန်းပစ်တာဟာ အချိန်တွေကို နှမြောစရာပါ ငါ့မောင်။ မိုးပေါ်မော့ကြည့် စမ်း၊ လလေးသာနေလိုက်တာ၊ လမင်းက ဆင်းဖြာလာတဲ့ လရောင်ကို နွယ်ကသစ်တောင်တန်းကြီးတွေက အားရပါးရ သောက်သုံးနိုင်လိုက်ကြတာ။ မြင်ရသူအတွက် ရင်သပ်ရှု မောပါ ငါ့မောင်။ နွယ်ကသစ်ရဲ့ စမ်းချောင်းရေတွေဟာ လည်း စီးဆင်းရင်း လရောင်ကိုပြန်ပြီး ရောင်ပြန်ဟပ်နေ လိုက်တာ။ တကယ်ကြည့်နူးစရာပါ”

“နောက်နေ့မှပေါ့ မမအေး။ နက်ဖြန်ဆိုရင် လ၊ဟာဒီထက် ပို အဝန်းကျယ်ပြီး ပိုပြီး တောက်ပလာမှာပါ။ နွေကသစ် ရဲ့တောင်တန်းကြီးတွေ၊ စမ်းရေတွေဟာလည်း ညတွင်းချင်း ခရီးထွက်သွားကြမှာမှ မဟုတ်တာ၊ နက်ဖြန်လည်း ဒီအတိုင်း ရှိနေကြမှာပါ။ နက်ဖြန် ညဦးပိုင်းမှာ မမအေးနဲ့ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ဆုံကြသေးတာပေါ့။ ဒီနေ့အဖို့တော့ ကျွန်တော် ပင်ပန်းလာလို့ နားပါရစေ မမအေး”

“ကောင်းပါပြီ ငါ့မောင်၊ ကနေ့ညစာအတွက် မမအေးကို ဒကာခံကျွေးလိုက်တဲ့ ငါ့မောင်ကို မမအေးက ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်ကွယ်။ နက်ဖြန်အတွက်တော့ မမအေးကတစ်လှည့်
ဒကာခံပါရစေ ငါ့မောင်”

အောင်စည်သူ စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။
မိမိတည်းခိုခန်းသို့ တန်းမသွားသေးဘဲ မိမိကားရပ်ထားရာသို့
သွားပြီး ကားကို စစ်ဆေးခြင်းပြုသည်။

ငှားစီးလာသော ကားဖြစ်သောကြောင့် မီးလုံးခိုး၊
မှန်အခိုးခံရလျှင် ကားရှင်နှင့်စကားပြောစရာ ဖြစ်မည်။ အလျှော်
ပေးနိုင်သည့်တိုင်အောင် ဒီကားမှန်မျိုး မီးလုံးမျိုး အလွယ်တကူ
ဝယ်၍ ရချင်မှရမည်။ ထို့ကြောင့် ကားကို ဂရုစိုက်ရပါ၏။

အောင်စည်သူသည် ကားကိုကျကျနန စစ်ဆေးသော
ပိတ်ပြီးနောက် မပြန်ခင် နီမာ၏ အခန်းနောက်ဘက်သို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကြည့်လိုက်သည်နှင့် မြင်ရ
သည်။ အင်္ကျီဘောင်းဘီအမည်း အနက်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူ
တစ်ယောက်ကို မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူ ရပ်နေရာသို့ အောင်စည်သူ ခြေလှမ်းလိုက်
သည်နှင့် အဝတ်မည်းနှင့်လူသည် လှစ်ခနဲ နောက်ဘက်တောတန်း
ဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားပေသည်။

တောတန်းထဲအထိ အောင်စည်သူ ဆက်၍မလိုက်
တော့ပေ။ ရပ်နေလိုက်သည်။

ဤနေရာ ဤဒေသသည် သူနှင့် စိမ်းလွန်းသည်။
မြင်မြင်ထင်ထင် သတ်ပုတ်ရလျှင် အောင်စည်သူ မမူ။ ယခုတော့

တောတန်းသစ်ပင်ကွယ်မှ ချောင်းပြီး မိမိကို တစ်ခုခုလုပ်နိုင်သော
အမှောင်ချိန် တောတန်းထဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဆက်၍မလိုက်
တော့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အောင်စည်သူ ပြန်လှည့်လာသည်။

ထိုအဝတ်မည်းနှင့် နီမာ အခန်းနောက်ဘက် လာ
စပ်သူသည် သာမန်ရိုးရိုး သူခိုးဖော်လား။

သို့မဟုတ် နီမာနှင့် တစ်ခုခု စာရင်းရှင်းစရာရှိ၍
လစ်တွင် နီမာကို ဝင်တွေ့ဖို့ ကြိုးစားကြစည်ခြင်းပေလား။

ထိုလူသည် နီမာအတွက် အန္တရာယ်ကောင်တစ်
ကောင် ဖြစ်ဖို့တော့ သေချာသည်။

အောင်စည်သူသည် သူ့အခန်းသို့ သော့ဖွင့်ဝင်ခဲ့
သည်။ နီမာ၏ အိမ်ရှေ့ဘက်ခန်း တံခါးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့
ရ၏။

စားပွဲတင်မီးအိမ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မီးအလင်းရောင် နည်းသဖြင့် မျက်နှာကြက်မှ
ချောင်းကို ထပ်ဖွင့်သည်။ တစ်ခန်းလုံး လင်းလင်းထိန်ထိန်
သွားပါ၏။

အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက် တံခါးပြန်ပိတ် ကန့်လန့်ချပြီး

နောက် အောင်စည် သူ့ညအိပ်အဝတ် လဲလှယ်ပေသည်။

အိပ်ရာထက်တွင်လှဲကာ စီးကရက်တစ်လိပ် အရသာ
သောက်နေသည်။

အရသာခံမိန်းရင်း အောင်စည်သူ၏ စိတ်အစဉ်သည်
ရှာသော ယမင်းထံသို့ ရောက်သွားသည်။

မိမိသည် နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၏အောက်တွင် လောင်းရိပ်မိသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီလား။

မိမိသည် စာရေးဆရာ မင်းစည်သူပါဆိုလျှင် လူတွေ သိပ်မသိ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ယမင်းစည်သူပါဟု ပြောလိုက်လျှင် လူတွေက လိုလိုလားလား ပိုမိုရှိလာသည်ကို ကြုံနေရသည်။

ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာဟုတော့ ဆိုရိုးစကားရှိပါ၏။

သို့သော် အောင်စည်သူ အဖို့ အမြဲတစေ ချစ်သူအမျိုးသမီး၏ လောင်းရိပ်အောက်တွင် အနှစ်တစ်ရာ နေနိုင်ပါမည်လား။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

အတွင်းဘက် ဘေးထရံတံခါးပုတ်သံ ထွက်လာသည်။

“ဘုတ် ... ဘုတ် ... အစ်ကို ... နီမာပါ။ တံခါးဖွင့်ပေးလေ ... နီမာ လုပ်စရာရှိလို့။”

ဤ ချောလှငယ် ဆယ်ကျော်သက်မလေး နီမာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိက ထိန်းသိမ်းပေးရမည်ဟု ထာဝရ သတိထားဆင်ခြင်နေသည့် ကြားကပင် အောင်စည်သူ အိပ်ရာမှထပြီး အခန်းဘေးတံခါး ကန့်လန့်ကိုဖြုတ်၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်မိပါ၏။

ပွင့်သွားသော တံခါးဝတွင် မားမားလေး ရုပ်နေသော နီမာကို တွေ့ရပါ၏။

နီမာသည် ကိမိနီဆန်သော ညဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားပါ၏။

မျက်နှာတွင် စောစောက စားသောက်ဆိုင်သို့ လာဉ်က ခြယ်သထားသော အခြယ်အသွေ အတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။ အိပ်ရာမဝင်သေးသောကြောင့် အခြယ်အသွေကို မျက်နှာသစ် ဆေးကြောခြင်း မပြုသေး ထင်ပါ၏။

ကိမိနီညဝတ်အင်္ကျီမှာ ဖဲသားနှင့် ချုပ်ထားသောကြောင့် သူမ၏ ပင်ကိုယ်အချိုးကျသော ကိုယ်လုံးနှင့် ပေါင်တံ၊ ခြေတံများအား ပုံရိပ်မြင်နိုင်ပါ၏။

ခါးစည်းကြိုးကို လျော့ရဲရဲ တစ်ပတ်ချည်မျှ စည်းထားသည်။

ပွင့်သောတံခါးမှ နီမာ ဝင်လာပြီး သူမ၏ နောက်ကျောနှင့် တံခါးပေါက်ကို နောက်ပြန်ပိတ်ရင်း အောင်စည်သူကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ နီမာ။ အိပ်ချိန်တန်ပြီလေ။ ခရီးက ပင်ပန်းလာကြတာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ့်အိပ်ရာမှာ အပန်းဖြေ ဖိမ်နဲ့အိပ်သင့်ပြီ နီမာ။ တို့လဲ အိပ်တော့မလို့”

“ဒီဘက်က အစ်ကို စီးကရက်သောက်တဲ့အနံ့ နီမာ ဟိုဘက်ကရလို့ စီးကရက်သောက်ချင်လာတယ် အစ်ကို နီမာဆီမှာ စီးကရက် ကုန်သွားလို့ ...”

အောင်စည်သူက စီးကရက်ဘူးရော မီးခြစ်ကိုပါယူပြီး ပေးလိုက်သည်။

“ရော့ ... ဘူးရော မီးခြစ်ရော ယူသွား။ ဘာလဲ ... စိတ်ညစ်လို့ စီးကရက် သောက်ချင်ပြန်တာလား နီမာ”

“ဒါကတော့ အစ်ကိုရာ၊ လူတိုင်းမှာ တစ်ခါတလေတော့ စိတ်ညစ်တတ်ကြတာပေါ့ ... နို့စို့ကလေးတောင် စိတ်ညစ်ရင် အဲခနဲ ငိုသေးတာ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း စီးကရက်ရပြီ။ နီမာအခန်း နီမာပြန်တော့။ ညအချိန်မျိုးကြီးမှာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အခန်းကို မိန်းကလေး လာတယ်ဆိုတာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့စရိုက်နဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်”

နီမာက စီးကရက်ဘူးမှ တစ်လိပ်ယူ မီးညှို့ပြီး ဘူးရော မီးခြစ်ရော စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

“အစ်ကိုချစ်သူ ယမင်းစည်သူ ရိုက်တဲ့ တချို့ဇာတ်ကားရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ယောက်ျားလေးရဲ့ အခန်းကို မိန်းကလေးရောက်သွားတာမျိုးတွေလည်း ပါပါတယ်နော်”

“အဲဒါက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ရတာပဲ။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်က အဲဒီလိုပါလာတော့ အဲဒီလိုရိုက်တာမျိုးပါ နီမာ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တယ်ဆိုတာ တကယ်မှ မဟုတ်တာ”

အောင်စည်သူက အခန်းတွင် မီးရောင်ပို၍ လင်းသည်ထက်လင်းစေရန် မျက်နှာကြက်မှ နောက်မီးတစ်လုံးထပ်ဖွင့်ရန် မီးခလုတ်ဆီသို့ လက်လှမ်းသည်ကို ဖိုးဖိုးတော်တော်ပင် နီမာသည် အောင်စည်သူ၏ လက်ကို မီးခလုတ်ဆီ မရောက်မီ ဝင်ဆွဲပြီး ဘာမပြော ညာမပြော အောင်စည်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ သူမကိုယ်လုံးလေး ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

ပြီး သူမ၏ လည်တိုင်လေးမော့ နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်ပြီး သူမထက် ဦးခေါင်းတစ်လုံးစာ ပိုမြင့်နေသည့် အောင်စည်သူ၏ မျက်နှာကို မော့မော့လေး ကြည့်ပေသည်။

အောင်စည်သူသည် သူမ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ညင်ညင်သာသာပင် နောက်သို့ တွန်းလိုက်ပြီး သူမကိုယ်တိုင်လည်း နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

ပူးကပ်ခြင်း ကွာခြားသွားပါ၏။

အောင်စည်သူ ထိန်းရပေမည်။

ကောင်မလေး အသက်ငယ်သေးသည်။ သူမ၏တိုင်း

ကိုယ်လိုက်၍ မမိုက်တန်ရာ။

ထို့ထက်မှာမှ ...

ယခု နီမာ၏ အပြုအမူများမှာ ရမက်ဆန္ဒကြောင့် ပြုမူနေခြင်းမဟုတ်။ နှလုံးသား မေတ္တာစိတ်ကြောင့်လည်းမဟုတ်။ လတ်တလော မိမိကို သိမ်းသွင်းခြင်းသာ ဖြစ်မှန်းလည်း အောင်စည်သူ အကဲခတ်မိသည်။

“ကဲ ... နီမာ ... တို့ကို မှန်မှန်သာပြော၊ နီမာမှာ ဘာအခက်အခဲ ရှိသလဲ၊ ဘာအန္တရာယ် ရှိသလဲ၊ တို့ ဘယ်လို ကာကွယ်ပေးရမလဲ။ ရှင်းရှင်းသာဖွင့်ပြော။ တို့ကူညီမှာ”

“အို ... နီမာမှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိဘူး၊ ဘာအန္တရာယ်မှလည်း မရှိဘူး”

“အခက်အခဲမရှိ၊ အန္တရာယ်မရှိဘဲနဲ့ နီမာ အခုလို ဘာလို့ လုပ်တာလဲ”

“နီမာက ဘာလုပ်လို့လဲ အစ်ကို”

“အချိန်မတော်ညကြီးမှာ တို့အခန်းထဲ နီမာ ဝင်တယ်၊ တို့မှာ လက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူရှိမှန်းလည်း နီမာသိတယ်။ ဒီကြားထဲက တို့ကို နီမာ ဘာဖြစ်လို့ သိမ်းသွင်းချင်တာလဲ”

နီမာသည် သောက်လက်စ စီးကရက်ကို စားပွဲပေါ်ရှိ ပြာခဲခွက်ထဲသို့ ထိုးချေလိုက်ပြီး အောင်စည်သူကို ကျောပေးကာ အသံကုန်လေးဖြင့် ပြန်ဖြေပါ၏။

“ဒါကတော့ နီမာက အစ်ကိုကို နှစ်သက်သဘောကျမိတာကိုး”

“ဒါဆို ... နီမာက ကိုယ်သဘောကျနှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျားလေးတိုင်းရဲ့ အခန်းထဲကို ဒီလိုပဲ ရောက်အောင်သွားသလား”

“နီမာက တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားလေးမျိုးကို နှစ်သက်လေ့မရှိပါဘူး”

နီမာသည် အားအင်တွေ ဝုန်းခနဲ ကုန်ခမ်းသွားသည်နည်း၊ စားရေးစားပွဲ၏ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

နီမာ၏ မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေပါ၏။

အောင်စည်သူသည် ကြင်နာစိတ်ဖြင့် နီမာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကြင်နာစွာသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“တို့ သိတယ် နီမာ ... နီမာဟာ အပေါစား အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်မှန်း တို့ အကဲခတ်မိတယ်၊ နီမာဟာ မိကောင်းဖခင်သမီး၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပါ။ ... အခု နီမာ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ တို့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြပါလား နီမာ”

“အမှန်အတိုင်း ဟုတ်လား။ နီမာက ဘာကို အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာလဲ၊ အစ်ကို ပြောတာတွေ နီမာ နားမလည်ဘူး”

“အကြောင်တွေ အကျက်တွေ ရိုက်မနေနဲ့နီမာ၊ နီမာကို တို့ ကားကြိုနဲ့ လိုက်ချင်လို့ လာပြောတဲ့ အချိန်ကစပြီး တို့က နီမာအကဲကို ခတ်နေတာ။ အခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ နီမာဟာ သားကောင်တစ်ကောင် ပြေးသလို ပြေးရင်း လွှားရင်း နောက်လိုက်လာမယ့် ကျားအန္တရာယ်တို့နောက် မလုပ် ဂရုစိုက်၊ ပြန်ကြည့်မျိုးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပြီး နီမာဟာ သိပ်ကို ကြောက်လန့်နေတယ်”

နီမာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြန်သည်။
 “အို ... မဟုတ်ဘူး၊ နီမာဟာ ဘာသားကောင်မှလည်း
 မဟုတ်ဘူး၊ နီမာနောက်မှာ ဘာကျား ဘာကောင် ဘာ
 အန္တရာယ်မှလဲ မရှိဘူး”
 “ကဲ ... ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး၊ ဘာမှလည်း မဖြစ်ဘူး
 ဆိုရင် ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်ကြွပေတော့”
 “ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း။ နီမာအခန်းကို နီမာ မပြန်ချင်
 ဘူး ... နီမာ မပြန်ပါရစေနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

နီမာသည် သူမအား အောင်စည်သူက ဇွတ်ဆွဲထုတ်
 သူမအခန်း ပြန်ပို့မည်ကို အင်မတန် စိုးရိမ်သည့်အလား
 ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ချကာ ကုလားထိုင်လက်တင်တန်းနှစ်
 ဖက်ကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထားရှာပေသည်။

အောင်စည်သူမှာ နီမာကိုကြည့်ပြီး ကြင်နာရသည်။
 ရင်နာရသည်။ ကရုဏာတွေ သက်ရောက်ရသည်။

“တို့ပြောမယ် နီမာ။ သေချာနားထောင်၊ တို့ အကဲခတ်
 မိသလောက် နီမာဟာ ဣန္ဒြေတွေ ဆည်နေတဲ့ကြားကပဲ
 အန္တရာယ် တစ်ခုခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ ဇေယျသိမ်မှာ
 တို့ကို စတွေ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး တို့ကို နီမာရဲ့ ဒိုင်းတစ်ခု
 လို အန္တရာယ်ကာကွယ်ဖို့ အသုံးပြုချင်တယ်။ ဒါကြောင့်
 တို့ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်။ ဒီရောက်တော့ တို့ဟာ နီမာကို
 တကယ်စွန့်စားစား ကာကွယ်နိုင်စေဖို့ နီမာဘက်က
 ရပ်တည်လာအောင် ဖန်တီးတယ်”

နီမာသည် ဦးခေါင်းလေးငုံထားပြီး အောင်စည်သူ
 ပြောနေသည်များကို ငြိမ်၍ နားထောင်နေပါ၏။

“ဒီမယ် ... နီမာ။ နီမာမှာ တကယ်အကူအညီ လိုအပ်ပြီး
 တို့က ဝင်ရောက်ကူညီပေးဖို့အတွက် နီမာရဲ့ သန့်စင်အချိုး
 ကျလှပတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စတေးစရာ မလိုဘူး။ တို့ကို
 တကယ်ပဲ ရင်ထဲက အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တာမဟုတ်ဘဲ ချစ်
 ဟန်ဆောင်ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ တို့က နီမာကို ကိုယ့်ညီမလေး
 တစ်ယောက်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ကူညီမှာပါ။ ဘာတန်ကြေး
 မှ ပေးဖို့မလိုပါဘူး။ တို့မှာ ညီမလေး အရင်းလည်းမရှိ
 ဘူး။ နီမာအပေါ် ညီမလေးအရင်းလို သဘောထားလို့
 ရပါတယ် နီမာ”

“အဲဒီလို အစ်ကိုက ဟိတ်ဟန်ကြီးတဲ့ စကားလုံးတွေ
 ပြောပြတာနဲ့ပဲ နီမာက အစ်ကိုကို ယုံကြည်လိုက်ရမှာလား
 အစ်ကို”

“ဒါကတော့ နီမာရဲ့ ဦးနှောက်ကရော စိတ်ကရော
 ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စပဲ။ တို့က တို့ကို ချွင်းချက်မရှိ
 ယုံကြည်လိုက်ပါလို့ ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ”

နီမာ ဘာမှပြန်မပြော။ ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသောကြောင့်
 အောင်စည်သူ သက်ပြင်းချမိပါ၏။

စောလူးမင်းကို ငရမန်ကန်းက ဖမ်းဆီး အချုပ်ချ
 ထားစဉ် ကျန်စစ်သားသည် တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာတင်ဖို့
 ကြိုးစားပြီး စောလူးမင်းကို ပခုံးတွင်ထမ်းပြီး လွှတ်ရာပြေးဖို့
 ကြံစည်သည်။ စောလူးမင်းက ကျန်စစ်သားကို မယုံကြည်။

ကျန်စစ်သားသည် ထီးနန်းကို အလိုရှိ၍ မိမိကို အဆုံးစီရင်ရန် လာခိုးခေါ်ခြင်း ဖြစ်မယ်ဟု အတွေးရောက်ပြီး ကျန်စစ်သား ငါ့ကို ခိုးတယ်ဟု အော်ဟစ်သဖြင့် ကျန်စစ်သားမှာ အလွန်စိတ် ပျက်ရပြီး ဒီလောက်မိုက်မဲတဲ့ စောလူး၊ တလိုင်းတို့လက်မှာပဲ သေပလေစေတော့ဟုဆိုကာ ထမ်းထားသည့် စောလူးကို ပစ်ချခဲ့ ပြီး ကိုယ်လွတ်ပြေးထွက်ခဲ့ရသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

အခုလည်း နီမာ့ကို ကယ်တင်ချင်စိတ်ဖြင့် မိမိက ကူညီမည်ကိုပင် ကျန်စစ်သားက စောလူးကိုကယ်သည့်ကိန်းမျိုး ဆိုက်နေပါလား။

“နင့်ထိုက်နဲ့နင့်က ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပေတော့” ဟုဆိုပြီး ကျန်စစ်သား စောလူးကို လက်လျှော့လိုက်သလို နီမာ့ကို အောင် စည်သူ လက်လျှော့ချင်မိသည်။

သို့သော် ... အောင်စည်သူ ရင်ထဲတွင် နီမာ့အပေါ်၌ အကြင်နာရှိနေသည်။ ကရုဏာရှိနေသည်။ မေတ္တာစိတ်လေး ရှိနေသည်။

“နီမာ့မှာ အန္တရာယ်ရှိနေတာတော့ သေချာတယ်။ တို့အခု ပဲ ရပ်ထားတဲ့ တို့ကားကို သွားအကြည့်မှာ အဝတ်နက် ဝတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက် နီမာ့အခန်းနောက်ကို ချဉ်းကပ် နေတာ တွေ့တယ်။ တို့ကိုတွေ့တော့ အဝတ်နက်နဲ့လူ တောတန်းထဲကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။ တို့သူ့နောက်ကို လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တောတန်းထဲ ဝင်သွားတော့ တို့ ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ပြန်ခဲ့တယ်။ ဒါကိုလည်း နီမာ သိနေတာမို့ ဒီညအဖို့ နီမာ့အခန်းမှာ နီမာ တစ်ယောက်

တည်း မအိပ်ရဲတာမို့ ဒီဘက် တို့ဆီကို ကူးလာပြီး ပရိယာယ်တွေ လုပ်တာမဟုတ်လား။”

နီမာသည် ဝန်မခံပေ။

“စောစောက နီမာ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တယ်လေ။ နီမာ အမြဲလုပ်လေ့ရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်တာပါ။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ် တယ်ဆိုတာက ရေကူးဝတ်စုံမျိုးဝတ်ပြီး လုပ်ရတာပဲ။ ဒါကို အဝတ်မည်းနက်လူက လာချောင်းကြည့်တာ ဖြစ်မှာ ပါ အစ်ကို”

“ထားပါတော့လေ ... ဒါဆိုလည်း နီမာမှာ ဘာကြောက် စရာရှိတာမှတ်လို့။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်ပေါ့။ တို့ အိပ် ချင်ပြီ နီမာ။ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ အရွယ်ရောက် ဖို့နဲ့မ ဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း မနေအပ် ဘူး၊ နီမာ ပြန်တော့”

“အစ်ကို့အခန်းထဲမှာ ခုတင်တစ်လုံး အပိုလွှတ်နေတာ ရှိနေသားပဲဟာ။ နီမာ အစ်ကို့ကို ကလက်တက်တက်တွေ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။ ဒီတစ်ည အဲဒီခုတင် အလွတ်မှာပဲ နီမာ အိပ်ပါရစေ အစ်ကို”

“ဒါဆို ... နီမာ ဒီအခန်းမှာအိပ်။ တို့က နီမာ့အခန်း သွား အိပ်မယ်”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို ... ဘယ်အခန်းမှာဖြစ်ဖြစ် နီမာ တစ်ယောက်တည်းတော့ မအိပ်ပါရစေနဲ့။”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ပြော။ နီမာ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား။”

နီမာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပြောပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို ... နီမာ ကြောက်နေပါတယ်။ အစ်ကိုကို နီမာ လုံးလုံး အားကိုးတာမို့ အစ်ကိုမျက်စိ အောက်မှာ နီမာ နေပါရစေ။ အိပ်ပါရစေ အစ်ကို”

“နီမာ ဘာကို ကြောက်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေတာလဲ”

“အဲဒါကျတော့ နီမာဟာ ဘယ်သူ့ကို တိတိကျကျကြီး ကြောက်နေတာပါလို့ မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ် အစ်ကို။ နီမာမှာ ကြောက်နေရတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုတာတော့ မှန်တယ်။ အဲဒီ ကြောက်နေရသူဟာ ဘယ်သူဖြစ်မှန်းတော့ နီမာ ကိုယ်တိုင် တကယ်မသိတာပါ အစ်ကို။ ဒီနေရာဟာ တော်တော်ခေါင်တယ်၊ တောတောင်တွေကလည်း ပတ်လည် ဝိုင်းနေတယ်၊ ခွေးအူသံတွေကလည်း ခဏခဏအူတယ်။ ညှက်တွေ အော်သံကလည်း စူးခနဲ ဝါးခနဲ အသံတွေ။ နီမာ အဖို့ ဒီညနဲ့ ဒီနေရာကို သိပ်ကြောက်လို့ပါ အစ်ကို”

အောင်စည်သူသည် ဆက်မေးလေ ကောင်မလေးက သနားစရာ ဖြစ်လာသည်မို့ အတင်းအကျပ် ဘယ်သူ့ကိုကြောက်တာလဲဟု ဆက်မေးရန်တော့ပေ။

အကယ်၍ နီမာက သူမသည် ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေတာပါဟု ဖွင့်ပြောကော ... မိမိအနေနှင့် အဲဒီဘယ်သူဆိုတဲ့ လူကို သိမည်မှ မဟုတ်တဲ့ အတူတူ ဆက်မမေးဘဲ နေလိုက်တော့သည်။

ပြီး သူမဘာသာ ဘယ်သူ့ကိုပဲ ကြောက်နေနေ ... သူမအား မိမိက အတူကားနဲ့ခေါ်လာမိပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်နဲ့ အတူ လိုက်ပါလာသူကို ကိုယ်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီရမည်သာ။

“အိပ်လေ ... ဒါဆိုလည်း အဲဒီခုတင်လွတ်မှာပဲ အိပ်ပေတော့”

အောင်စည်သူက အိပ်ခွင့် ပေးလိုက်သည်နှင့် ညှိုးနွမ်းနေသော နီမာ၏ မျက်နှာလေးသည် တမဟုတ်ချင်း ဝင်းပကြည်လင်လာပေသည်။ ပြုံးရွှင်လာပေသည်။

ဒီကောင်မလေး ဝင်းပ ကြည်လင် ပြုံးရွှင်လာသည်ကို တွေ့ရသော အောင်စည်သူသည် ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ကြည်နူးမှုလေး တစ်မျိုးခံစားရပါ၏။

နီလာသည် မတ်တတ်လေး ရပ်လိုက်ခါ သူမ၏ ကိုမိုနို ညဝတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ပြန်ထုတ်သောအခါ နေလောင်သည်ကို လိမ်းသည့် ဆန်းဘန်းကရင်ဘူး ထွက်လာပေသည်။

“ဒါဆို ... အစ်ကို နေလောင်ထားတာတွေပျောက်အောင် ဆက်လိမ်းလေ။ ညနေက လိမ်းထားတာတွေ အစ်ကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီ မှုတ်လား။ အခု ထပ်လိမ်းပေါ့။ နီမာ လိမ်းပေးမှာပါ”

အောင်စည်သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မလိမ်းတော့ဘူး နီမာ ... အဲဒါကို လိမ်းမထားပေမယ့် နီမာကို တို့ ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက် မပေးဘူး၊ အနိုင်

မကျင့်ဘူးဆိုတာ တို့က ကတိတင်ကြပေးထားပါတယ်။
စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပါ နီမာ”

နီမာက ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်အောင် ရွှင်ပြုံးရယ်မော
လိုက်ပါ၏။

ညနေက မိမိရှေ့တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး
မိမိကို ဆေးလိမ်းပေးနေသော နီမာအား မိမိ ရုတ်တရက် အဆင်
ခြင်လွှတ်ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်သွားပြီး သူမအား ပွေ့ဖက်ဖို့
ကြံစည်စဉ် ...

“အစ်ကို့မှာ ဆေးတွေလိမ်းထားတယ်”

ဟုပြောမှ မိမိ နောက်ဆုတ်ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

ယခုလည်း ဒီဆေးတွေ လိမ်းထားလျှင် သူမအတွက်
ပို၍စိတ်ချရသည် ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ပေးလိမ်းခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“ဒါဆိုလည်း အစ်ကို့စားပွဲပေါ်မှာပဲ နီမာ ဒီဘူးကို တင်
ထားပေးမယ်၊ အစ်ကို့လိမ်းချင်တဲ့အခါ လိမ်းပေါ့၊ ကဲ...”

နီမာ အိပ်တော့မယ် အစ်ကို ... ဂွတ်နိုက်”

ဆေးဘူးကို စားပွဲပေါ် တင်ထားပြီး နီမာသည်
အလွတ်အပိုရှိနေသော ခုတင်တွင် ဝင်ရောက်လဲလျောင်းလိုက်ပေ
သည်။

ဇာခြင်ထောင်ချပြီး ခြင်ထောင်အနားတွေကို ပတ်
လည်မွေ့ရာအောက်သို့ သွင်းပေးသည်။ အောင်စည်သူ ရှိရာဘက်
သို့ ကျောပေးပြီး နီမာ လဲလျောင်းခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

နီမာ၏ ညာဘက်လှည့် လဲလျောင်းထားသော
ကျောပိုင်းကို ဇာခြင်ထောင် ပါးလှစ်လှစ်မှ မြင်တွေ့နေရသည်။

တွေလွန်း ကောက်လွန်းသည်

အောင်စည်သူ လောင်းရဲပါ၏။

ဒီကောင်မလေးသည် ဆယ်ကျော်သက် အပျိုစဉ်
အပျိုစစ်မလေးသာ ရှိသေးမှန်း အောင်စည်သူ၏ စာရေးသူမျက်စိ
ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရဲပါ၏။

သို့စဉ်ပါလျက်

သူမနောက်တွင် ပါရှိလာသည့် အန္တရာယ်ကို အကာ
အကွယ်ပေးရန်အတွက် သူမ၏ အပျိုစင်၊ အပျိုစစ် ဘဝလေးကို
မိမိဖြင့် စထားပစ်မည်အထိ စွန့်စားခြင်းသည် သူမ၏ အန္တရာယ်မှာ
သေးသေးမဟုတ်ကြောင်း အကဲခတ်နိုင်ပေသည်။

နီမာသည် သနားစရာ ကောင်းလှပေစွ။

စည်သူအောင်သည် သူ့အိပ်ရာသို့ ဝင်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်မှမီး ပိတ်ပြီး ခြင်ထောင်ချလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်သေးဘဲ မျက်စိကြောင်နေ
သည်။

“အစ်ကို အိပ်ပြီလား”

“အိပ်တော့မလို့”

နီမာ အိပ်၍မရလေသလား မသိ။ မိမိ အိပ်ပျော်
သွားပြီး သူမတစ်ယောက်တည်း အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေမည်ကို
ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေဟန် တူပါ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိကို
ကားမရှိ စကားရှာနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“တကယ်တော့ အစ်ကို့ဟာ သိပ်ကြီးကို ကြင်နာတတ်ပြီး
သိပ်ကြီးကို ယောက်ျားသိက္ခာထိန်းသူ တစ်ယောက်ပါနော်။
ဒီလိုယောက်ျားမျိုး ဒီခေတ်ထဲမှာ ထမင်းထုပ်သာသုံးမယ်၊

ရှာလို့ မတွေ့နိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးပါ။ နီမာ သိပ်ကဲကောင်း ပါတယ်နော် ... အစ်ကိုလို ယောက်ျားမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ် ရလို့လေ”

ကောင်မလေး နီမာသည် မိုးကြိုးပစ်မှာစိုးပြီး ထန်း လက်ကာနေခြင်းလား မပြောတတ်။

အောင်စည်သူသည် အိပ်ရာထဲ လဲလျောင်းရင်းကပင် ပြုံးမိသည်။ ပြီး ကောင်မလေးအား မခံချင်အောင် စ၊ ချင်စိတ် ကလိချင်စိတ် အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“နီမာ အဆုံးအဖြတ်စောပြီး တို့ကို အချိုးမွမ်း စောနေပြီ ထင်တယ်။ ဒီညသမို မှေးထဲနံ့ထိန်းလင်းတဲ့အထိ နီမာ ဘာမှမဖြစ်မှ ခုနချိုးကျူးစကားတွေ တို့ကို ပြောသင့်တယ်။ အခုပြောတာ အချိန်စောလွန်းနေသေးသလားလို့”

“အယ် ... အစ်ကိုက ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ငန်းတော်ကျားမြွေဟာ အဆိပ်ပြင်းပေမယ့် လူတွေကိုမကိုက် ပါဘူးနော် ... သူက မြွေသူတော်ကောင်းပဲဟာ”

အောင်စည်သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက် သည်။

တစ်ခဏတာ အချိန်ထိ နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်သက်သွား ကြသည်။ တိတ်ဆိတ်မှု လွှမ်းခြုံသွားပါ၏။

တိတ်ဆိတ်သွားစေကာမူ အောင်စည်သူ အိပ်မပျော် သေးပေ။ မျက်စိကြောင်နေသည်။ သို့တစေ ထပ်မံအသံမပြုတော့ ဘဲ ငြိမ်မြဲငြိမ်နေလိုက်သည်။

“နီမာမှာ ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိတယ် အစ်ကို၊

နာမည်က ဦးစိန်မြမောင်တဲ့။ အဲဒီဦးလေး ဦးစိန်မြ နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေတာ ကြာလှပြီ။ နိုင်ငံခြားမှာ အဲဒီ ဦးလေးလုပ်တဲ့အလုပ်က ကျောက်မျက်တရနာတွေကို ရာ ဖြတ်လုပ်ပေးတဲ့ အလုပ်တဲ့။ အရမ်း ပိုက်ဆံရပြီး ဦးလေး စိန်မြမောင်ဟာ နိုင်ငံခြားမှာ တော်တော်ကြီးပွားနေတယ်လို့ နီမာဒက်ဒိက် ပြောဖူးတယ်။ အဲဒါ ... ရာဖြတ်ဆိုတဲ့အလုပ် က ဘာလုပ်တာလဲ အစ်ကို”

“ရာဖြတ်ဆိုတာ မြေကြီးက ထွက်လာတဲ့ စိန်နဲ့ကျောက် မျက်ရတနာ အမျိုးမျိုး မသွေးခင် အရိုင်းဘဝထဲ တန်ဖိုး ဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့လုပ်။ သွေးပြီးသားတွေကိုလည်း တန်ဖိုးဖြတ် ပေးနိုင်တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ရာဖြတ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒီပညာဟာ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ပညာတစ်ရပ်ပဲ”

“အဲဒီ ဦးလေးဦးစိန်မြမောင် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေ တယ်လို့ ဒက်ဒိက ပြောတယ်။ အခုဆို အဲဒီ ဦးလေးဟာ ရန်ကုန် ယောမင်းကြီးလမ်းက နီမာတို့အိမ်ကိုများ ရောက် နေပြီလား မသိဘူး။ နီမာ အဲဒီ ဦးလေးဦးစိန်မြမောင်ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးချင်လိုက်တာ။ ရန်ကုန် နီမာ ပြန်ရောက်လို့ ယောမင်းကြီးလမ်းကအိမ်မှာ ဦးလေးမရှိရင် နီမာ သူ့ကို လိုက်ရှာရမှာပဲ”

“တို့လည်း အခု နွယ်ကသစ်က ပြန်ရင် ရန်ကုန်ကို ပြန် မှာပဲ။ ရန်ကုန်ကျရင် တို့လည်း နီမာဦးလေးကို ကူပြီးရှာ ပေးပါမယ်”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ ... အစ်ကိုကလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“အဲဒီဦးလေးဦးစိန်မြမောင် ဆိုတာ နီမာကိုယ်တိုင်က ဒက်ဒီပြောလို့ နာမည်ပဲသိတာ ... အဲဒီ ဦးလေးကို နီမာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဓာတ်ပုံတောင် မမြင်ဘူးတာ အစ်ကိုက ဘယ်လိုရှာတွေ့နိုင်မှာလဲ၊ ဖြူသလား မည်းသလားတောင် မသိဘူး”

“ဒါဆို အဲဒီဦးလေးအကြောင်းကို နီမာက ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ”

“နီမာထဲမှ ဒီခနဲ ရယ်သံလေး ထွက်လာပါ၏။

တကယ်တော့ နီမာသည် မိမိ အိပ်ပျော်မသွားအောင် တမင်တကာ တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါ၏။

နီမာ၏ တစ်ခါတလေ အပြောအဆိုလေးတွေမှာ အောင်စည်သူအဖို့ အသည်းယားစေပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖျစ်ညှစ်လာချင်စိတ်များပင် ဖြစ်ရပါ၏။

ဘာပဲပြောပြော နီမာသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်တော့ အမှန်။

“ကဲ ... နီမာ။ အစ်ကို အိပ်တော့မယ်၊ မိုးလင်းရင် မြို့ဟောင်းတူးတဲ့ နေရာကို သွားလေ့လာရဦးမယ်။ အိပ်ရေးပျက် သိပ်ခဲလို့ မဖြစ်ဘူး ... ဂွတ်နိုက် နီမာ ... ဂွတ်နိုက်”

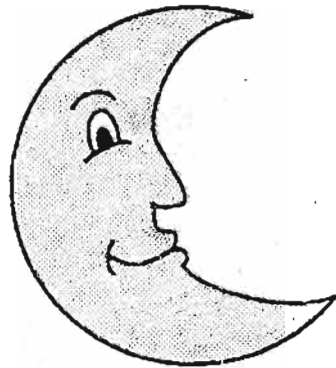
“အိပ်ပေါ့ အစ်ကိုရာ ... အစ်ကိုရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ရပ်ရှင်မင်းသမီးချော ယမင်းနဲ့ တွေ့ပါစေလို့ နီမာ ဆုတောင်းပေးမယ်”

အောင်စည်သူသည် နီမာ၏ ကလေးဆန်ဆန် ပြောသည့် စကားလုံးတွေ အပြုအမူလေးတွေကြောင့် စိတ်ထဲရင်ထဲတွင် ကသိကအောက်လေး ဖြစ်ရပါ၏။

အကယ်၍သာ ...

မိမိတွင် ချစ်သူယမင်း ရှိမနေဘဲ ကိုယ်လွတ်လက် လွတ်ဆိုပါက နီမာအား ရင်ခွင်ထဲ သွင်းထားပြီး ကသိကအောက် ဖြစ်ရသမျှကို အားရပါးရ ဖျစ်ညှစ်မိလေမည်ပဲ ထင်ပါ၏။

“ဟေး ... အစ်ကို ... ထတော့လေ။ တကစဲ ... အိပ်ပုပ်
ကြီးလိုက်တာ” ဟေး ... အစ်ကို”

နီမာ၏ ဇွတ်နှိုးနေသံကို အောင်စည်သူ၏ နားက
ကြားနေရပါ၏။ မျက်လုံးစုံက ဖွင့်ရန် ဝန်လေးနေသည်။

“ဟေး ... အစ်ကို ... တကယ် အိပ်ပုပ်ကြီးတယ်ကွာ ...
ကာလနဂါးရဲ့ မြေးမြစ်တော်သလားတောင် မသိဘူး၊
ဒီမယ် ... ဒီမယ် ... အစ်ကို”

အောင်စည်သူ မျက်လုံးဖွင့်ရတော့သည်။

နီမာသည် ညက ကိမိုနီညဝတ်အင်္ကျီနှင့် မဟုတ်
တော့။ ရွှေပါတီတ်ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်နှာတွင်
ခြယ်သထားပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်အုံ့ကိုလည်း သေးသပ်စွာ
ပိပိယိယိ ဖြီးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

နီမာသည် ဘယ်သောအခါမှာဖြစ်ဖြစ်၊ အဘယ်သို့

သော အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... အမြဲချော၊
အမြဲလှနေသော မိန်းမငယ်လေးပါပေ။

“ထတော့ အစ်ကို ... တချို့လူတွေ မြို့ဟောင်းဘက်ကို
တောင် သွားကြပြီ။ သွားရမှာက ခြေကျင့်မဟုတ်လား၊
နေမြင့်ပြီး နေပူလာရင် သွားရတာ ပင်ပန်းတာပေါ့။ သွား
ရမှာက သုံးမိုင်လောက် ဝေးတယ်တဲ့”

အောင်စည်သူ အိပ်ရာမှ ထသည်။

ဟုတ်ပေသားပဲ၊ မိုးတောင် တော်တော်လင်းနေပြီပဲ။

အောင်စည်သူ သွက်သွက်လေး ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက်
သန့်စင်ပြီး စပိုရှပ်အင်္ကျီ သက္ကလပ်ပါးဘောင်းဘီ တောစီးဖိနပ်
များ ဝတ်ဆင်သည်။

“သွားစို့ နီမာ”

“အစ်ကို ကော်ဖီသောက်ဦးလေ၊ ဆာနေမှာပေါ့!”

“ရတယ် ... ဟိုရောက်မှ ကြိုရာစား၊ ကြိုရာသောက်တော့
မယ်။ သိပ်နေမြင့်ရင် မကောင်းဘူး။ လမ်းက လျှို့လမ်း၊
တောလမ်း၊ တောင်လမ်း ဖြစ်နေတယ်။ ခရီးတွင်အောင်
မနည်းလျှောက်ရမှာ”

ဟိုဘက်ခန်း တံခါးတွေ ပိတ်ပြီးသားမို့ အောင်စည်
သူ၏ အခန်းတံခါးတွေကိုသာပိတ်ခါ နှစ်ယောက်သား ထွက်လာ
ခဲ့ကြသည်။

နွယ်ကသစ်ဆိုင်တန်းမှ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ တစ်
ဖာလှဲခန့် လျှောက်မိသည်နှင့် တောကောင်းပြီး လျှို့မြောင်ကြီးတွေ
လမ်းဘေးဘက်တွင် ရှိနေပေတော့သည်။

လူသွားလမ်းမှာ သုံးလေးပေခန့် ကျယ်သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီးစီးလျှင်တော့ ရလောက်သည်။ သို့သော်
စီးကြသည်ကို မတွေ့ရ။ အန္တရာယ်များသည်။

လျှို့ကြီးတွေမှာ ချောက်ကမ္ဘားအသွင် ရှိနေသည်။
သိပ်နက်ပါ၏။ လျှို့ထဲမှ ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတွေ၏
အပျားပိုင်းကိုပင် အပေါ်လမ်းပေါ်မှလူက ငုံ့ကြည့်ရသည်။

လျှို့ကြီးတွေ၏ အောက်ဆုံးတွင် စမ်းရေချောင်းလေး
စီးဆင်းနေသည်ကိုလည်း ခပ်ရေးရေး လှမ်းမြင်ရသည်။

တောတောင် လျှို့မြောင်တို့နှင့် အရမ်းကို သာယာ
ပေသည်။ ရှေ့တိုး ရောက်လာလေ ပို၍ သာယာလေကို တွေ့မြင်
ရသည်။

“သာယာလိုက်တာ နီမာရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေ
ဒီကိုလာပြီး အပန်းဖြေ သာယာမှု အရသာကို ခံစားကြ
တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် အစ်ကို။ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူချင်လိုက်တာ ...
ကင်မရာ ယူလာခဲ့ရရင် အကောင်းသား”

“နီမာမှာ ကင်မရာရှိလို့လား။ တို့မှာတော့ ရန်ကုန်အိမ်မှာ
ရှိတယ်။ ယမင်းနဲ့ အတူတူ လာခဲ့တာမို့ သူ့မှာကင်မရာ
အကောင်းစားကြီး ပါသားပဲဆိုပြီး တို့ကင်မရာကို ယူမ
လာမိတာ”

“နီမာမှာ ကင်မရာပါတယ် အစ်ကို၊ မလိုအပ်ဘူးဆိုလို့
တည်းခိုခန်းက နီမာဆွဲအိပ်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့တာ။ နီမာ ပြန်

ပြေးပြီး ကင်မရာသွားယူမယ်လေ ... အစ်ကို ဒီကခဏ
စောင့်”

“နီမာ မသွားပါနဲ့ ... နီမာ ဒီကပဲစောင့်၊ တို့ပြေးယူလိုက်
မယ်။ တို့ခြေလှမ်းနဲ့ ပြေးသွားရင် ခဏလေးရောက်သွား
မှာ။ နီမာ ကင်မရာထားတဲ့ နေရာကိုသာ ပြောလိုက်”

နီမာကို တစ်ယောက်တည်း တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်
မသွားစေချင်၊ နီမာတွင် အန္တရာယ်ရှိသည်။ ညကပင် နီမာအခန်း
ကို အဝတ်မည်းနှင့် လာချောင်းသူတစ်ဦး တွေ့ရသည်မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် စည်သူအောင်က သူပြေးယူမည်ဟု
ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကို။ နီမာကင်မရာက
ခုတင်အောက်မှာထားတဲ့ ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ဖော်ပြင်လိုက်တာနဲ့
ကင်မရာကို လွယ်လွယ်တွေ့မှာပါ။ နီမာအခန်းသော့ ယူ
သွားလေ”

နီမာ၏ အခန်းသော့ကို နီမာကို သူပွေ့ပိုက်ထားသော
ပိုက်ဆံအိတ် ခလုတ်ဖွင့်ပြီး နှိုက်ယူသည်။

လွယ်လွယ်နှင့် နှိုက်၍မရ။

နီမာ ပိုက်ဆံအိတ် အနီထဲတွင် ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်
ကန့်လန့်ထည့်ထားသောကြောင့် စာအုပ်နှင့်ပင် အိတ်ပြည့်နေသ
ဖြင့် ရုတ်တရက် အခန်းသော့ နှိုက်မရခြင်း ဖြစ်သည်။

နီမာက စာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်
နိဗ္ဗာန်ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါ၏။

အိတ်ရှင်းသွားမှ သော့ထွက်လာသည်။

“ရော ... သော့ ... ဒီစာအုပ်ပါ ယူသွားပြီး နီမာအခန်း
စားပွဲပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့ပါ အစ်ကို။ ဒီစာအုပ်ကြောင့် နီမာ
ပိုက်ဆံအိတ် နှိုက်ရတာ ခက်နေတယ်”

အောင်စည်သူသည် နီမာ ပေးသော သော့နှင့်စာအုပ်
ကိုယူပြီး တည်းခိုခန်းဆီသို့ အပြေးကလေး လာခဲ့ပါ၏။

အပြေးကလေးလာရင်း မလှမ်းမကမ်း အရောက်မှာ
ပင် နွယ်ကသစ်တွင် လုံခြုံရေးတာဝန် ယူထားသော စခန်းများနှင့်
တွေ့ရသည်။

“ဘာလို့ ပြန်ပြေးလာတာလဲ မိတ်ဆွေ”

“ကင်မရာ မေ့ကျန်ခဲ့လို့ဗျာ ... ပြန်ယူမလို့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒီနေရာမျိုးတွေဟာ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့
အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နေရာတွေပဲ၊ ကျွန်တော်က ဒီမှာတာဝန်
ကျဓနတဲ့ စခန်းမှူး မြသွေးပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... ကျွန်တော့်နာမည် အောင်စည်သူပါ။ ကံ
နေမမြင့်ခင် ကင်မရာ ပြေးယူဦးမှ”

စခန်းမှူးကိုမြသွေးကို အထိုက်အလိုက် ပြန်ပြောနှုတ်
ဆက်ခါ တည်းခိုခန်းသို့ ထပ်အပြေး ပေတစ်ရာခန့်လောက်
အရောက်တွင် ...

“အား ...”

အားခနဲ စူးစူးဝါးဝါး ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်
သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို နားနှင့်
ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အောင်စည်သူ ချက်ချင်းရပ်ခါ

စိတ်မချစွာ ထားခဲ့ရသော နီမာရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့သည်။

မြင်ကွင်းမှာ တကယ့် ထိတ်လန့်စရာ။ နီမာတစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှ လျှိုကြီးချောက်ကြီးထဲသို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးကျသွားသည်ကို လှမ်းတွေ့ရပေသည်။

“ဟာ ... နီမာ ... နီမာ ... နီမာ”

အောင်စည်သူ အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်ရင်း ထိုနေရာသို့ တအားပြေးသွားတော့သည်။

စခန်းမှူး ကိုမြသွေးလည်း အောင်စည်သူ၏ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။

အောင်စည်သူသည် နီမာအတွက် အင်မတန် နောက်ကျသွားလေပြီဟု စိတ်ထဲက မှတ်ထင်လိုက်မိပါ၏။

လျှိုမြောင်မှာ မြင့်မားရုံမက မတ်စောက်သောနေရာဖြစ်နေသည်။

အောင်စည်သူသည် စိတ်စောဖြင့် လျှိုအောက်သို့ ဆင်းရန် လျှိုထဲမှ ပေါက်နေသော လက်လှမ်းမီရာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ထိပ်ဖျားသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် နောက်မှ စခန်းမှူး ကိုမြသွေးက အောင်စည်သူအား လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဒီလို မဆင်းနဲ့လေ ... လျှိုက စောက်လည်းစောက် နက်လည်းနက်တယ်။ ခင်ဗျား ဒုက္ခဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... နီမာ လျှိုအောက် စမ်းချောင်းမှာ မှောက်လျက်လဲနေတာ ခင်ဗျားတွေ့တယ် မှတ်လား။ ရေ

ထဲမှာ မျက်နှာမှောက်နေတာ ကြာရင် ရေမွန်းသေသွားမှာပေါ့”

“အဲဒီ လျှိုထဲက စမ်းချောင်းဟာ ခြေမျက်စိ မြုပ်ရုံလောက်ပဲ ရရှိတာ။ လှုပ်ရှားနိုင်ရင် ခေါင်းအေးအေးပဲ ထားထား၊ နှာခေါင်းလွတ်ရုံ မော့ထားထား ရတယ်။ အခုကြည့်ရတာ အမျိုးသမီးက လုံးဝကို မလှုပ်ရှားတော့တာ။ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်။ လျှိုက မြင့်လည်းမြင့်၊ စောက်လည်းစောက်နဲ့ အကျမှာ သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ မျက်နှာကို ရိုက်နိုင်တယ်။ လျှိုအောက် စမ်းချောင်းကလည်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေချည်းပဲ”

“ဒါဆို ဒီလိုပဲ ကြည့်နေမလား ကိုမြသွေး”

“ဘယ်ကြည့်နေမလဲဗျာ ... ကြိုးရှည်ရှည်တစ်ချောင်း ရှာပြီး ကြိုးနဲ့ ဆင်းရမှာပေါ့ ... နောက်ပြီး ရဲစခန်းက ရဲသားလေး၊ ငါးယောက် လာခဲ့ဖူးလည်း မှာရမှာပေါ့”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လူတွေ ရောက်လာကြသည်။ လာကြည့်သူတွေ ဖြစ်ပါ၏။

ကိုမြသွေး၏ တပည့်တွေလည်း သွားခေါ်စရာ မလိုဘဲ ရောက်လာကြသည်။

တပည့်တစ်ယောက်အား ခိုင်းပြီး ကြိုးခွေရာ၍ အလွယ်ပင် အနီးအနားမှ ရရှိပေသည်။

အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ပင်စည်တွင် ကြိုးချည်ကာ ထိုကြိုးဖြင့် ကိုမြသွေးနှင့် သူ့တပည့်တွေ လျှိုထဲသို့ ဆင်းသွားကြပေတော့သည်။

အောင်စည်သူသည် ရုတ်တရက် ဂမ္ဘာထိုးထိုး ဖြစ်သွားသော်လည်း ယခု သွေးအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားပါလေပြီ။

နီမာသည် သူ့ဟာသူ ခြေချော်လက်ချော်နှင့်တော့ လျှို့ဝှက်ကံသို့ မကျတန်ရာ။ လူသွားလမ်းသည် သုံးပေခန့်ကျယ်သော လမ်းမို့ ကောင်းစွာ ရပ်နေနိုင်သည်။

နီမာတွင် အန္တရာယ် ရှိနေသည်။

အန္တရာယ်ကောင်က နီမာ၏ အသွားအလာကို နောက်ယောင်ခံ ပုန်းကွယ်လိုက်ကြည့်နေပြီး နီမာတစ်ယောက်တည်း တောလမ်းခရီးတွင် အကျန်ခဲ့တွင် နီမာကို လျှို့ဝှက်ကံသို့ တွန်းချခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

နီမာ အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်ကျသွားစဉ် အန္တရာယ်ကောင်က လမ်းဘေးသစ်ပင်ကြီးတွေနောက်၌ ပုန်းကွယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

အန္တရာယ်ကောင်သည် နီမာကို အဘယ်ကြောင့် အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်စေသနည်း။

နီမာကို သေစေလိုခြင်း သက်သက်သာ။

သို့မဟုတ် နီမာထံမှ တစ်စုံတစ်ခု အလိုရှိနေ၍ပေလား။

နီမာအား သေစေချင်သောကြောင့်ဟု ဆိုပါက ဆက်လက်တွေးစရာ မရှိပါလေတော့။ ရန်သူ့အလိုကျ အောင်မြင်သွားလေပြီ။

အကယ်၍ နီမာထံမှ တစ်စုံတစ်ခု လိုချင်၍ ဆိုပါမူ နီမာတွင် စလင်းဘက်အိတ်နီ တစ်လုံးသာ ပါရှိသည်။ ၎င်း

အိတ်နီထဲတွင် နီမာ ဘာတွေထည့်ထားသလဲတော့ အောင်စည်သူသိ။

ဒါဆို ယခု နီမာ၏ စလင်းဘက်အိတ်နီ အဘယ်မှာနည်း။

အောင်စည်သူသည် နီမာ ရုပ်ကျန်နေခဲ့သည့် နေရာတစ်ဝိုက် ချုံပုတ်အောက်တွေ သစ်ပင်အောက်တွေတွင် လိုက်ရှာသည်။

ဘယ်မှာမှ မတွေ့။

နီမာနှင့်အတူ လျှို့ဝှက်ကံသို့ စလင်းဘက်အိတ်နီ အတူပါသွားလေသလား ဆိုသည်ကတော့ စခန်းမှူး ကိုမြသွေး ပြန်တက်လာမှ မေးမြန်းရတော့မည်။

အောင်စည်သူ တွေဝေဝေးဝေးနိုင်နေစဉ်မှာပင် မိမိနောက်လူတစ်ယောက် လာရပ်သံကို ကြားသဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုဒေဝကို တွေ့ရပါ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုအောင်စည်သူ။ ကျုပ် မြို့ဟောင်းကို သွားရင်း အော်သံရော လူတွေ ရုန်းရုန်သံရော ကြားတာနဲ့ ပြန်လှည့်လာကြည့်တာ”

“လိမ့်ကျတာလေ ... နီမာတစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ကို လိမ့်ကျတာ”

“ဪ ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

ကိုဒေဝက ကရုဏာသက်စွာ စုတ်ထိုးပြီး မြောသည်ကို အောင်စည်သူက အကဲခတ် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေမိပါ၏။

ဦးမြတ်မင်းနှင့် ခင်မမတို့ စုံတွဲလည်း ရောက်လာကြသည်။ ကိုဒေဝက သူတို့စုံတွဲဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

စခန်းမှူးကိုမြသွေး အပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ မိမိကို နိမ္မိဒအဖော်မှန်း သိနေသောကြောင့် မိမိထံသို့ပင် တန်းတန်း မတ်မတ် လာပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းစရာပဲ ကိုအောင်စည်သူ။ အမျိုးသမီးများ အသက်မရှိတော့ဘူးဗျာ။ စမ်းရေမွန်းပြီး သေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လျှို့ဝှက်ကို လိမ့်အကျမှာ သစ်ကိုင်းတွေ ကျောက်စွန်းတွေနဲ့ ခိုက်မိပြီး သေဆုံးတာလို့ ယူဆနိုင်တယ်။ အောက်ကျတော့လည်း စမ်းချောင်းပတ်လည် တစ်ခုလုံးက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေချည်းပဲဗျာ။ အတွင်းအရိုးတွေ ကျိုးကျသွားနိုင်တာပဲ”

အောင်စည်သူ တကယ့်ကို ခံစားရပါ၏။
နိမ္မိဒကို အရမ်း အရမ်းကြီးကို သနားသည်။
ကိုမြသွေးက ဆက်ပြောပြသည်။

“အလောင်းကို ကြိုးနဲ့ဆွဲဝှင်ရမှာပဲ၊ ပြီးမှ ဇေယျာလိမ့်ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားပြီး ထုံးစံအတိုင်း လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ရမယ်ဗျာ”

“ဪ ... ကိုမြသွေး”

“ပြော ကိုအောင်စည်သူ”

“နိမ္မိဒမှာ သူနဲ့အတူ စလင်းဘက် ပိုက်ဆံအိတ်အနီတစ်လုံး ပါလာတယ်ဗျ။ နိမ္မိဒ ကျသွားတဲ့ အောက်ကို အဲဒီအိတ်အနီ အတူပါသွားသလားလို့”

“အောက်မှာတော့ ဘာမှမတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘာတွေများ သဲလွန်စ တွေ့နိုင်မလဲလို့ရော ... ဒီအမျိုးသမီး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဘယ်မှာနေတယ် ဆိုတာတွေ မှတ်တမ်း ပြုဖို့ အထောက်အထား အတွက်ရော လိုက်ရှာတာ ဘာမှ မတွေ့ဘူး”

ဆက်လုပ်စရာတွေ ရှိလာ၍ တာဝန်ရှိ ကိုမြသွေး ထွက်သွားသည်။

ကိုဒေဝ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

အောင်စည်သူက စူးစိုက်စွာပင် ကိုဒေဝကို အကဲ ဆတ်ပြန်သည်။ ကိုဒေဝကစပြီး ပြောသည်။

“ကိုအောင်စည်သူ သိပြီးပြီလား။ နိမ္မိဒမှာဟာ အသက်မရှိ တော့ဘူးတဲ့။ သူတို့ပြောနေသံ ကျုပ်ကြားခဲ့တယ်”

“အင်း ... သေရှာပြီလို့ ပြောတာပဲ”

ကိုအောင်စည်သူက ဦးဒေဝကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး အကဲ ဆတ်နေပါ၏။ ကိုဒေဝက တခြားသို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ကိုအောင်စည်သူက တော်တော် သွေးအေးတာပဲ။ နိမ္မိဒမှာ ရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် တော်တော်လေး အတွေ့အကြုံ များတဲ့လူတောင် ရင်ခုန် နှလုံးခုန် ဖြစ်မိတယ်။ တကယ်တော့ နိမ္မိဒမှာဟာ ကိုအောင်စည်သူနဲ့ အတူသွား အတူလာ ရင်းနှီးကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ ... နိမ္မိဒနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသားပဲ။ အတူသွား အတူလာ ဆိုတာလည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် နိမ္မိဒဟာ မနေ့ကမှ ကျွန်တော့်ကား အကြိုလိုက်စီး

ရင်း အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံကြတာ။ သူ့အကြောင်း ကိုယ်
မသိ၊ ကိုယ့်အကြောင်း သူမသိနဲ့ပဲ။ အတူသွား အတူလာ
ဖြစ်နေတာ။ အဲပေါ့ဗျာ ... တကယ်လို့သာ နိမ့်မှာ ရန်သူ
ရှိနေခဲ့ရင် အဲဒီရန်သူက နိမ့်အကြောင်းစာမိတ်ကို ကျွန်
တော့်ထက်ပိုပြီး သိနေတဲ့လူ ဖြစ်မှာပါ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားပြောတာ
နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ် ဆိုလိုတာက ကိုယ့်မိတ်ဆွေ တစ်
ယောက်လုံး ပိုးစိုးပက်စက် သေသွားပါလျက် ခင်ဗျား
အထိတ်တလန့် မဖြစ်ဘဲ သွေးအေးတာကို ကျုပ်က ပြော
နေတာ”

အောင်စည်သူ ပန်းကိုသာ တွန့်ပြန်လိုက်သည်။
ဘာမှပြန်မပြော။

အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ဒေါ်စန်းစန်းအေး ရောက်လာ
ပြန်သည်။ ဒေါ်စန်းစန်းအေး၏ နိမ့်အပေါ် ကရုဏာသက်သော
စကားတွေ ညံညံစီစီလေး ထွက်လာပါ၏။

အောင်စည်သူသည် အားလုံးကို ကျောခိုင်းကာ
သူ၏ တည်းခိုခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

မိုးလင်းကတည်းက အောင်စည်သူ ဘာမှမစား။
ဘာမှမသောက်ရသေး။ အူဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေပါ၏။

သို့သော် လုံးဝမဆာပေ၊ ဘာမှစားချင်သောက်ချင်
စိတ် မရှိ။

သူ့အခန်းတံခါးဖွင့် ဝင်ခဲ့သည်။
နိမ့် ညက အိပ်သွားသော အိပ်ရာခုတင်ကို တန်း
ခနဲ မျက်စိရောက်သွားသည်။

ခြင်ထောင်ချလျက်သားပင် ရှိသည်။ စောင်ကိုပင်
ပြန် မခေါက်သေး၊ ခေါင်းအုံးမှာ ချိုင့်ဝင်နေသည်။

မြင်လိုက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက် ဤအိပ်ရာတွင်
အိပ်သွားကြောင်း ထင်ရှားစေသည်။

အောင်စည်သူ ခြင်ထောင်ပြန်တင်သည်။ စောင်ကို

နဂိုအတိုင်း ပြန်ခေါက်သည်။ ချိုင့်နေသော ခေါင်းအုံးကို ပြန်
ဖောင်းအောင် ပြုပြင်သည်။ တွန့်နေသော အိပ်ရာခင်းကို ပြန်စန့်
သည်။

ညက မိမိအခန်းတွင် နီမာ လာအိပ်သွားသည်ကို
လူမသိစေလို။ သေရာသွားပြီဖြစ်သည့် နီမာကို သိက္ခာထပ်မံမကျ
စေလို။ အောင်စည်သူ ဂျာကင်မချွတ်မီ ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ နီမာ
က ကင်မရာယူရန် သူမ၏ အခန်းသော့ ပေးထားသည်ကို ယခု
ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ နီမာက သူမပိုက်ဆံအိတ်နီထဲ
ထည့်ထားရာ၌ ကျပ်ပြီး ကသိကအောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်
အင်္ဂလိပ်နီဗယ်ဝတ္ထုတစ်အုပ်လည်း ထုတ်ယူသည်။

ဝတ္ထုနီဗယ်စာအုပ်၏ မျက်နှာဖုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။
ဝတ္ထုနာမည်မှာ ...

"NO WHERE TO RUN"

ဟု အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ မြန်မာ
လို ထိုအင်္ဂလိပ်စာကို ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ရလျှင် ...

"ပြေးစရာ မြေမရှိ"

ဟု ဘာသာပြန်ပါက ရနိုင်ပေသည်။ စာတန်းအောက်
တွင် လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေ
သည်ကို အလွန်ကြည့်ကောင်းသော အမျိုးသား တစ်ယောက်က
အမျိုးသမီး၏ခါးကို လက်တစ်ဖက်က ယယစွာရစ်ပတ်ပြီး ကျန်
လက်တစ်ဖက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ရန်သူကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထား
သော ပန်းချီပုံ ဖြစ်ပါ၏။

စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပုံကို ကြည့်ပြီး အောင်စည်သူ ရင်
ထဲတွင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

ပြေးစရာမြေမရှိ ဝတ္ထုထဲမှ အမျိုးသားသည် အမျိုး
သမီးအား သူ့သေနတ်ဖြင့် ကယ်တင်နိုင်လေသလား။ မကယ်တင်
နိုင်လေသလားတော့မသိ။

မိမိမှာမူ နီမာ၏ အန္တရာယ်အသက်ဘေးကို မကာ
ကွယ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် နီမာ သေဆုံးသွားရသည်။

တကယ်တော့ နီမာတွင် ပြေးစရာမြေမရှိ ဖြစ်ခဲ့ပုံ
ရသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိကို အားကိုးပြုရန် စွတ်ချဉ်းကပ်ပြီး မိမိ
သွားရာနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်ပေ
မည်။

သို့စေကာမူ နီမာ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို မိမိ
မကာကွယ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အောင်စည်သူ ရင်ဆို့ရပါ၏။

စာအုပ်ကိုရော နီမာ၏ အခန်းသော့ကိုပါ စာကြည့်
စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်နှင့် စားပွဲပေါ်တွင် ညကတည်းက
နီမာ တင်ထားသော နေလောင်လိမ်းဆီ ဆန်းဘန်းကရင်ဘူးကို
တွေ့ရပြန်သည်။

နီမာသည် ဤဆန်းဘန်းကရင်များ မိမိကိုယ်ကိုလူး
ထားသဖြင့် မိမိက သူမကို ပွေ့ဖက်ရာတွင် အကြောင်းပြ ဟန်
ထားခဲ့သည်။

ထိုဘူးကိုမြင်လေ စိတ်မကောင်း ရင်နာရလေမို့
စားပွဲပေါ်မှ ထိုဘူးကိုယူကာ သူ၏အိပ်ရာခေါင်းအုံးအောက်တွင်
ခေါင်းအုံးအုပ်ပြီး အောက်တွင် ထားလိုက်သည်။

တကယ်တော့ မိမိသာ သူမ၏ အနီးတွင် ရှိနေပါက
ယခုလို သူမသည် အသေဆိုးနှင့် သေချင်မှ သေပေမည်။

အောင်စည်သူ အလေးအနက် စဉ်းစားသည်။

နီမာသည် ယနေ့နံနက်တွင် ဤနေရာသို့ တစ်စုံတစ်
ယောက်ဖြင့် ချိန်းဆိုထားခဲ့ပြီးသား။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်အတူ
လိုက်ပါလာသော မိမိကို ဥပါယ်တစ်မည်ဖြင့် မိမိကို တည်းခိုခန်း
ပြန်၍ ကင်မရာယူနေစဉ် ထိုချိန်းဆိုထားသူနှင့် တွေ့ဆုံမည်။ ထို
ချိန်းဆိုသည်နှင့် မပြေမလည်တွေ့ဖြစ်ပြီး ထိုလူက နီမာလက်မှ
ပိုက်ဆံအိတ်အနီကို အရလှယူရင်း နီမာကို လျှို့ချောက်ထဲ အား
လွန်ကာ လျှို့ချောက်ကြီးထဲ ကျသွားစေခြင်းလား သို့မဟုတ်
ပိုက်ဆံအိတ်အနီ ရရှိပြီးနောက် နီမာကို ထိုလူက တမင်တကာ
တွန်းချလိုက်ခြင်းပေလား။

နီမာတွင် တကယ်ပင် ကင်မရာ ပါခဲ့လေသလား။
တစ်လမ်းလုံး မိမိနှင့်အတူ လာကြစဉ် နီမာ ကင်မရာကိုင်သည်ကို
မိမိ တစ်ခါမျှမတွေ့ခဲ့ရပေ။

ဒါဆို။

နီမာ အခန်းသို့ ဝင်ကြည့်မည်။ နီမာ ပြောသည့်
အတိုင်း သူမ၏ ဆွဲအိတ်ထဲတွင် ကင်မရာ ရှိနေရိုး မှန်ပါက မိမိ
အား သဘောရှိပြီးဖြင့် ပြန်လွှတ် ကင်မရာယူစေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆွဲအိတ်ထဲ၌ ကင်မရာ ရှိမနေပါက နီမာသည်
အချိန်းအချက်ရှိသောကြောင့် မိမိကို ပ,ထုတ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သော့ကိုယူကာ နီမာ၏ အခန်းကို အောင်စည်သူ
ဖွင့်ကြည့်လေတော့သည်။

မိမိတို့ တစ်ကွက်ခံလိုက်ရပြီ။

တစ်ကွက် နောက်ကျသွားပြန်ပြီ။

နီမာ၏ အခန်းတစ်ခန်းလုံးဝယ် လေပွေအမွေခံရ
သည်အလား ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဖရိုဖရဲဖြင့် ပြန်ကျနေသည်ကို
အခန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တန်းတွေ့ရပေတော့သည်။

နီမာ၏ ဇစ်ဆွဲအိပ်ကြီးလည်း ပွင့်လျက်သား တွေ့
ရသည်။ နီမာ၏ ဆွဲအိတ်ထဲမှ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ အားလုံး
ကြမ်းပြင်တွင် ပြန်ကျနေသည်။

မွေ့ရာကို ဓားဖြင့်ခွဲထားသဖြင့် အထဲမှ လဲတွေ မှို့
ဆွ အခန်းထဲတွင် ပြန်ကျနေသည်။ ခေါင်းအုံးကိုလည်း ခွဲထား
သည်ပင်။ မှန်တင်ခုံအံဆွဲ ပွင့်နေသည်။ စားပွဲအံဆွဲ ပွင့်နေ
သည်။

ကင်မရာတစ်လုံးလည်း ဆွဲအိတ်ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်
တွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အောင်စည်သူတွင် ပို၍ အစဉ်းစားရ ခက်လာတော့
သည်။

အကြမ်းဖျင်း တွက်ကြည့်လျှင် အန္တရာယ်ကောင်နှင့်
နီမာသည် မိမိ ကင်မရာ သွားယူစဉ် တွေ့ဆုံကြမည်။ ချိန်းဆို
ထား၍ တွေ့ဆုံခြင်းလား။

အန္တရာယ်ကောင်က နီမာကို လျှို့ချောက်ထဲ တွန်း
ချပြီး နီမာ၏ အိတ်အနီကို အရယူမည်။ အိတ်အနီထဲတွင် သူလို
ချင်သောပစ္စည်း မပါသောကြောင့် နီမာ လိမ့်ကျသေဆုံးရာသို့
လုတွေအားလုံးရော ... မိမိရော ရောက်နေစဉ် အန္တရာယ်ကောင်က

ဤနီမာအခန်းထဲ အလစ်ဝင်ကာ သူလိုချင်သောပစ္စည်း ထပ်ဆင့်
ဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

အောင်စည်သူသည် နီမာ၏ အခန်းတွင် ဖြစ်ပေါ်နေ
သော အရှိအတိုင်းပင် ထားလိုက်သည်။ သက်ဆိုင်ရာရဲမှ စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုသည့်အခါ အပြစ်မှန်အတိုင်း မြင်တွေ့နိုင်စေရန် ဖြစ်ပါ၏။

နီမာ၏ အခန်းကို သော့ပြန်ခတ်ပြီး သူ့အခန်းသို့
ပြန်လာကာ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဆက်လက်ပြီး နီမာ၏ အကြောင်းကိုပင် ခေါင်းထဲ
တွင် အတွေးဝင်နေမိသည်။

“ဘုတ် ... ဘုတ် ... ငါ့မောင်”

အပြင်မှ ဒေါ်စန်းစန်းအေး တံခါးကို ပုတ်သံနှင့်
ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မမအေးလား၊ ဝင်ခဲ့ပါ ... ကျွန်တော် တံခါးစေ့ရုံစေ့ထား
တာပါ”

ဒေါ်စန်းစန်းအေး ဝင်ရောက်လာသည်။ သူမ၏လက်
တွင် လင်ပန်းတစ်ချပ်ကိုင်ပြီး ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ ယူလာသည်။

လင်ပန်းကို အောင်စည်သူအနီး စားပွဲပေါ်တွင်ချ
လိုက်ပြီး ...။

“ကဲ ... ငါ့မောင်။ ကိုယ်က သောကကြောင့် မစားချင်၊
မဆောက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်
ကတော့ အချိန်တန်ရှင် အစာတောင်းစမြဲပဲ။ ဒါကြောင့်
ငါ့မောင် ဘာမှမစားရသေးမှန်းသိပြီး မမအေး ယူလာတာ။
စားလိုက်ဦး။ သောက်လိုက်ဦး။”

“ကျေးဇူးပဲ မမအေး”

ဒေါ်စန်းစန်းအေးက လွတ်နေသော ကုလားထိုင်တွင်
ထိုင်လိုက်သည်။

တော်သွားပါသေး၏။

အိမ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပိုတွင် အိပ်ရာကို နဂိုအတိုင်း
မိမိက ပြန်လည်ထားရှိမိ၍ တော်ပါသေး၏။ သို့မဟုတ်ပါက
နီမာ ဒီဘက်ခန်းတွင် မိမိနှင့်အတူ ညကအိပ်ကြောင်းသာ မမအေး
သိသွားလျှင် ပါးစပ်မောင်းခတ်ပေတော့မည်။

“တကယ်တော့ ငါ့မောင်အနေနဲ့ နီမာကို ခင်တွယ်နေမိ
ပြီ မဟုတ်လား ငါ့မောင်”

“နီမာဟာ အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ
ငယ်လေးပါ မမအေး”

အောင်စည်သူ ကော်ဖီသောက်သည်။ မုန့်လည်း
စားသည်။ မမမိုး ဆက်ပြောသည်ကိုလည်း နားစွင့်ထားနေမိ
သည်။

“ဖြေပေါ့ ... ငါ့မောင်၊ တဒဂံတွေဆုံပြီး တဒဂံမှာပဲ
ကွယ်လွန်သွားလို့ ဖြစ်လာတဲ့ သောကကို ဖြေပါငါ့မောင်။
အင်မတန်ရိုးပြီး အင်မတန်မှန်သော စကားနဲ့ တရားချရ
မယ်ဆိုရင် သေသောသူဟာ ပြန်ရှင်လာရိုးမှ မရှိလေတော့
တာ။ ကျန်ခဲ့သူက သောကကို ဖြေပေတော့ပေါ့ ငါ့မောင်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် မမအေး”

“ကော်ဖီရော မုန့်ရော ထပ်ယူဦးမလား။ မမအေး ထပ်ပြီး
လာဖို့ပေးမယ်လေ”

“တော်ပြီ ... မမအေး ငိုက်သွားပါပြီ။ မမအေးပြောတဲ့ ဝမ်းထဲက ဝိုးမျိုးရှစ်ဆယ်လည်း ကျေနပ်သွားပါပြီ”

မမအေး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ စားပြီးသွားသည့် ပန်းကန်များ လင်ပန်းထဲ ပြန်ထည့်ကာ လင်ပန်းကို ယူရာ၌ စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေသော နီမာ၏ အင်္ဂလိပ်နီဗယ် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို တွေ့သွားသည်။

“နီဘယ်(လ်)တစ်အုပ်ပါလား။ နာမည်လေးကလဲ NO WHERE TO RUN တဲ့။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဝတ္ထုနာမည်လေး။ ဒီဝတ္ထု ငါ့မောင် ဖတ်ပြီးပြီလား၊ ကောင်းရဲ့လား။”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါ နီမာစာအုပ်ပါ။ ကျွန်တော် မဖတ်ရသေးပါဘူး။”

“ငါ့မောင် ဖတ်မှာလား။”

“လောလောဆယ် ဘာစာအုပ်မှ မဖတ်ချင်သေးဘူး မမအေး။”

“ဒါဆို ... မမအေးကို ခဏငှားလိုက်ပါလား။ မမအေး ဒီနေ့အဖို့ မြို့ဟောင်းဘက် ဆက်မသွားတော့ဘူး။ နေအတော်တက်လာတော့ ပူလာပြီလေ။ ကိုယ့်တည်းခိုခန်းမှာပဲ ဒီစာအုပ် ဖတ်နေလိုက်မလားလို့”

“ယူသွားပါ၊ ရပါတယ် မမအေး။”

လင်ပန်းထဲမှာပင် စာအုပ်ကိုထည့်ပြီး မမအေး ပြန်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ရင်း ပြောစရာကျန်နေသည်ကို ဆက်ပြောသည်။

“ဪ ... ဒါထက် နီနီမာရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေကို ငါ့မောင် သိသလား၊ မမအေးက နီနီမာ ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်း ပို့ပေးစေချင်လို့ပါ ငါ့မောင်”

အောင်စည်သူ ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်တော် နီမာ အဆက်အသွယ်တွေကို လုံးဝကြီးကို မသိဘူး မမအေး။”

“အင်းလေ ... ဒါဆိုလဲ ရဲအဖွဲ့က ရှာကြံအကြောင်းကြားမှာပေါ့”

ဒေါ်စန်းစန်းအေး ပြန်ထွက်သွားသည်ကို အောင်စည်သူ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်ရင်း ...

ဒေါ်စန်းစန်းအေးရော နီမာ၏ အန္တရာယ်ကောင် ဖြစ်နိုင်မလား။

အပြစ်နိုင်ဆုံးကို အောင်စည်သူ တွေးကြည့်မိသည်ကတော့ “ကိုဒေဝ” ကြီးပါပေ။

နီမာ၏ကိစ္စအဝဝကို ရဲအဖွဲ့မှပင် တာဝန်ယူပေးသည်။
ဇေယျသိမ်မှ ရဲအဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ ရဲစုံထောက်
ပါ ပါလာပေသည်။ နီမာ့ ဈာပနကိစ္စကို ရဲအဖွဲ့ကပင် ကြီးမှုး
တာဝန်ယူသည်။

အောင်စည်သူက ငွေတစ်သောင်းမ၊တည်ပေးလိုက်
သည်။ အခြားစေတနာရှိသူများကလည်း နီမာ့ ဈာပနကိစ္စအတွက်
ငါးရာလှူ တစ်ထောင်လှူဖြင့် နွယ်ကသစ်မှာပင် နီမာ၏အလောင်းကို
တင့်တောင့်တင့်တယ် သင်္ဂြိုဟ်နိုင်ပေသည်။

နောက်(၂)ရက်အကြာတွင် လေ့လာရေးသမားတွေ
အပန်းဖြေသမားတွေ နွယ်ကသစ်မှ ပြန်ကြတော့သည်။

အောင်စည်သူလည်း ပြန်တော့မည်။

စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြန်ရမည် ဖြစ်ပါ၏။

မိမိပစ္စည်းများကို လိုက်ကောက်သိမ်းရင်း အိပ်ရာ
ခေါင်းအုံးအောက်မှာ နီမာပေးထားသော ဆန်းဘန်းကရင်ဘူးကို

တွေ့သည်။ ဤနေလောင်ပျောက်ဆေးဖြင့် မိမိကို နီမာ လူးပေးထားပြီး သူမကိုယ်ကို ကာကွယ်ထားခြင်းများကို အောင်စည်သူ ပြန်သတိရမိရပြန်သည်။

ငင်းနေလောင်ပျောက်ဆေးဘူးကို သူ၏ ဆွဲအိတ်ထဲသို့ အခြားအဝတ်ဟောင်းတွေနှင့်အတူ ပစ်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲပြီး မော်တော်ကားနောက်ဖုံးထဲ ဖွင့် ထည့်ပြီး ဝေယျသိမ်သို့ ပြန်တော့ရန် ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက် သည့် အချိန်မှာပင် မမအေး အောင်စည်သူ၏ ကားဘေးသို့ ရောက်လာသည်။

မမမိုးနောက်မှ ကိုဒေဝလည်း ဆွဲအိတ်ဆွဲကာ မလှမ်း မကမ်းမှ လာနေပေသည်။

ကိုဒေဝကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကိုဒေဝ ဆွဲလာသော ဆွဲအိတ်ကို သတိထား ကြည့်မိသည်။ ကိုဒေဝ၏ ဆွဲအိတ်သည် မိမိ၏ကားနောက်ဖုံးတွင် ထည့်ထားသည့်အိတ်ချင်း အရွယ်အစား ရော ပုံသဏ္ဌာန်ရော၊ အမျိုးအစားရော၊ အသွေးအရောင်ရော တူညီနေသည်ကို သတိထား ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဟော ... မမအေးပါလား”

“အေးကွယ် ... ငါ့မောင်၊ အခု မမအေး ငါ့မောင်ဆီ တစ်လောပြီး အကူအညီတောင်းတာပါ”

“ပြော ... မမအေးကို ကျွန်တော် ဘာ ကူညီရမလဲ”

“ဒီလိုလေကွယ် ... မမအေး လာတုန်းက ဝေယျသိမ်က အငှားဂျစ်ကားကို စီးလုံးငှားလာတာ၊ ငါ့မောင် အသိပဲ။ အခု ဝေယျသိမ်ကို ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ဒီမှာက အငှား

ကားငှားလို့ မရဘူး။ အခု ပြန်ဖို့ကျတော့ လေ့လာရေး သမားတွေရဲ့ ဟိုင်းလက်ကားနဲ့ လိုက်ရင်တော့ရတယ် ... ဒါပေမယ့် သူတို့လူနဲ့ သူတို့ပဲ ကျပ်နေပြီ။ အဲ ... ဘတ်(စ်) ကား ကျပြန်တော့လည်း အတူတူပဲ ဖြတ်သိပ်ကျပ်ခဲ့နေလို့ မမအေး မလိုက်ချင်ဘူး”

“ဪ ... မမအေးရယ်။ ဒါများ တကူးတက အကူအညီ တွေ ဘာတွေ ပြောနေသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ မမ အေး လိုက်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကားမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းပဲဟာ”

“ကျေးဇူး ကုဋေကဋာပဲ ငါ့မောင်”

အောင်စည်သူ ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းပြီး နောက်ဖုံး ဆော့ ပြန်ဖွင့်ကာ မမအေး၏ ပစ္စည်းတွေ ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

“အဟမ်း ... ဒီမှာ ကိုအောင်စည်သူ”

အောင်စည်သူ ဘေးသို့ ကိုဒေဝ ရောက်လာပြီး ချောင်းသံပေးကာ အောင်စည်သူအား ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆို ... ကိုဒေဝ”

“ကျုပ်လည်း ဒေါ်စန်းစန်းအေးလိုပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ခေါ် မယ်ဆိုရင် လိုက်ချင်လို့”

“ရပါတယ် ... ကဲ ... ကိုဒေဝအိတ်ပေး၊ တစ်လက်စတည်း ထည့်ရအောင်”

ကိုဒေဝက သူ့ဆွဲအိတ်ကို နောက်ဖုံးအိမ်ထဲထဲ ထည့် လိုက်သည်နှင့် အောင်စည်သူက နောက်ဖုံးပိတ် သွားခတ်လိုက် သည်။

အောင်စည်နှင့် ကိုဒေဝက ရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး ဒေါ်စန်းစန်းအေးက နောက်တွင်ထိုင်သည်။

နွယ်ကသစ်မှ ကားကို မောင်းထွက်လာပါ၏။

“ငါ့မောင်က တကယ်သဘောသဘာဝ ပြည့်ဝတယ်။ ရုပ်ကလည်းပြောင့်၊ အရပ်အမောင်းနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ကည်ကလည်း ကြည့်ကောင်း။ ဂျားတယ် ... ငါ့မောင်လိုယောက်ျားမျိုးကတော့ တကယ်ဂျားတယ်”

ကိုဒေဝက ဝင်ပြောသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒေါ်စန်းစန်းအေးက ယောက်ျားနှစ်ယောက် အတူထိုင်နေတာကို ကိုအောင်စည်သူ တစ်ယောက်တည်းကို ရွေးချီးမွမ်းနေတာကိုးဗျ”

“အင်း ... ပြောပြန်ရင်လည်း စန်းစန်းအေး လွန်ရာရောက်မယ်။ ကိုဒေဝက ယောက်ျားပီသတယ်လို့တော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာထားကြီးက တင်းလွန်းတယ်။ နှုတ်ထွက်လည်း မသိမ်မွေ့ဘူး၊ ဥပမာ ပုံခိုင်းပြောရရင်တော့ ရာမဇာတ်ထဲက ရာမဟာ ငါ့မောင် အောင်စည်သူနဲ့ တူပြီး၊ ကိုဒေဝက ဒဿဂီရိနဲ့ တူတယ်လို့ ဥပမာပုံခိုင်းပြောရမှာပဲ။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ စွမ်းရည်တွေ ကိုယ်စီရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နုတာနဲ့ ကြမ်းတာ ကွာခြားတယ် ဆိုပါတော့”

ကိုဒေဝ၏ တဟဲ့ဟဲ့ ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒီနောက်တော့ ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ

ဆီယံအတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေရင်းပင် ယေယျသိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

“ဒီမယ် ကိုအောင်စည်သူ၊ ကျုပ်ကို ဟိုရှေ့က မြင်းလည်း ဂိတ်မှာပဲ ရပ်ပေးဗျာ။ ကျုပ် မြင်းလည်းနဲ့ ဆက်ပြီးသွားစရာရှိလို့”

အောင်စည်သူ မြင်းလည်းဂိတ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆွဲအိတ် ယူရဦးမှာဗျ”

အောင်စည်သူသည် ကားစက်သံတံပြီး သော့ဆဲ ဖြုတ်ခါ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး နောက်ဖုံးကို သော့ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကိုဒေဝက ဆွဲအိတ်ကို ငဲ့ယူပြီး ကဲ ... ကျုပ်သွားမယ် ... ကျေးဇူးတင်တယ်ဟု ပြောပြီး ရုတ်ခနဲ ထွက်သွားတော့သည်။

အောင်စည်သူ၏ စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်မို့ ကျန်ခဲ့သော ဆွဲအိတ်ကို စစ်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိမိအိတ် မဟုတ်ဘဲ ကိုဒေဝ၏အိတ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုဒေဝသည် မိမိဆွဲအိတ်ကို မှားပြီးယူခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေး ... ဗျို့ ... ကိုဒေဝ ... ဆွဲအိတ်ချင်း မှားသွားတယ်ဗျ”

အောင်စည်သူ လှမ်းအော်ပြောသော်လည်း ကိုဒေဝသည် မကြားသလို ဆက်၍သွားမြဲ သွားနေသည်။

အောင်စည်သူသည် ခေါ်မကြား အော်မကြား ဖြစ်နေသော ကိုဒေဝ နောက်သို့ သူ၏ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲယူကာ လိုက်ရပေတော့သည်။

ကိုဒေဝသည် မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ထွက်ခွာတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် မိလာသည်။

“ဟေ့လူ ... ကိုဒေဝ။ ဆွဲအိတ်ချင်း မှားသွားတယ်ဗျာ ဒီမှာ ခင်ဗျားဆွဲအိတ်။ ခင်ဗျားယူသွားတာ ကျုပ်ဆွဲအိတ်”

“ဟုတ်လိုလား ... ကျုပ်အိတ်ကို ကျုပ်ယူတာပါ။ ခင်ဗျားဘာလို့ အိတ်ချင်းမှားတယ်လို့ ပြောနိုင်သလဲ”

မြဲခနဲ လက်ထဲမှ ဆွဲအိတ်စစ်ကို အောင်စည်သူထဲ ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့် ကိုဒေဝ။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလောက်ညစ်စပ်ပေရေနေတဲ့ အဝတ်ဟောင်းမျိုး မရှိဘူး၊ ဒီထဲက အဝတ်တွေအားလုံး ခင်ဗျားအဝတ်တွေပဲဟာ ... ဒါ ခင်ဗျားဆွဲအိတ်ပေါ့”

ဒီလိုကျတော့လည်း ကိုဒေဝသည် စိတ်ဆိုးစိတ်ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ တဟဲဟဲ ရယ်မောလိုက်သေးသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... အေးဗျာ။ မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေမယ့်၊ ဆွဲအိတ်ချင်းကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ တူနေပေသကဲ့”

အောင်စည်သူက သူရယ်သလို လိုက်မရယ်ဘဲ တည်တည်ပင် နေလိုက်သည်။

“ပေး ... ပေး ... ကျုပ်ဆွဲအိတ် ... ရော ... ရော ... မောင်ရင့် ဆွဲအိတ်”

မြင်းလှည်း ထွက်နေပြီမို့ ကုန်းကတန်းပင် အိတ်ချင်းလဲယူလိုက်ကြသည်။
အောင်စည်သူ သူ့အိတ်သူ ပြန်ဆွဲပြီး ကားဆီသို့ ပြန်လာသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ငါ့မောင်”

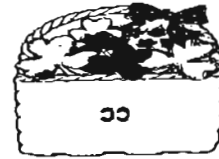
“အလကားပါ မမအေး၊ ကိုဒေဝက ဆွဲအိတ်ချင်းမှားပြီး ယူသွားလို့ ပြန်လိုက်လဲယူတာပါ”

ဆွဲအိတ်ကို ဖင်ဖုံးတွင် ပြန်ထည့်ပိတ်ပြီး တည်းခိုဟိုတယ်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ မမအေးကည်း ထိုမှာပင် တည်းခိုသူမို့ တခြားပို့ပေးစရာ မလိုပါလေ။

BURMESE
CLASSIC

“ဪ ... ကိုအောင်စည်သူ ပြန်လာပြီကိုး”

တည်းခိုဟိုတယ် ကောင်တာစာရေးထံတွင် သူ့
အခန်းသော သွားတောင်းရာတွင် ကောင်တာစာရေး ကိုစမ်းက
အောင်စည်သူကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုစမ်း။ အခုပဲ ပြန်ရောက်တယ်၊ ကျွန်တော့်
အခန်းသော ပေးဗျာ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ငှားသွားတဲ့
ကားအတွက်လည်း ကျသင့်ငွေ ကိုစမ်းဆီမှာပဲ ရှင်းမယ်။
ကိုစမ်းပဲ ပြန်အပ်ပေးဗျာ ... ခင်ဗျားငှားပေးတဲ့ ကားပဲ”

“ရော ... အခန်းသော။ ဒါပေမယ့် ကားတော့ ပြန်မအပ်နဲ့
ဦး။ ကိုအောင်စည်သူ ဒီမြို့က ဂန္ဓမာလမ်း၊ အိမ်အမှတ်
လေးဆယ်ကို သွားရဦးမယ်။ အဲဒီက ဦးအုန်းခိုင်က
ကိုအောင်စည်သူကို စောင့်နေတယ်”

“ဂန္ဓမာလမ်းက ဦးအုန်းခိုင် ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော်မှ
မသိတာ ကိုစမ်း”

“ဦးအုန်းခိုင်ကတော့ ကိုအောင်စည်သူကို သိနေတယ်။ ကိုအောင်စည်သူ ပြန်ရောက်ရင် သူ့ဆီ ဆက်ဆက်လာခဲ့ ပါတဲ့။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ယမင်းစည်သူ မှာလိုက်တဲ့ စကား တွေ ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“ဟာ ... ဒါဆို အခုချက်ချင်း လစ်မှ”

“မလစ်နဲ့ဦး ကိုအောင်စည်သူ၊ နောက်ထပ် ပြောစရာတစ်ခု ကျန်နေသေးတယ်”

“ဘာများလဲ ... ကိုစမ်း”

“အဲ ... ကိုအောင်စည်သူ နွယ်ကသစ်ကို သွားတဲ့နေ့ကပဲ ကိုအောင်စည်သူရဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုဒေဝဆိုတဲ့လူ ကျွန်တော့်ကို လာမေးတယ်”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုဒေဝ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... သူက အဲဒီလိုပဲပြောတာပဲ၊ သူဟာ ကိုအောင် စည်သူရဲ့ မိတ်ဆွေပါတဲ့။ အခု ကိုအောင်စည်သူနဲ့ မနီနီမာ တို့က ဘယ်သွားကြတာလဲတဲ့။ ကိုအောင်စည်သူနဲ့ မနီနီမာ ကားထွက်သွားပြီး မကြာခင်၊ အဲဒီ ကိုဒေဝ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးတာ။ ကျွန်တော်က ကိုအောင်စည်သူက တော့ နွယ်ကသစ်ကို သွားမှာပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ ဒါဆို နွယ်ကသစ်ကို သူလိုက်သွားမယ်တဲ့။ အဲဒီကိုဒေဝနဲ့ ကိုအောင်စည်သူ နွယ်ကသစ်မှာ တွေ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... တွေ့ကြတယ် ဆိုပါတော့”

BURMESE CLASSIC

အောင်စည်သူက လွယ်လွယ်ပင်ဖြေပြီး ချက်ချင်းပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ယမင်းက အမှာစကား ပါးလိုက်သည်ဆိုသော ဦးအုန်းခိုင်ကို ချက်ချင်းသွားရောက် တွေ့ရပေမည်။

အောင်စည်သူ ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲပြီး ကားဆီသို့ ပြန် လာကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဂန္ဓမာလမ်းကို ဟိုမေး ဒီမေးပြင်ပင် ရောက်လာ သည်။ အိမ်အမှတ် လေးဆယ်ကို တွေ့ပါ၏။ လှပသော ခြံဝင်း နှင့် တစ်ထပ်တိုက်လေး ဖြစ်ပေသည်။

ခြံတံခါး ပွင့်နေသဖြင့် မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဆာတီကိုအောက် ကားရပ်သည်နှင့် ဦးအုန်းခိုင် ထွက်လာ သည်။

“လာ ... လာ ... မောင်အောင်စည်သူ၊ အန်ကယ် မောင် အောင်စည်သူကိုပဲ စောင့်နေတာ”

ဧည့်ခန်း ဆိုဖာများတွင် ထိုင်မိကြသည်နှင့် ... “ဒီလိုပါကွယ် ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ယမင်းစည်သူက အန် ကယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ သူတို့ဇာတ်ကားရိုက်ရက် က ပေရည်နေလို့ နောက်ထပ် ဆယ်ရက်လောက်ကျမှ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်နိုင်မယ်တဲ့။ မောင်အောင်စည်သူက ရန်ကုန်ကို ရောက်နှင့်လည်း သူ့ကို စောင့်ပါတဲ့။ သူက အရင်ရောက်နှင့်လည်း မောင်အောင်စည်သူကို စောင့်ပဲ၊ မယ်တဲ့။ တကယ်လို့ ကိုအောင်စည်သူ ဘယ်မှထင်မသွားပဲ ဇေယျသိမ်မှာပဲ စာရေးမယ်၊ နေဦးမယ် ဆိုလည်း ဟိုတယ် မှာနေပြီး မရေးပါနဲ့တဲ့။ ဟိုတယ်မှာက လူစုံတယ်တဲ့။

www.burmeseclassic.com

မောင်အောင်စည်သူအတွက် လွတ်လပ်စွာ ရေးခွင့်မရှိဘဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဇေယျသိမ်မှာပဲ အန်ကယ်က မောင်စည်သူအောင် အတွက် သင့်တော်တဲ့ နေရာ ရှာပေးပါတဲ့။ သူဖုန်းဆက်တော့ မောင်အောင်စည်သူ နွယ်ကသစ်ဘက်ကို လေ့လာရေး ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ လည်း ကျုပ်က ယမင်းကို ပြောပြပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အဲ ... လာပြီး တိုက်ဆိုင်နေတာ တစ်ခုက ယမင်း ဖုန်းဆက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ကျုပ်ကလည်း မန္တလေးကို အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့ သွားရမယ် ... ခန့်မှန်းပေါ့လေ အရက်နစ်ဆယ် လောက် ကျုပ် မန္တလေးမှာ ကြာမယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဒီတိုက်အိမ် လေးကို သော့ပိတ်ထားခဲ့မှာ။ မောင်အောင်စည်သူ ဒီခြံနဲ့ ဒီတိုက်ရဲ့ သော့တွဲကိုယူထား။ မောင်အောင်စည်သူ ဆန္ဒ ရှိရင် ဒီတိုက်အိမ်မှာပဲ စာလာရေးပေါ့။ အားလုံးအဆင်သင့် ပဲ။ ရေခဲသေတ္တာရှိတယ်။ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကားရှိတယ်။ ကျုပ် မန္တလေးကို ကားယူမသွားဘူး၊ အဲဒါပါပဲကွယ်။ ရော့ ... ဒီမှာ သော့တွဲ”

“နေပါစေ အန်ယ် ... ကျွန်တော် သစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ်မှာပဲ ဆက်တည်းပါမယ်”

“အင်းလေ ... ဟိုတယ်မှာ ဆက်တည်းလည်း တည်းပေါ့၊ သော့တွဲတော့ ယူထားလိုက်၊ မောင်ရင် စိတ်ဆန္ဒပေါ်လာ ရင် ဒီမှာလာဖွင့်နေဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်တာပေါ့။ တကယ် လို့ မောင်ရင် တခြားကို ခရီးထွက်တော့မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်

ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့မယ်ဆိုလည်း သော့တွဲကို သစ်ပုတ်ပင် ဟိုတယ်မန်နေဂျာကိုသိန်းခဲ ဆီမှာပဲ အပ်ထားခဲ့။ ရတယ်၊ စိတ်ချရတယ်”

အောင်စည်သူသည် လိုကာမယ်ကာ သော့တွဲယူထား လိုက်သည်။ ဦးအုန်းခိုင်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ပြန် လာခဲ့သည်။

ချစ်စွာသော ချစ်သူယမင်းက ယခုလို သူ့အား သတိတရလေးတွေ အဝေးမှလှမ်းပြီး စီစဉ်ပေးသည်ကို အောင်စည် သူ ကျေနပ်ရပါ၏။ ပီတိဖြစ်ရပါ၏။

သစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ် ပြန်ရောက်လာပြီး ကောင်တာ စာရေးကိစ္စမ်းအား ကျသင့်သော မော်တော်ကားခန့် ငှားသွားသော ကားကို ပြန်အပ်ပြီး သူတည်းခိုရာ အခန်းသို့ တက်ကာ တံခါး သော့ဖွင့်လိုက်သည်။

အားပါး။

မိမိ၏အခန်းတစ်ခန်းလုံး မှန်တိုင်းလေးတစ်ခု ဝင်မွှေ တိုက်ခတ်သွားလေသလားဟုပင် ပြောရပေတော့မည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး ဗရပူကျအောင် မွှေနှောက်ထားပါ လေ၏။

မွှေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ နံရံကပ်ဝီရီနှင့် စားပွဲအဆွဲများ အားလုံး ပွင့်ဟ ဆွဲချထားသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အောင်စည်သူ၏ မိမိတည်း ခိုသော ဤဟိုတယ်ခန်းအား စိတ်တိုင်းကျ မွှေနှောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မည်သူသည် မိမိထံမှ မည်သည့်ပစ္စည်းကို လိုချင်၍
ယင်းသို့ မွေနှောက်ရှာဖွေခဲ့ပေသနည်း။

ဆွဲကိုင်လာသော ဆွဲအိတ်ကို ပစ်တင်ပြီး မိမိ၏
အခန်းထဲမှ မည်သို့သောပစ္စည်းတွေ ပျောက်ရှာသနည်းဟု လိုက်လံ
စစ်ဆေးသည်။

မိမိ၏ပစ္စည်းဆို၍ ဘာဆိုဘာတစ်ခုမှ ပျောက်ရှာခြင်း
မရှိပါလေ။

ချက်ချင်းတော့ မိမိ၏တည်းခိုခန်း ဒီလိုအမွေခံရ
ကြောင်း ဟိုတယ်မန်နေဂျာအား သွားရောက်တိုင်တန်းဖို့ စိတ်ကူး
သေးသည်။

သို့သော် ...

ယင်းစိတ်ကူးကို ချက်ချင်း ပယ်လိုက်သည်။

မိမိတွင် ဘာအရှုပ်အထွေး တစ်ခုခုမှ ရှိခဲ့ဖူးသည်
မဟုတ်။ ပြီး ဝင်ရောက်မွေနှောက်သွားသူသည် မိမိ၏ အဖိုးတန်
ပစ္စည်းရော အဖိုးမတန်ပစ္စည်းကိုရော ဘာတစ်ခုမှ ယူသွားသည်
မဟုတ်။

ဒါဆို ...

လာရောက်မွေနှောက်သွားသူသည် မိမိထံမှ အဘယ်
သို့သော ပစ္စည်းကို အလိုရှိသောကြောင့် မွေနှောက်ရှာဖွေလေ
သနည်း။

ဆက်စပ်တွေးယူရပါ၏။

နွယ်ကသစ်တွင် အန္တရာယ်ကောင်သည် နီမာ၏
ပိုက်ဆံအိတ်ကို လုယူပြီး နီမာကို လျှို့ဝှက်လျက် ကျစေခဲ့သည်။

သူ့လက်ထဲ ရရှိသွားသော နီမာ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ
တွင် သူလိုချင်သော ပစ္စည်းကို ရှာဖွေမည်။

နီမာပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင်လည်း သူလိုချင်သောပစ္စည်း
ကို မတွေ့။ မရရှိ။

ထို့ကြောင့် နီမာ၏ နွယ်ကသစ်က တည်းခိုခန်းတွင်
ဝင်ရောက် မွေနှောက် ရှာဖွေပြန်သည်။ ထိုမှာလည်း သူလိုချင်
သောပစ္စည်း အန္တရာယ်ကောင် မရသေး။

ဒီတော့ အန္တရာယ်ကောင်က တွက်ပေမည်။

နီမာလည်းသေပြီ။

သူလိုချင်သော ပစ္စည်းကို ဘယ်လိုမှ ရှာဖွေရရှိခြင်း
သည် ၎င်းပစ္စည်းကို နီမာက သူမနှင့် တွဲခဲ့သော မိမိအောင်စည်
သူအား ပေးအပ်ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု အန္တရာယ်ကောင် တွက်
ဆပေမည်။

နွယ်ကသစ်ကို မသွားမီကတည်းက နီမာက ထို
ပစ္စည်းကို မိမိ အောင်စည်သူလက်သို့ အပ်ပြီးမှ နွယ်ကသစ်ကို
သွားခြင်း ဖြစ်ရမယ်။

ယင်းသို့ဆိုပါက ထိုပစ္စည်းသည် နွယ်ကသစ်သို့
ပါမသွားဘဲ အောင်စည်သူ၏ အခန်းထဲမှာပင် ထားခဲ့ရမည်ဆို
သည့် တွက်ကိန်းဖြင့် မိမိတည်းခိုခန်းအား မိမိပြန်မရောက်မီ
မွေနှောက်ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်မည်သာ။

“ကိုဒေဝ”

ကိုဒေဝကို အောင်စည်သူ ပိုမို၍ ထင်မြင်လာတော့
သည်။

ကိုဒေဝသည် နွယ်ကသစ်မှ အပြန်တွင် မိမိ၏ဆွဲ
အိတ်နှင့် တမင်ဆင်တူဆွဲအိတ်ကိုင်ကာ မိမိဆွဲအိတ်ကို ပုံမှားရိုက်
ယူသွားသည်။ ယင်းအချက်သည်ပင် ကိုဒေဝ အပေါ် နောက်ဆုံး
ထပ်ဆင့် မသင်္ကာစရာ ဖြစ်ပါ၏။

နွယ်ကသစ်သို့ ကိုဒေဝ ရောက်လာခြင်းမှာလည်း
နီနီမာနှင့် မိမိ အတူသွားကြောင်း သတင်းစုံစမ်းပြီး လိုက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်စာရေးကိုစမ်း ထဲတွင် ကိုဒေဝ စုံစမ်းခြင်းဖြစ်
သည်။

နီမာ လျှို့ချောက်ထဲ ကျစဉ်ကလည်း ထိုနေရာသို့
ပထမဆုံး ရောက်လာသူမှာ ကိုဒေဝပင်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို မတိုင်သေးတော့ဘဲ မိမိ၏
ဆွဲအိတ်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး ဆွဲအိတ်ထဲတွင် နီမာ၏ပစ္စည်း ဘာတွေရှိ
နေပေသနည်းဟု ရှာဖွေကြည့်တော့သည်။

ဆန်းဘန်းကရင်ဘူး နေလောင်လိမ်းဆေးဘူးတစ်ဘူး
သာလျှင် နီမာပစ္စည်းအနေနှင့် တွေ့ရှိသည်။

ဤနေလောင်လိမ်းဆေးကလည်း နီမာသည် သူမ
အား မိမိက မရိုးမသား ကြံစည်မှာကို စိုးရိမ်ပြီး မိမိအား ဤ
ဆေးစတွ လိမ်းပေးကျပြီး သူမအနီးသို့ မကပ်စေရန် တမင်လိမ်း
ပေးသော ဘူးသာဖြစ်ပါ၏။

၎င်းဘူးကို အောင်စည်သူ အဖုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘူးမှာ အသစ်စက်စက်ဘူးဖြစ်ပြီး ဆေးဘူးအပြည့်
ရှိနေသည်။ ဒါတောင် မိမိကို လူးသင့်သလောက် လူးပေးပြီး
အကျန်ဖြစ်ပါ၏။

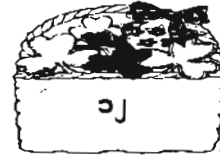
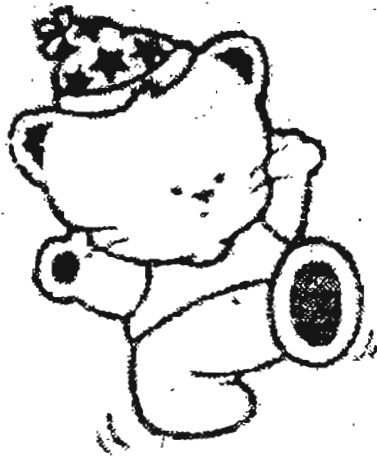
ဘူးအဖုံးကို သူ့ဝက်အူရစ်အတိုင်း ပြန်ပိတ်ခါ
ဆွဲအိတ်ထဲသို့ ပြန်ပစ်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဤသစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ် တည်းခိုရာနေရာသည် မိမိ
အတွက် လုံခြုံမှု မရှိတော့ပြီဟု အောင်စည်သူ တွေးမိသည်။

ပရိဖရဲ ပြန်ကြံပစ္စည်းတွေကို ပြန်၍ ကောက်သိမ်း
သည်

အားလုံး နဂိုအတိုင်း ဖြစ်ပြီးမှ အောင်စည်သူသည်
ဤဟိုတယ်တွင် ဆက်လက်မတည်းခိုတော့ပဲ ဂန္ဓမာလမ်း ဦးအုန်း
နိုင် တိုက်အိမ်လေးတွင် သွားနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း အောင်စည်သူ လုံးဝ
မသိ။ လုံးဝ မခန့်မှန်းတတ်ပေ။

အောင်စည်သူသည် ဂန္ဓမာလမ်း ဦးအုန်းခိုင်း၏
တစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီးနောက် နာရီပိုင်း
အတွင်းမှာပင် သူ့ကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဂန္ဓမာလမ်းအိမ်တွင် အောင်စည်သူအဖို့ အရာခပ်
သိမ်းသည် အဆင်ပြေစွာ ရှိနေပေသည်။

အိပ်ခန်း၊ အိပ်ရာ အဆင်သင့်၊ တယ်လီဖုန်း အဆင်
သင့်၊ ရေခဲသေတ္တာ အဆင်သင့်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်ပြုတ်စားသောက်မည် ဆိုလျှင်
တောင် ဂက်(စ်)မီးဖို အဆင်သင့်၊ ဆီ ဆန် ဆား၊ ရေတို့ ပြုတ်
သွန် အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါ၏။

သို့သော် ...

အောင်စည်သူသည် အဘယ်မှာလျှင် ချက်ပြုတ်တတ်ပါမည်နည်း။ စားချိန်တန်လျှင် အပြင်ထွက် စားသောက်ခြင်းကိုသာ ပြုမြဲပြုရသည်။

ဂန္ဓမာလမ်းအိမ်ရောက်ပြီး စိတ်အေးလက်အေးရှိမှ တိုက်အိမ်၏ ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်များမှ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို လေ့လာရင်း ကြည့်ရှုမိရာမှ “သူ” ကို ပထမဆုံး စတင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လှမ်း၍ မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုက်အိမ်၏လမ်း ဟိုဘက်ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင် “သူ” သည် သစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကိုမှီပြီး ရပ်နေသည်။ မိမိရှိနေရာ ဤဦးအုန်းခိုင် တိုက်အိမ်ကြီးသည် “သူ” က လှမ်းကြည့်နေသည်။

လှမ်းမြင်သည်နှင့် “သူ” ကို မသင်္ကာသောကြောင့် ကြောင့် အောင်စည်သူသည် မှန်ဘီလူးကိုယူကာ မှန်ဘီလူးဖြင့် “သူ” အား ကြည့်သည်။

“သူ”

လူပုံစံက သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်ပါ၏။ သားရေဂျာကင်ဖားဖားလျားလျားကြီး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ၏ညာဘက်လက်က သားရေဂျာကင်၏ ညာဘက်အိတ်ထဲသို့ နှိုက်ဝင်ထားသည်။ သူနှိုက်ထားသော ညာဘက်ဂျာကင်အိတ်ကြီးက တွဲလောင်းကြီး အိကျနေသောကြောင့် ၎င်းဂျာကင်အိတ်ထဲတွင် ပြောင်းတိုသေနတ်တစ်လက် ပါရှိနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပါ၏။

သူ့အသက်သည် အစိတ်ခန့်ဟု အောင်စည်သူ ခန့်မှန်းသည်။ အသားဖြူပြီး မျက်ခုံးမျက်လုံး နှုတ်ခမ်း ပါးစပ်

ကြည့်ကောင်းသူတစ်ဦးပါပေ။ မိန်းမချော ချောသော လူငယ်တစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်လောက်ပါ၏။

ထိုလူငယ် “သူ” အား အောင်စည်သူ မသိပေ။

အဘယ်ကြောင့် သူသည် ဤဦးအုန်းခိုင်၏ တိုက်အိမ်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဟိုဘက်လမ်း ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ရပ်စောင့်နေပေသနည်း။

“သူ” အရွယ် “သူ” ရုပ်အရ သမီးရည်းစားချိန်းကာ ချစ်သူကို ဤနေရာ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှ စောင့်နေခြင်းပေလား။

ယခင်နေ့များကတည်းက “သူ” သည် ဤနေရာမှ ဤသို့ပင် လာစောင့်နေကျလား။

ဒါမှမဟုတ် မိမိ ဦးအုန်းခိုင်အိမ်ကို ပြောင်းလာပြီးမှ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှ မိမိကို လာစောင့်ကြည့်ခြင်းပေလား။

မိမိကို လာစောင့်ကြည့်ရအောင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်က သူ့ကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှားကြီးကြည့်၊ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး လှမ်းမြင်တွေ့သည့်တိုင်အောင် မိမိက သူ့ကို လုံးဝမသိ။

တစ်ခုတော့ရှိပါ၏။ ကွယ်လွန်သွားရှာသည့် နိမာနှင့် ပတ်သက်သူတစ်ဦး ဆိုပါက မိမိသည် “သူ” ကိုသိမြင်ဖူးမည်မဟုတ်။ နိမာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့က မိမိကို သိနေစေကာမူ မိမိက လုံးဝမသိသောလူတွေ ရှိနေတတ်သည်သာ။

ထားပါတော့။

မိမိကို လာပတ်သက်ချင်သည် ဆိုပါကလည်း အချိန်အခါ အားလျော်စွာ “သူ” က ပတ်သက်လေမည်သာ။

စားသောက်ချိန် ရောက်ပြီမို့ အောင်စည်သူသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားဂိုဒေါင်ထဲတွင် ကားအဆင်သင့် ထားခဲ့ပါသည် ဟုတော့ ဦးအုန်းခိုင်ကတော့ ပြောခဲ့သည်။

သို့သော် အောင်စည်သူသည် သူများကားကို မသုံး ချင်ပေ။

အောင်စည်သူသည် ဘတ်(စ်)ကားဖြင့်ပင် လမ်းစ ကြီးသို့ ထွက်စီးလာခဲ့သည်။

ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ရောက်ပြီး မိမိစိတ်ထဲတွင် သယံဇာတ သယံ ရှိသည်မို့ နောက်မလုံသဖြင့် ဘတ်(စ်)ကားရှေ့ပိုင်း နောက်ပိုင်းသို့ မျက်စိကစားကြည့်လိုက်သည်။

“သူ”

ထိုလူလင်ငယ်ကို ဘတ်(စ်)ကား နောက်ပိုင်း အပေါက်ဝနားတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဤဘတ်(စ်)ကားသည် ဘယ်ကနေ ဘယ်သို့သွားသော ကားမှန်းတော့ အောင်စည်သူ မသိ။ ဘတ်(စ်)ကားဆိုလျှင် ဇေယျသိမ်ဈေးသို့တော့ ရောက်မည်။ ဈေးရောက်လျှင် ပြီးရော့ မိမိ စားသောက်ချင်သည်ကို စားသောက်နိုင်သည် ဆိုသည့် တွက်ကိန်းဖြင့် ဤဘတ်(စ်)ကားကို တက်စီးလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရှေ့မှတ်တိုင်ရောက်ပြီး ဘတ်(စ်)ကားရပ်သည်နှင့် အောင်စည်သူ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဆက်လျှောက်ရင်း နောက်သို့ မသိမသာ ပြန်ကြည့်ရာ “သူ” ထိုလူလင်လည်း မိမိနောက် မနီး မဝေးမှ ပါရှိလာပြန်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ခက်ပါလား။

“သူ”ထိုလူလင်ငယ်သည် အဘယ်ကြောင့်များ မိမိ နောက်မှ သံသယမဲ့ကြီး ပါလာနေပေသနည်း။

မထူးတော့ပြီ။ ထိုလူလင်ငယ်အား တိုက်ရိုက်ရင် ဆိုင်လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခါ ထိုလူလင်အလာကို စောင့်နေ စဉ်မှာပင် ...

ပွဲမခနဲ ကားဟွန်းသံပေးပြီး ဆလွန်းကားဖြူလေး တစ်စီးသည် မိမိရပ်နေရာ တည့်တည့်တွင် ထိုးရပ်လိုက်ပေသည်။

အောင်စည်သူ ကြည့်လိုက်ရာ မော်တော်ကားထဲတွင် လှပချောမောသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတည်း ပါရှိပြီး ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း မောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သွားမှာဖြင့် တက်လေ ... ဘာငေးကြည့်နေတာလဲ”

“ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဘယ်သွားမှာမို့ အဲဒီကားပေါ် တက်ရမှာလဲဗျာ”

အမျိုးသမီးက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ပါ၏။ ရယ်သောအသံမှာ လွင်၍ချိုပေသည်။

“ဒီဘတ်(စ်)ကားလိုင်းက ဆင်ဖြူတောင်ဘုရား ဂိတ်ဆုံး သွားတဲ့ ဘတ်(စ်)ကားလိုင်းပဲ။ ရှင် ဒီဘတ်(စ်)ကားစီးရင် စိတ်ညစ်လို့ ဆင်းပြီး ခြေကျင်လျှောက်တော့တာ မဟုတ် လား။ ဟုတ်တယ် ဘတ်(စ်)ကားတွေ စီးရတာ ငါးပိငါး

ချဉ်သိပ်နဲ့ စိတ်ညစ်စရာ တကယ်ကောင်းတယ်၊ ဒီကလဲ
အဲဒီ ဆင်ဖြူတောင်ဘက်ကိုပဲ သွားမှာမို့ ကားတမင်ရပ်ပြီး
မေတ္တာရှိ စေတနာနဲ့ ခေါ်တာ”

အောင်စည်သူ ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားသည်။

ယခုလောလောဆည် အခြေအနေအရ နောက်မှ
လိုက်နေသည့် “သူ” ထိုလူလင်ကို အောင်စည်သူ မျက်ခြေဖြတ်
ချင်သည်။ ယခု အမျိုးသမီးနှင့် အတူလိုက်ပါသွား၍ အမျိုးသမီးက
မိမိကို အန္တရာယ်ပြုမည်သူ ဖြစ်သည်ဆိုဦးတော့ တစ်ဦးတည်းသော
ကားမောင်းနေသည့် အမျိုးသမီးအား ရင်ဆိုင်ခုခံရန် လွယ်သည်။

နောက်မှ “သူ” ထိုလူလင်သည် လူငယ်ယောက်ျားဖို့
တစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် သေးသွယ်ပါသည် ဆိုသည်တိုင်
အောင် ယောက်ျားသတ္တိ၊ ယောက်ျားမာန် ရှိနေမည်။

ထို့ထက်မှာမူ “သူ” ထံတွင် ဂျာကင်အိတ်ထဲ၌
သေနတ်ပါပုံ ရသည်။

အောင်စည်သူ ဘယ်မျှ ကာယစွမ်းရည် ကောင်းလှ
ပါသည် ဆိုစေကာမူ သေနတ်ကျည်ဆန်ကိုတော့ မိအောင်မမ်းဆုပ်
နိုင်မည် မဟုတ်ပါလေ။

ပြီး ယခုအမျိုးသမီးသည် ရည်မွန်သည်၊ အထက်
တန်းကျသည်။

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။

အသင့်ဖွင့်ပေးသော ရှေ့တံခါးပေါက်မှဝင်၍ ဇွေခနဲ
အမျိုးသမီးနှင့် ယှဉ်တွဲထိုင်ချလိုက်စဉ်မှာပင် မော်တော်ကားသည်
ရွတ်ခနဲ မောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။

အောင်စည်သူ နောက်သို့လှည့်ပြီး ထိုလူလင်ငယ်ကို
ကားမှန်နောက်ပေါ်မှ ကြည့်သည်။

ထိုလူလင်သည် ထိုနေရာတွင်ရပ်ပြီး မိမိလိုက်ပါလာ
သော ကား၏ နောက်ပိုင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရပ်ကြည့်နေပါ၏။

“ကဲ ... အမိက ...”

“နာမည်အရှည်ကြီးအတိုင်း ဆိုရင်တော့ သီရိဝင်းပပနောင်
တဲ့။ ဒါပေမယ့် လူတွေအားလုံးလိုလိုကပဲ နာမည်ရှည်လျား
လွန်းလို့ “သီရိ” လို့ပဲ ခေါ်ကြတာများပါတယ်။ သီရိဝင်း
ပပအောင် ဆိုတဲ့ နာမည်က အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား
နဲ့ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်စာအုပ်ထဲမှာပဲ၊ သူ့ဟာသူ ရှိနေတယ်
လေ။ ရှင်အနေနဲ့လဲ သီရိလို့ပဲ သူများခေါ်သလို ခေါ်လိုက်
ပေါ့။ အရှည်ကောက်ကြီးအတိုင်း ခေါ်ရရင် အသက်မရှူနိုင်
မှာ စိုးရတယ်လေ”

ရယ်မောပြီးပြောခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဤအပြောမျိုးသည်
အစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးလွယ်တတ်ပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... မသီရိ လို့ပဲ ခေါ်ပါ့မယ်။ အခု ကျွန်တော်
သိချင်တာက မသီရိဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ အခုလို
ကားပေါ်တင် ခေါ်လာတာလဲ ဆိုတာပါပဲ”

“အင်း ... ဟင်း ... လောကမှာ ကျော်ကြားလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်လာရင် ဒီလိုပဲ ဟိုလူကသိချင် ဒီလူက မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်
ဆိုတာမျိုးလေးတွေ ရှိလာတတ်တာ ဓမ္မတာလေ။ သီရိ
အနေနဲ့ မင်းစည်သူ ဝတ္ထုသုံးပုဒ်စလုံး ဖတ်ထားဖူးတယ်၊
လူကြိုက်များပြီး အောင်မြင်လာတဲ့ စာရေးဆရာပဲ၊ ချက်

ဟိတ်ထွက်လာတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး လူသိများတာက မင်း
စည်သူ ဆိုတဲ့ ကျော်ကြားလာတဲ့ စာရေးဆရာဟာ နိုင်ငံ
ကျော် စူပါရပ်ရှင်မင်းသမီး ယမင်းစည်သူရဲ့ ချစ်သူလည်း
ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ သိရိလည်း ကိုမင်းစည်သူကို မိတ်ဆွေ
ဖွဲ့ချင်လို့ ချောင်းနေတယ်လေ။ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင် တွေ့ရလို့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ကားရပ်ပြီး ဇွတ်ခေါ်တာပါ။
ဒါပေမယ့် နာမည်အမှန်က အောင်စည်သူလို့ သိထားတယ်။
ရပ်ရှင်မင်းသမီး ယမင်းစည်သူ ကလည်း သူ့ချစ်သူ
နာမည်ပါအောင် ရပ်ရှင်ထဲ စဝင်ကတည်းက ယမင်းစည်သူ
နာမည်နဲ့ ဝင်ခဲ့တာဆိုတာလည်း သိတာပဲ။

“ဩ ... ဩ ... ဒါဆို မသိရိက ကျွန်တော့်အကြောင်း
တော်တော်ကြီးကို သိထားတာပဲ”

သိရိက ရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆက်မောင်း
သည်။

အောင်စည်သူက ကားမောင်းနေသော သိရိကို
စောင်းကြည့်မိပါ၏။

ယခုလတ်တလော ကမ္ဘာပေါ်တွင် မိမိနှင့် အနီးက
ဆုံး ရှိနေသော မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတစ်ဦးအား လက်ညှိုး
ထိုးပြပါ ဆိုလာလျှင် အောင်စည်သူ၏ လက်ညှိုးသည် ဆတ်ဆတ်
သီရိဝင်းပပအောင်ကိုသာလျှင် အားတက်သရော လက်ညှိုးထိုး
မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

အောင်စည်သူအဖို့ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတွေ
တွေ့ကြုံသိကျွမ်း ဆက်ဆံဖူးခဲ့ပြီ။

ပထမ ယမင်းစည်သူ ဆိုလျှင် ရပ်ချောရပ်လှ
ကိုယ်ထည်အချိုးကျသည်မှာ ယခု စူပါရပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်နေ
သည်အထိပင်။

ပြီး ... နီမာ ...။

ကောင်မလေးလည်း အချောအလှပကေးမလေး ဖြစ်
သည်။ အသက်ငယ်သောကြောင့် ပို၍ပင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသေး
သည်။

ယခု ... သီရိဝင်းပပအောင်။

ချောပြီ လှပြီ ဆိုလေမှတော့ မျက်နှာလေး တစ်ကွက်
တည်း ချောလှရုံမျှဖြင့် အချောအလှမမည်ပါသေး။ မိန်းမသားတို့၏
အလှဖြစ်သည့် မှီသည့်နေရာမှ၊ ဟိုက်သည့်နေရာဟိုက်၊ တင်းသည့်
နေရာတင်း၊ ကောက်သည့်နေရာကောက် ပြည့်စုံမှလည်း အချော
အလှစာရင်း ဝင်လေမည်သာ။

ယခု ... သီရိဝင်းပပအောင်တွင်လည်း ယင်းသို့သော
အချောအလှတွေ အားလုံး ပြည့်စုံနေသောကြောင့် မိန်းမချော
မိန်းမလှဟုပင် ကင်မွန်းတတ်ရပေမည်။

“ကိုအောင်စည်သူကတော့ သိရိကို မသိဘူး မဟုတ်လား”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် အားနာဝမ်းနည်းပါတယ် မသိရိ”

“အားမနာပါနဲ့ တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ရင်ထဲက သိပ်ပြီးရင်းနှီးနေသူဟာ ကိုယ့်ကို ပြန်မသိ
တာမျိုးတွေ ရှိကြတာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ကိုအောင်စည်သူလို
စာရေးဆရာ၊ ယမင်းစည်သူလို ရပ်ရှင်မင်းသမီးမျိုးတွေ
ပေါ့လေ။ ကိုယ်ကို အများကသိပေမယ့် ကိုယ်က အများကို

လိုက်မသိနိုင်ဘူးပေါ့။ နောက်ပြီး သိရိက အပျိုစင်လေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ လင်သေမှဆိုးမတစ်ယောက် အနေနဲ့ကျတော့ ပိုပြီး လူသိနည်းတာပေါ့။”

“ဪ ... ဪ ... မသိရိက အိမ်ထောင်ကျဖူးခဲ့ဖူး ပြီတဲ့လား။ အခု မသိရိ ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ကို ကျွန်တော်တွေ ရတာတော့ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်လို့ လုံးဝကြီးကို မထင်မိဘူးဗျာ”

“အင်းပေါ့လေ ... အဲဒီလို ထင်မယ်ဆိုလည်း ထင်စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှာပေါ့ ... သိရိကိုယ်တိုင် ဦးမျိုးနဲ့ပေါင်း သင်းခဲ့တာက ခြောက်လတောင် မပြည့်လိုက်ပဲကိုး”

“အိမ်ထောင်ရှင်က ဦးမျိုးတဲ့လား”

“နာမည်အပြည့်အစုံ ဆိုရင်တော့ ဦးမျိုးအောင်ပေါ့လေ ... ဒါကြောင့် သိရိနာမည် အရှည်ထဲမှာ နောက်ဆုံး အောင် ဆိုတဲ့ အလုံးက ခင်ပွန်းသည် ဦးမျိုးအောင်ရဲ့ နာမည်တစ်လုံး ထည့်ထားတာပဲပေါ့။”

“ဦးမျိုးအောင်ဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒီလောက်ချော ဒီလောက်လှတဲ့ မသိရိလို မိန်းမချော မိန်းမလှလေးကို လက်ထပ်နိုင်ခဲ့ပါလျက်နဲ့ ခြောက်လတောင်မပြည့်ဘဲ ပေါင်းရတာလေ”

“ဦးမျိုးမှာက နဂိုထဲက သွေးတိုးနဲ့ နှလုံးရောဂါ အခဲရှိတယ်။ အသက်ကလည်း ငါးဆယ်ကျော်ပြီ။ သိရိက အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာ အညတရပါ။ ဦးမျိုးက သိရိကို တွေ့ပြီး မရမက လက်ထပ်ပါရစေဆိုပြီး သိရိအပေါ်မှာ ဩဇာလွှာ

မိုးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်တယ်လေ။ လူကြီး တွေက သင့်တော်တယ် လက်ထပ်လိုက် ဆိုတာနဲ့ ဦးမျိုးကို သိရိ လက်ထပ်လိုက်တာပါ။ လက်ထပ်စဉ် အချိန်တုန်းက တော့ ဦးမျိုးဟာ အဆက်မပြတ် ဆရာဝန်နဲ့ ကုသရင်း ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဆို တာကလည်း တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ဦးအနေနဲ့ အသက်သိပ်ကြီးတယ်လို့မှ မဆိုနိုင်တာ။ ဒါပေမယ့် ... သွေးတိုးနဲ့ နှလုံးရောဂါဆိုတာက ဖောက်ချင်ရင် ချက်ချင်း ထ၊ဖောက်လိုက်တာမျိုးလေ။ ဦးမျိုးဟာ အကောင်းပကတိ စက်စက်က ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး တုံးခနဲ ဆုံးသွားရတာမျိုးပါ။ ဆရာဝန်ခေါ်ချိန်တောင် မမိလိုက်တာမျိုးပါ။”

“ကံဆိုးတဲ့လူပဲ”

“သိရိလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အခု ဦးမျိုးဆုံးတာ ရှစ်လရှိသွားပြီမို့ အဋ္ဌမအကြိမ်မြောက် ဆင်ဖြူတောင်သင်္ချိုင်းက ဦးမျိုးရဲ့ အုတ်ဂူမှာ လွမ်းသူ့ပန်း ခွေ သတ်တရုချဖို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့မနက် အာရုံ ဆွမ်းလည်း သံဃာငါးပါး ပင့်ဖိတ်ပြီး ဦးမျိုးအတွက် ရေစက်ချ အမျှဝေ တရားနာခဲ့ပြီးပါပြီ။”

“အဋ္ဌမမြောက် ရှစ်လရှိသွားတဲ့အထိ မသိရိက သေသွား အတွက် အမျှဝေဆဲ ဆွမ်းကျွေးဆဲ လွမ်းသူ့ပန်းခွေချဆဲ ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး။”

“ဘာ မဆိုးတာလဲ”

“ဪ ... ပေါင်းလိုက်ရတာက ငါးလကျော်လေးရှိတာ တောင် သေဆုံးပြီး ဒီဘက် ရှစ်လအထိ အမှတ်တရ ရေစက်ချ အမျှဝေ လှူဒါန်းတာကို မဆိုးပါဘူးလို့ ပြော တာပါ”

“ဦးမျိုးရဲ့ ကျေးဇူးဟာ သိရီအပေါ်မှာ သိပ်ကြီးမားခဲ့ပါ တယ် ကိုအောင်စည်သူ”

“ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးတဲ့ လူကြီးလူငယ်၊ ရွယ်တူတွေက မောင်စည်၊ ကိုစည်၊ ဟေ့ကောင် ... စည်သူလို့ ခေါ်ကြပါ တယ်။ နာမည်အပြည့်ခေါ်ရင် မောကျောမို့တဲ့”

“ဒါဆို ... သိရီကလည်း ကိုစည်လို့ခေါ်ရင် ရတာပေါ့နော်။ ဒါဆို သိရီလည်း မောကျောမဆိုက်တော့ဘူးပေါ့”

နှစ်ဦးသား ရယ်မောကြသည်။

“ကဲ ... ဦးမျိုး ကျေးဇူးကြီးမားခဲ့တာကို ဆက်ပြောပါဦး လား မသိရီ”

“ဦးမျိုးက တစ်ကိုယ်တည်းဘဝနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့သူပဲ။ သူဆုံးသွားတော့ သိရီမှာ အခုလိုဆက်ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်တာဟာ သူ့ရဲ့ကြီးမားတဲ့ ကျေးဇူးပေါ့။ ဦးမျိုး အပေါ်မှာ သိရီရဲ့ နှလုံးသားကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချွင်းချက် ရှိပေမယ့် ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဖာစ်ဦးအနေနဲ့ကတော့ သိရီ ဦးမျိုးကို လေးစားတယ်၊ မေတ္တာထားတယ်”

စကားကြော ပြတ်သွားသည်။ သိရီက ကားကိုမောင်း မြဲမောင်းနေရာမှ ထပ်ပြောသည်။

“သိရီက ကိုစည်ကို ဘယ်အထိ မောင်းပို့ပေးရမလဲဟင်”

“မသိရီကကော ဘယ်အထိ မောင်းမှာမို့လဲ”

“ဦးမျိုးရဲ့ အုတ်ဂူရှိရာ ဆင်ဖြူတောင် ဘုရားရှေ့မှာပဲ ချထားခဲ့ပါ။ ကားဂိတ်ဆုံးက အဲဒီမှာပဲ မဟုတ်လား ... အပြန် ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ ပြန်မယ်လေ”

“ဒီလိုလုပ်ဖို့ ကိုစည်၊ သင်္ချိုင်းကိစ္စဆိုတာကတော့ သိရီရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စ ဖြစ်နေတာမို့ ကိုစည်လိုက်ဖို့ မလိုဘူး။ အခု ဆင်ဖြူတောင်ဘုရားမှာပဲ ဆင်းနေခဲ့။ ဘုရားတွေ ဘာတွေဖူးပြီး ဆုတောင်းချင်ရာတွေ တောင်းပေါ့။ ပြီးရင် ဒီဘုရားမုခ်ဝကပဲ ကိုစည် ပြန်စောင့်နေ။ သိရီ အပြန်ဝင် ခေါ်ပြီး ကိုစည် သွားချင်တဲ့ဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

အောင်စည်သူသည် ဆင်ဖြူတောင်ဘုရား ရှေ့မှာပင် ဆင်းနေခဲ့သည်။

ဆင်ဖြူတောင်ဘုရားစေတီ ပရဝုဏ်ထံ ဝင်ခဲ့သည်။ လှေလာချင်သည်ကို လှေလာရန် ဖြစ်ပါ၏။

ဆင်ဖြူတောင်စေတီတော်မှာ သမိုင်းဝင် စေတီတော် တစ်ဆူဖြစ်ပါ၏။ စေတီတော်၏ ပုံတော်မှာ ရှေးလက်ရာ ရှေးပုံပင် ဖြစ်သည်။ အုတ်ကျိုး အုတ်ပုံစလေးများကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ရှေးစေ တီတော်ဟောင်းတစ်ဆူ ဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။

ဆင်ဖြူတောင်စေတီတော်မှာ ဓဇယုသိမ်မြို့နှင့်လည်း အလှမ်းဝေးသည်။ သင်္ချိုင်းလည်း ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် လူသွား လူလာ သိပ်ရှင်းသိပ်ပြတ်သော နေရာဖြစ်ပါ၏။

အောင်စည်သူသည် ဝင်ခဲ့သော မုခ်တန်ဆောင်းမှာ
ပင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဝတ်ပြုသည်။ အာရုံပြု ရှိခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မိမိနောက်မှ ခြေသံတစ်ခု မသင်္ကာဖွယ်
ကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိမိ ဒတင် နောက်ကျသွားပေပြီ။

ဘုရားအာရုံပြုနေသူ တစ်ဦးအဖို့ တိုက်ခိုက်ဖို့ထက်
ခံလိုက်ဖို့က အလေးသာနေသည်။

“သူ”

ထိုလုလင်ငယ်သည် ပစ္စုတိဿနတ်ကို အပြားလိုက်
လက်ဝါးကပ်ခါ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် မိမိ ဦးခေါင်းကို ရိုက်
ချက်ရသွားပါလေတော့သည်။

ရှောင်တိမ်းခွင့်ပင် မရလိုက်ပေ။

အောင်စည်သူ မျက်စိထဲတွင် မီးရောင်လို အလင်း
အလက်တွေ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး ထိုနေရာမှာပင် သတိလစ်သွား
ပါလေတော့၏။

ဘယ်လောက် အချိန်ကြာသွားမှန်းတော့ မသိ။

ဆယ်မိနစ်လား။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လား၊ နာရီဝက်လား၊ တစ်နာရီလား

တော့ မသိ။

အောင်စည်သူ သတိရလာလေပြီ။

အရိုက်ခံရသော ဦးခေါင်းမှာ နာနာကျင်ကျင်လေး

ခံစားရသဖြင့် အရိုက်ခံရသော နေရာကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်သည်။

သွေးတော့ တစ်စက်မှမထွက်။

သို့သော် အရိုက်ခံရသော ဦးခေါင်းနေရာတွင် ခိုဥ

မျိုးဥလောက် အပူအလုံးတော့ တက်နေသည်။

အောင်စည်သူ လဲနေရာမှ ထထိုင်သည်။

“ဟိုက်”

ထထိုင်လေမှ မိမိတွင် အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီ မရှိတော့

ဘဲ၊ အောက်ခံစွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် အောက်ခံဘောင်းဘီသာ ရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူလင်သည် မိမိ သတိမေ့နေစဉ် မိမိ၏ အင်္ကျီ နှင့် ဘောင်းဘီကို ချွတ်ယူသွားခဲ့ပုံရသည်။

သို့တစေ ...

မိမိလက်တွင် ပတ်ထားသော ရိုးလက်(စ်)အမျိုး အစား သုံးသောင်းကျော်တန်နာရီ ပတ်လျက်သားပင် ရှိနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အောင်စည်သူ ဝေဝေကြည့်လိုက် သည်။

မနီးမဝေးနားမှာပင် မိမိပိုက်ဆံအိတ်ကို တွေ့ရသည်။ ထပြီးယူကြည့်သည်။ နဂိုထည့်ထားသည့်အတိုင်း ငါးရာတန်တွေ၊ နှစ်ရာတန်တွေ တစ်ရွက်မှ မလျော့ဘဲ ရှိမြဲရှိနေသည်။

မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်လည်း ပကတိအတိုင်း ရှိနေသည်။

ဘုရားမှန်ဝတွင် မိမိချွတ်ပြီး ထားခဲ့သော ပိနပ်မှာ လည်း ဒီအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ စီးကရက်ဘူး၊ မီးခြစ်၊ လက် ကိုင်ပဝါမှအစ အားလုံး ပြည့်စုံစွာ ရှိနေပါလေသည်။

အဖိုးတန်တွေ ဘာမှယူမသွားဘဲ မိမိကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို အဘယ်ကြောင့် ချွတ်ယူသွားလေသနည်း။

ဒါဆို ... ယခု ထိုလူလင်၏ လုပ်ရပ်သည် သေဆုံး သွားသော နီမာနှင့်ပင် ပတ်သက်ပေမည်ဟု အောင်စည်သူ စဉ်း စားမိသည်။

မိမိထဲတွင် နီမာ၏လက်မှ သူတို့သိပ်လိုချင်နေသော ပစ္စည်း ကျန်ရှိ ထားရှိ၊ ပေးထားရှိခဲ့သည်ဟု နီမာ၏ အန္တရာယ် ကောင်ကပင် ဆက်လက်ယူဆပုံရသည်။

အန္တရာယ်ကောင်သည် နွယ်ကသစ်တွင် နီမာကို တွန်းချပြီး နီမာ၏ ပိုက်ဆံအိတ်အနီကို အရယူသွားသည်။

ထိုပိုက်ဆံအိတ် အနီထဲတွင် သူတို့လိုချင်သော ပစ္စည်း မရရှိသေးသောကြောင့် ယခု မိမိနောက်သို့ နီမာပစ္စည်း ထားခဲ့သည်ဟု ယူဆပြီး ယခုလို ပြုမူခြင်းမျိုး ဖြစ်မည်။

ကိုဒေဝသည် နွယ်ကသစ်မှ အပြန်တွင် မိမိဆွဲအိတ် ဖြင့် သူ့ဆွဲအိတ်ကို မှားယူဟန်ပြုကာ ယူခဲ့သည်။

နီမာ ထားခဲ့သောပစ္စည်း မိမိဆွဲအိတ်ထဲတွင် ရှိရမည် ဆိုသည့် တွက်ကိန်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါဆို ...

နီမာ၏ အန္တရာယ်ကောင်။

ယခု မိမိ၏အန္တရာယ်ကောင်သည် ကိုဒေဝ အများ ကြီး ဖြစ်နိုင်နေပါ၏။ ထိုလူလင်သည် ကိုဒေဝ၏ အဖွဲ့ဝင်၊ သို့ မဟုတ် ကိုဒေဝ၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်နိုင်စရာပေ။

ယခု ထိုလူလင် မိမိ၏ အင်္ကျီဘောင်းဘီကို ချွတ်ယူ သွားခြင်းမှာလည်း သူ့ဟာသူ ဆိတ်ကွယ်ရာ တစ်နေရာရောက် လေမှ သူတို့လိုချင်သော ပစ္စည်းကို အိတ်များတွင် ရှာဖွေမည်။ အင်္ကျီဘောင်းဘီ၏ အနားပတ်တွေကို ဓားဖြင့်ခွဲပြီး ရှာဖွေနိုင်ရန် ယူသွားခြင်းမျိုး ဖြစ်နိုင်နေသည်။

ဒါဆို ... သူတို့လိုချင်သော ပစ္စည်းသည် အင်္ကျီ

ဘောင်းဘီ ချုပ်ရိုးအနားပတ်ထဲတွင် ထည့်ထားနိုင်လောက်သော ပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်ရပေမည်။ ဓာတ်ပုံဖလင် အသေးစားမျိုးလား။ လျှို့ဝှက်စာရွက်စာတမ်းမျိုးပေလား။

အောင်စည်သူသည် ကျကျနနထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေပါ၏။

“အဲတော့ ... ဘုရားရေ” ဟူသော စကားလုံးနှင့် အံ့သြစွာ အာမေဒိုတ်သံတစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့် အောင်စည်သူ စဉ်းစားခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲတော့ ... ဘုရားရေ ... လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်းနဲ့ ကိုစည်က တစ်ယောက်တည်း ဘုရားရှေ့မှာ ကာယလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေသလား”

မသိရိဝင်းပပအောင်၏ မြင်ကွင်းကို အာမေဒိုတ်သံ ပြုရင်း လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် အောက်ခံဘောင်းဘီနှင့် ဖြစ်နေသော အောင်စည်သူကို မသိရိ မြင်တွေ့ပြီး တအံ့တဩ ပြောဆို ရွတ်ဆိုလိုက်သောအသံ ဖြစ်ပါ၏။

ပြောပြီး သိရိဝင်းပပအောင်သည် ဟက်ဟက်လေး ရယ်မောလိုက်ပါသေး၏။

“ဒီမယ် ... မသိရိ ... အခု မသိရိ ဒီဘုရားဝင်းထဲ ဝင်လာတော့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်လောက် ရပ်ချောချော သားရေဂျာကင်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အသားလတ်လတ်နဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို မတွေ့မိဘူး

လား။ သူ့မျက်နှာပေါက်က မိန်းမလေးလို ချောတယ်။ လူက ခပ်သွယ်သွယ် သေးသေးပဲ”

“ခပ်သွယ်သွယ် သေးသေးလဲ မတွေ့ဘူး၊ ခပ်ချောချောလည်း မတွေ့ဘူး၊ သီရိ တွေ့တာကတော့ ကာယဗလတောင့်တောင့် မာဆယ်သားတွေ အထစ်လိုက်နဲ့ လူချောချောတစ်ယောက်ပဲ တွေ့တယ်၊ အဲဒါ ကိုစည်ပဲ”

“နောက်မနေနဲ့ မသိရိ၊ အခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့ လူသွယ်သွယ် ချောချော ကောင်က ကျွန်တော့်ကို သတိမေ့လဲကျ အောင် ဆော်သွားတာပဲ၊ ကျွန်တော် သတိလစ်နေတုန်း ကျွန်တော့် ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီကို ချွတ်ယူသွားတယ်၊ သေနတ်ပြား လက်ဝါးကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရိုက်သွားတာ။ ဒီမှာကြည့်လေ ... ဒဏ်ရာ”

အောင်စည်သူက ဦးခေါင်းငုံ့ပြီး သူ့ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို မသိရိအား ပြပေသည်။ မသိရိက သူမ၏ လက်ချောင်း ခက်ဖဝါးနုနုလေးများဖြင့် ဒဏ်ရာကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

“ဟယ် ... ဟုတ်ပဲ ... ကြည့်စမ်း ... ဖူးယောင်နေတာပဲ၊ ကွဲမသွားတာတောင် ကံကောင်းသေးတယ်၊ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ... ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ကို မြန်မြန် သွားပြမှ။ လာ ... လာ ... သွားစို့”

“ဗျာ ... သွားစို့ ... ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ဒီအောက်ခံဘောင်းဘီ၊ ဒီစွပ်ကျယ်လက်ပြတ်၊ ဒီပုစံနဲ့ လိုက်ရမှာလား မသိရိ”

“ဘာဖြစ်လဲ ... မောင်ဗမာတွေ ဘာတွေ ရွေးပွဲမှာ အပေါ် ပိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ ... ဆတ်(စ်)ပင်နာလေးဝတ်ပြီး ဆီ တွေသုတ်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်မှာတောင် တက်ပြသေးတာပဲဟာ၊ ပြီးတော့ အခု ကိုစည်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ရုပ်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားတာထက်တောင် ကြည့်ကောင်းနေ သားပဲ။ အရှက်လည်း လုံသားပဲ”

“ဟာဗျာ ... အရေးထဲ မသိရိကလဲ ...”

“ကဲ ... ကိုယ်တော်။ ကားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက် ရင် ကိုယ်တော့်ကို အပြင်က ဘယ်သူမှ အောက်ခံဘောင်းဘီ နဲ့လို့ မြင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အခု သီရိအနေနဲ့ကလည်း မြင် ပြီးသား ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဘာမှရှက်စရာ မရှိဘူး။ ဒီကားနဲ့ ဒီလိုလိုက်ဖို့လမ်းကလွဲပြီး တခြားဘာလမ်းမှ မရှိဘူး။ ကိုစည်သွားချင်တဲ့ အိမ်အထိ သီရိ လိုက်ပို့ပေးမယ် ... ကဲ”

ဤနည်းမှလွဲပြီး အခြားနည်းမရှိတော့ပြီမို့ ပြန်ကျ နေသော သူ့ပစ္စည်းတွေကို စုသိမ်းကိုင်ကာ သီရိ၏ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ရပေတော့သည်။

ဂန္ဓမာလမ်းအိမ်သို့ ရောက်ပြီး အိမ်တံခါးသော့ဖွင့် ဝင်လိုက်သည်နှင့် အောင်စည်သူက တံခါးသော့တန်းလန်း ရပ်နေ နေစဉ်မှာပင် သီရိက အိမ်ထဲသို့ အလျင်ဦးစွာ ဝင်ရောက်လိုက် သည်။

“ဟောတော် ... ဒီအိမ်တစ်အိမ်တည်းကိုကွက်ပြီး လေမုန် တိုင်း ကျသွားသလား မသိဘူး”

ဟု အံ့သြသံနှင့် မသီရိ ရွတ်ဆိုလိုက်သောကြောင့် အောင်စည်သူလည်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်တော့သည်။

ဟုတ်ပါ။ /

မသီရိ ပြောစရာပင်။

အိမ်၏ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ပစ္စည်းတွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။

ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်တွေ စားပွဲတွေ ဂျမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေသည်။

အောင်စည်သူသည် ဧည့်ခန်းဖရိုဖရဲကို တွေ့မြင်ပြီး သည်းနှင့် သူ့အိပ်သော အိပ်ခန်းဆီသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ကြည့် လိုက်တော့သည်။

အခု မကြာမီသေးကမှ ရောက်လာသော မိမိအိပ် သည့် အိပ်ခန်းမှာလည်း အလားတူပင် ပရမ်းပတာ ဖရိုဖရဲကြီး ဖြစ်နေသည်ကို ထပ်မံမြင်တွေ့ရပြန်တော့သည်။

နွယ်ကသစ်မှာတုန်းကလည်း ယင်းသို့ပင် မိမိ၏ အညှိုးခန်းကို ပရမ်းပတာ ဖရိုဖရဲ လှန်လှောမွေ့နှောက်ခြင်း ခံရဖူးသည်ကိုပါ အောင်စည်သူ ထည့်သွင်းစဉ်းစား နှိုင်းယှဉ် သည်။

သဲကြီးမဲကြီးပါလားဟု အောင်စည်သူ ရင်ထဲက ထဲချက်ပြုမိသည်။

မသီရိ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဘာပစ္စည်းတွေ အပျောက်အရှု ရှိသွားသေးလဲ ကိုစည်”

“ကျွန်တော့် အမြင်မှာတော့ ဘာပစ္စည်းဆို ဘာပစ္စည်းမှ

အပျောက်အရှ မရှိဘူး မသိရီ။ အဖိုးဟန်ပစ္စည်းတွေလဲ ပရိယေရဲ ဖြစ်နေတာကလွဲပြီး အားလုံးအစုံ အပျောက်အပျက် မရှိဘူး။”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ရိုးရိုးသာမန်သူခိုး မဟုတ်ဘူး။ ဆင်ဖြူတောင်မှာတုန်းကလည်း ကိုစည်ရဲ့ တကယ့်အဖိုးတန် ပစ္စည်းအစ ငွေကြေးပိုက်ဆံကိုတောင် မယူဘူး။ အခုလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေပြန်ပြီ။ သိရီကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ ကိုစည်”

“ကျွန်တော်က ဘာကို မှန်မှန်ပြောရမှာလဲ”

“အခု ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ကိုစည်ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုခု လိုချင်နေတဲ့ပုံပဲ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ တောင်မယူဘဲ သူတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို အဝတ်အစား ချွတ်ယူရှာဖွေချင်တဲ့ သဘောရော၊ ဒီအိမ်မှာ လာမွေ့နှောက် ရှာဖွေတာရော ... ထင်ရှားနေတယ်”

အောင်စည်သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

“ပြောစမ်းပါ ကိုစည် ... ကိုစည်ဟာ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုက လျှို့ဝှက်ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို သယ်ယူလာတဲ့ လူလား။ အဲဒီပစ္စည်းကို တခြားအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုက အသေအလဲ လိုချင်နေလို့ ကိုစည် အင်္ကျီဘောင်းဘီကအစ ချွတ်ရှာဖွေနေတာလား”

“ရှုး ... ထင်ချင်သလိုသာ ထင်ပေတော့ မသိရီ။ အခု ဖြစ်နေပုံတွေက ဘယ်လိုရှင်းပြရမယ်မှန်း မသိအောင် ရှုပ်လွန်း ပွေလွန်းနေတယ်။ ကွေ့လွန်း ကောက်လွန်းနေတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ ကြိုးစားနေတာကလွဲပြီး အရှုပ်အယှက် ဘာအကွေ့အကောက်မှ မရှိတာ အမှန်ပဲ။ ဘာအဖွဲ့တို့ ညာအဖွဲ့တို့ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝမရှိဘူး။

“ဒါဆို ... ဆင်ဖြူတောင်ဘုရားမှာ အရိုက်ခံခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စရော ... အခု ဒီအိမ်ထဲ ပရမ်းပတာ ဝင်နှောက်သွားတာရော ... ဘာကြောင့်မှန်း ကိုစည် မသိဘူးပေါ့”

“မသိရိုး အမှန်ပဲ”

“အိုး ... ဒါဆို ဘာလို့ ငဲ့ခံနေရမှာလဲ။ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ။ အခုပဲ ဒီကနေ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ရဲကိုတိုင်လိုက်။ သိရီက ကိုစည်ဘက်က မျက်မြင်သက်သေ လိုက်ပေးမယ်။ ကဲ ... ရဲကို ဖုန်းခေါ်လိုက်မယ်”

“အိုး ... ရဲကို ဘာလို့ခေါ်မှာလဲ ... မခေါ်ပါနဲ့”

“ဘာလို့ မခေါ်စေချင်တာလဲ ... ပြောဦးလေ”

ဒါကျတော့ အောင်စည်သူ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း

မသိ။

“ဟုတ်ပါပြီ ... ကိုစည်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိနေပြီ။ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုစည်က ရဲကို မသိစေချင် လို့လားဟင်”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေတယ်ဆိုလည်း အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာနဲ့ဆိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်သာ ဖြစ်နေလို့ပဲ မသိရီ။ တကယ်တမ်း မသိရီက ကျွန်တော့်ကို ကူညီချင်လှပါရဲ့”

ဆိုရင် တစ်ဆိတ်လောက်၊ တစ်အိမ်လုံး ဗွာလံကျ ဖုရိ
ပစ္စည်းတွေကို ကူပြီး သိမ်းပေးပါလားဗျာ”

“ဟာ ... သိပ်ကူညီတာပေါ့။ အိမ်ကိုရှင်းတင်
သန့်ပြန့်စေတယ် ဆိုတာဟာ အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမကောင်
တစ်ဦးရဲ့ အလုပ်ပဲ”

သီရိက အိမ်ကို ရှင်းပေးသည်။ ဧည့်ခန်းကို ပထ
ရှင်းသည်။ ပြီး အိပ်ခန်းကို ဆက်ရှင်းပေးပါ၏။

အောင်စည်သူသည် ရှင်းလင်းပေးနေသော သီရိဝင်း
ပပအောင်ကို ကြည့်ကာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။
ယမင်းကလည်း မိမိကို ချစ်သည်။

နိမာကလည်း မိမိကို ချစ်ရိပ်ချစ်ငွေ့လေးတွေ ဖြူ
သည်။

ယခု လင်သေပြီးတာ မကြာသေးသော ဘုရား
မိုးကြိုးပစ် မုဆိုးမလေးပါ ဆိုသည့် သီရိဝင်းပပအောင်က မိမိ
လာရောက်အရောတဝင် ပြုပြန်သည်။

ယမင်းကတော့ ငယ်ချစ် ကျောင်းသားကျောင်းသူ
ဘဝတည်းက ချစ်ခဲ့သူမို့ ထားပါတော့။

နိမာတုန်းကလည်း စဉ်းစားစရာ။ နိမာသည် မိမိ
ကို အရောဝင် ချဉ်းကပ်ခြင်းမှာ သူမ၏ အန္တရာယ်အတွက် အ
ကိုးအားထား ပြုလို၍ ဝင်ရောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုပါတော့
ဒါဆို ...

ယခု သီရိဝင်းပပအောင် ကျတော့ကော ဘယ်လိုလဲ
စဉ်းစားစရာပင်။

သူမကို မမြင်ဘူး၊ လုံးဝမသိကျမ်းသေးသော အချိန်
ကတည်းက သူမက မိမိအကြောင်းတွေကို သိရှိထားပြီးသား
ဖြစ်နေသည်။ ပြီး ထိုလုလင်လက်က လွတ်မြောက်စေရန်အတွက်
လည်း သူ့အား ဇွတ်ကားဖြင့်တင်ဆောင် ခေါ်သွားခဲ့သည်။

အကယ်၍ သီရိဝင်းပပအောင်သည် မိမိအကြောင်း
တွေကို သိရှိထားပြီး လာရောက်ခါ မိမိကို ချဉ်းကပ်သည်မှာ
ဘာသဘောနည်း။

ဧည့်ခန်း အိပ်ခန်း ရှင်းလင်းပြီးနောက် အောင်စည်သူ
ရော မသိရိရော ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်ကိုယ်စီတွင် အနားယူထိုင်
ကြသည်။

မသီရိက သူမတွင် ပါလာသော စီးကရက်ဘူးကို
ထုတ်ယူကာ တစ်လိပ်မီးညှိ ရှူဖွာသည်ကို အောင်စည်သူက
ကြည့်ပြီး ... အင်း ... ဒီအမျိုးသမီးလည်း နိမာကဲ့သို့ပင် စီးက
ရက်ဖွာပါလားဟု ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

မသီရိ၏ မျက်နှာတွင် ချွေးဥလေးတွေ သီးနေပါ၏။

“ကိုစည်ကို သီရိ မေးချင်တာတွေတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မမေးပါဘူး၊ ကိုစည် ရင်ထဲမှ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုး
လို့”

“ဒါဆို မသီရိ လိမ္မာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... သီရိဟာ လိမ္မာပါတယ် ကိုစည်။ သီရိရဲ့
ခင်ပွန်းဟာ မသေခင်က ပြောဖူးတယ်။ မတော်တဆ သူ
သေသွားခဲ့ရင် သီရိဟာ သူ့သေပြီး ခြောက်လကြာသည်အထိ
နောက်အိမ်ထောင် မပြုပါနဲ့တဲ့။ သီရိ ဦးမျိုးရဲ့စကားကို

လိမ္မာစွာနဲ့ နားထောင်ခဲ့တယ်လေ။ အခု ဦးမျိုးဆုံးသွားတာ ရှစ်လတောင် ရှိပြီပဲ။ သီရိ နောက်အိမ်ထောင်ပြုနေနေသာသာ ဘယ်ယောက်ျားလေး ချဉ်းကပ်တာကိုတောင် လက်မခံဘူး ကိုစည်”

“အင်း ... ဒါလည်း မသိရီ လိမ္မာတာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီနေ့ သီရိ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးတွေပင့်ဆွမ်းကပ်၊ တရားနာ၊ ဦးမျိုးအတွက် အမျှအတန်းတွေ ပြီးတော့ ဦးမျိုး အုတ်ဂူမှာ အမှတ်တရ လွှမ်းသူ့ပန်းတူချဖို့ ထွက်လာတဲ့အထိတော့ သီရိ လိမ္မာခဲ့တယ်လေ။ လမ်းမှာ ကိုစည်နဲ့တွေ့ပြီး ကိုစည်ကိုတောင် ဆင်ဖြူတောင် ဘုရားအထိ ကားနဲ့ သီရိ တင်ခေါ်လာသေးတယ်လေ”

“အဲဒါ ... ကျွန်တော် သိပြီးသားပဲ မသိရီ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အခု သီရိ ဆက်ပြောမှာက ကိုစည် မသိသေးတာကို ဆက်ပြောမလို့ပဲဟာ။ သင်္ချိုင်းက ဦးမျိုး အုတ်ဂူမှာ သီရိ လွှမ်းသူ့ပန်းခွေချပြီး ကန်တော့ရင်း သီရိ ဦးမျိုးကို ဘာပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုစည် သိလား”

“ဒါတော့ ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

“ဒါဆို နားထောင်။ သီရိက ဦးမျိုး အုတ်ဂူကိုပုတ်ပြီး ... ဦးမျိုးရေ ... ဦးမျိုး မှာထားခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း သီရိဟာ ဦးမျိုး ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် ခြောက်လတောင်မကဘူး အခု ရှစ်လအထိ တခြား ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ အချဉ်းကပ် မခံခဲ့ပါဘူး။ စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ... ဒီနေ့ကစပြီး သီရိ ဦးမျိုးကို ပေးခဲ့တဲ့

ခြောက်လကတိ ကျော်သွားပြီမို့ ဒီနောက်ပိုင်းတော့ သီရိ သဘောနဲ့ သီရိပဲ ဖြစ်ပါရစေတော့လို့ ဦးမျိုးကို ပြောခဲ့တယ်”

အောင်စည်သူသည် သီရိစကားကို နားထောင်ပြီး နောက် လူမသိ လူမမြင် သက်ပြင်းပန်းတစ်လုံးကို ကျိတ်၍ချ လိုက်မိတော့သည်။

နိမာတုန်းကလည်း အောင်စည်သူသည် လူမမြင် သူမသိ သက်ပြင်းပန်းတွေ ခဏခဏ ချမိခဲ့ပါ၏။

ယခု သီရိ၏ စကားအသွားအလာသည် မိမိကို ရေလာမြောင်းပေး ပြောနေခြင်းပေးလာဟု တွေးမိသည်။

တွေးချင်စရာမှာ ...

မိမိနှင့် သီရိ တွေ့ဆုံကြသည်မှာ နာရီပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည့်အတွက် အဘယ်ကြောင့် သီရိက မိမိကို ရေလာမြောင်းပေး စကားတွေ ဆိုချိမ့်ပေသနည်း။

“ကဲ ... ဒီအိမ်ဟာ ဘယ်သူ့အိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သီရိကတော့ ရေချိုးခန်းမှာ ရေဝင်ချိုးတော့မယ်။ ဒီလောက်ချွေးထွက် အောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ပြီးမှတော့ ရေမချိုးဘဲ သီရိ မနေနိုင်ဘူး ကိုစည်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သီရိဝင်းပပအောင်သည် ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ ထသွားပေတော့သည်။

အောင်စည်သူသည် ဧည့်ခန်းတွင် ဆက်တိုင်ကျန်ခဲ့ရင်း စီးကရက်ဖွာရင်း စဉ်းစားသည်။

မသိရီသည် ရုပ်ချော၊ လူရည်သန်၊ ငွေကြေးချမ်းသာ

သူတစ်ဦး ဖြစ်နေပါလျက် အပြောအဆို အနေအထိုင် ရဲလွန်းသည် ဟူ၍ စဉ်းစားနေမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မိမိအပေါ်မှ သူမသည် တမင်တကာ ရဲတင်းခြင်း ပေးလား။ မိမိအကြောင်းများကို သူမက တင်ကြိုသိထားနှင့်ပြီးသား မို့ ဤသို့ ရင်းနှီးရဲတင်းစွာ ဆက်ဆံခြင်းပေးလား။

မိမိတွင် ချစ်သူ ယမင်းစည်သူ ရှိနေမှန်းလည်း သိရိက အသိပင်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

ထိုင်စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် အိမ်တံခါးခေါက်သံ ထွက် ပေါ်လာသည်ကို အောင်စည်သူ ကြားရသည်။

ဖွင့်မပေးမီ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ပထမချောင်းကြည့် လိုက်သည်။

အာပါးပါး ... ဒေါ်စန်းစန်းအေး ခေါ် မမအေးပါ လား။

အောင်စည်သူသည် မမအေးအား ခင်မင်ထားသူမို့ တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“အံ့မာမင်း ... ငါ့ မောင်ရယ် ... ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် သစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ်က ပြောင်းသွားတာ။ မမအေးကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူး။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခါပေမယ့် ဘာရမလဲ ငါ့မောင်။ မမအေးက ဟိုတယ်မန်နေဂျာကိုရော ကောင်တာ စာရေးကိုရော မေးစုံစမ်းတော့ ဦးအုန်းခိုင်ရဲ့ အိမ်ကို ပြောင်း သွားမှန်း သိတာပေါ့။ အခု အငှားကားငှားပြီး ငါ့မောင်ဆီ ကို တမင်လာခဲ့တာ”

“ရုတ်တရက်ကြီးမို့ ကျွန်တော် မမအေးကို မပြောခဲ့ နှုတ် မဆက်ခဲ့မိတာပါ။ ဒီအိမ်ရောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှ မမအေးဆီကို ပြောမလို့ပါ။ ထိုင်ပါ ... မမအေး”

ဆိုတာတွင် ထိုင်ကြသည်။

အောင်စည်သူမှာ မမအေး ရောက်လာသည်အတွက် “ဂျောက်” ပေါက် တိုးပြန်သည်။

ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တွင် သီရိဝင်းပပအောင်၏ ပိုက် ဆံအိတ်လှလှလေး အမြိုင်သား ရှိနေသည်ကို မမအေး မြင်သွား သည်။

“ဩ ... ငါ့မောင်မှာ ဧည့်သည်ရှိနေတာကိုး ... မမအေး လာတာ ငါ့မောင်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်သွား ပြီထင်တယ်”

“ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး မမအေး။ စိတ်အေး လက်အေး ထိုင်ပါ။ မမအေး ကျွန်တော့်ဆီ လာတာကိုပဲ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာနေတာပါ”

မျက်နှာမထားတတ်ဘဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ပင် အောင်စည်သူ ပြောလိုက်သည်။

နွယ်ကသစ်သို့ သွားစဉ်ကလည်း အောင်စည်သူ တွင် နီမာအတွဲနှင့် ဖြစ်မှန်း မမအေး သိမြင်ပြီးသား။

ယခု နီမာ သေဆုံးသွားသည်မှာ ရက်ပိုင်းမှသာ ရှိနေသေးလျက် ယခု ဤအိမ်တွင် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေခြင်းမှာ မပြေးသော် ကန်ရာရှိ မိမိအတွက် အထင်သေးစရာ ရှက်စရာ ဖြစ်သွားပြီလား မသိ။

“ကဲပါကွယ် ... ငါ့မောင်ဆီ မမအေး အဓိက လာခဲ့တာ ကတော့ ကနေည ရှစ်နာရီမှာ မမအေးတည်းတဲ့ သစ်ပုတ် ပင်ဟိုတယ်မှာပဲ ဒင်နာပါတီ ညစာစားပွဲတစ်ခု ကျွေးမလို့၊ ငါ့မောင်ကို တမင် လာဖိတ်တာပါ။ ဒီအရိပ်မှာ မမအေး ထိပ်ဆုံးက အခင်မင်ဆုံးက ငါ့မောင်ပဲဟာကိုး”

“စိတ်ချ ... မမအေးရဲ့ ဒင်းနားပါတီပွဲကို ပထမဆုံးရောက် လာတဲ့သူဟာ ကျွန်တော် ဖြစ်စေရမယ်”

မမအေးက ကျေနပ်စွာဖြိုးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သိပ် အစောကြီးလည်း ပေါက်ချမလာနဲ့ဦး ငါ့မောင်။ မမအေးက ဒင်းနားပါတီပွဲရှင်ဆိုတော့ ပွဲမစခင် အစွမ်းကုန် ဖြိုးလိမ်းခြယ်သ ကြော့မော့ရဦးမှာ၊ နှုတ်ခမ်းနိဆိုး၊ လက် သည်းနိဆိုး၊ မျက်ခုံးမွှေးနှုတ်၊ မျက်ခုံးမွှေးဆွဲ၊ မျက်တောင်တု တတ်နဲ့ အချိန်တွေ ယူရဦးမယ်လေ။ တော်ကြာ ငါ့မောင် တစ်ယောက်တည်း မမအေးကို စောင့်ရတာ ပျင်းနေမှာ စိုးလို့”

ပြောပြီး နှစ်ဦးစလုံး ရယ်ကြသည်။

မမအေးသည် အလွန်ဖော်ရွေသဘောကောင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါလေ၏။

မမအေးအား အောင်စည်သူ ခင်မင်မိသည်မှာ အမှန်၊ ယင်း အခိုက်မှာပင် ...

အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိတတ်သော သီရိဝင်းပပအောင် သည် ရေချိုးပြီးနောက် ရေချိုးခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းရှိ အိပ် ခန်းဝင်ကာ ခြယ်ခြယ်သသ ဖြိုးဖြိုးလိမ်းလိမ့်နှင့် ကြော့ကြော့မော့

မော့လေး ထွက်လာသည်ကို မမအေးရော အောင်စည်သူရော မြင်ရတော့သည်။

တကယ်ဆို မမအေး ပြန်မသွားသေးမီ သီရိဝင်းပပ အောင်သည် အပြင်သို့ ထွက်မလာသင့်သေးဟု အောင်စည်သူ ယူဆမိသည်။

သီရိဝင်းပပအောင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မမအေး သည် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်မြှောက်သွားအောင် အံ့သြသော အမူ အရာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်ကိုလည်း အောင်စည်သူ သတိထား လိုက်မိသည်။

အောင်စည်သူက အားလုံးတည့်ငြိမ်မှု ရသွားစေရန် မိတ်ဆက်စကား ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ... မမအေး ... အဲဒါ သီရိဝင်းပပအောင်တဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်သား။ ငါ့တူမနဲ့ မနက်ကပဲ သစ်ပုတ်ပင် ဟိုတယ်စားသောက်ခန်းမှာ ဆုံကြ တွေ့ကြသေးတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီအေး။ သီရိကို အန်တီအေး မှတ်မိ သားပဲ”

အောင်စည်သူ ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“လက်စသတ်တော့ မမအေးနဲ့ မသီရိက သိဟောင်းကျွမ်း ဟောင်း ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ငါ့မောင်။ အခု ဝင်းပပအောင်နဲ့ မမအေး ထပ်တွေ့တာဟာ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ တိုက် ဆိုင်မှုလေးလိုတောင် ဆိုလိုက်တယ်။ မနက်ကပဲ သစ်ပုတ် ပင်ဟိုတယ် စားသောက်ခန်းမှာ မမအေး စားသောက်ဖို့

ဆင်းလာတော့ ဝင်းပပအောင်ကို စားသောက်စားပွဲတစ်ခုမှာ ကိုဒေဝနဲ့အတူ တွေ့ခဲ့သေးတာကိုး”

“ဘာ ... မမအေး။ မသီရိက ကိုဒေဝနဲ့ အတူတူ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... ကိုဒေဝက မမအေးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကိုဒေဝကိုသွားပြီး မမအေးနှုတ်ဆက်ရင်း ဟောဒီ ဝင်းပပအောင်ကို ကိုဒေဝနဲ့အတူ ထိုင်နေတာ တွေ့တာလေ။ အခု ဒီမှာ တစ်ခါထပ်တွေ့လို့ ရုတ်တရက် အံ့သြသွားတာပါ ငါ့မောင်”

သီရိဝင်းပပအောင်သည် ဘယ်လိုမှ မျက်နှာမပျက်၊ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ဆိုဟာလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အောင်စည်သူသည် မသီရိအား ပြုံးတူးပြတ် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်မိသည်။

သီရိဝင်းပပအောင်သည် ကိုဒေဝ၏ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ရိုးမှန်ပါက မိမိကို လာရောက်ပူးပေါင်း ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်ကြီး တစ်ခုခုနှင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်မို့ မသီရိအား ပြုံးတူးပြတ် ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မသီရိက ထိုင်ချပြီးနောက် တည်တည်တံ့တံ့ အမူအရာနှင့်ပင် မမအေးအား ပြန်ဖြေစကားမျိုး ပြောပေသည်။

“ဩ ... ဩ ... မနက်က သီရိနဲ့ စားပွဲအတူ ထိုင်စားနေတဲ့လူရဲ့ နာမည်က ကိုဒေဝတဲ့လား။ အဲဒီလူဟာ ကိုဒေဝ ဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ သီရိကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ဇွတ်ကြိုးစားတဲ့လူပဲ။ သီရိကို ဇွတ်အသိဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူပဲ”

သီရိကပင် စီးကရက်ဖွာရင်း ဆက်ပြောသည်။
“သီရိက ဦးမျိုး ရှိစဉ်ကတည်းက မနက်ပိုင်းမှာဆိုရင် အဲဒီ သစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ်မှာပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် အတူတူသွားပြီး စားသောက်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒါအကျင့်ပါ နေတယ်လေ။ ဦးမျိုး ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာလဲ မနက်စာဆိုရင် သီရိ တစ်ယောက်တည်း သွားစားတာပဲ။ ဒီနေ့ မနက်လည်း ထုံးစံအတိုင်း သီရိ သွားစားတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ သီရိ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားနေတဲ့ စားပွဲကို အရပ်ဆိုးဆိုး မျက်နှာကျောတင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာထိုင်တယ်။ သီရိကို သူက တခြားစားပွဲတွေမှာ နေရာပြည့်နေလို့ သီရိစားပွဲမှာ ထိုင်ပါရစေလို့ပြောပြီး ဝင်ထိုင်တာ။ သီရိကတော့ သူ့ကို အလေးအနက် မထားလို့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆက်ပြီး စားသောက်နေတယ်။ အဲဒီလူဟာ ... ကိုဒေဝဆိုတဲ့ လူဆိုရင်တော့ အခု အန်တီအေး ပြောတဲ့ ကိုဒေဝပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အခု အန်တီအေး ပြောမှပဲ သူ့နာမည် ကိုဒေဝ ဆိုတာ သီရိ သိရတော့တာပဲ”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုလား။ ဒါဆိုဟုတ်မယ် ... ဟုတ်မယ်။ ကိုဒေဝက လူပျိုဟိုင်းကြီးလေ။ သူ့မျက်နှာထားကြီးက လူတိုင်းဟာ သူ့လုပ်စာ စားနေသလား ထင်ရအောင် မျက်နှာကျော တင်းနေပေမယ့် အမျိုးသမီးချောချာလှလှ လေးတွေဆိုရင်တော့ ပရောပရည်လုပ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... အဲဒီ ကိုဒေဝကိုလည်း ဒီည မမအေးရဲ့

ဒင်းနားပွဲမှာ ဖိတ်ထားတယ် ငါ့မောင်။ သူ့ကိုတွေ့မှ စ၊ ရဦးမယ်။ အဲ ... ပြောနေရင်းပဲ မမအေး ခေါင်းထဲမှာ ရယ်စရာကောင်းပြီး ရွှင်မြူးရမယ့် အကွက်လေးတစ်ကွက် ထင်မြင်လာတယ် ငါ့မောင်”

“ဘာများလဲ မမအေး”

“ဒီည ဒင်းနားပွဲမှာ ငါ့မောင်နဲ့အတူတူ ဟောဒီ သီရိဝင်း ပပအောင်ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ပါလား။ မမအေးက သီရိဝင်း ပပအောင်ကို မမအေး ဒင်းနားပွဲလာဖို့ ဖိတ်ပါတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... ငါ့မောင်နဲ့ ဒီမိန်းမချောလေး အတူတွဲနေတာကို တွေ့သွားတဲ့ ကိုဒေဝကြီးမျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ် သွားသလဲဆိုတာ ကြည့်ပြီး ကျိတ် ဟားရတာပေါ့ ငါ့မောင်”

“မမအေးရဲ့ ပါတီပွဲကို မသိရီ လာမယ် ... မလာဘူးဆိုတာ ကတော့ မသိရီရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ မမအေး။ မသိရီနဲ့ ကျွန်တော့် အခြေအနေက ကျွန်တော်ခေါ်တိုင်း သူလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

သီရိဝင်းပပအောင်က ကောက်ခါငင်ကာပင် ပြောလိုက်ပါ၏။

“ကိုစည် လာမယ်ဆိုရင် သီရီလည်း လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် အန်တီအေး။ အဲဒီ အန်တီအေးရဲ့ ဒင်းနားပါတီပွဲကိုလာဖို့ သီရီ ကိုယ်တိုင် စိတ်အားထက်သန်ပါတယ်”

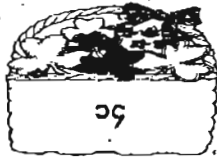
“ကျေးဇူးပဲ သီရီ။ ဒါဆို အန်တီအေး ပြန်မယ်။ ဆက်ဆက် လာကြနော်”

မမအေးသည် သူငှားလာသော အငှားကားနှင့်ပင် ပြန်သွားပါ၏။

မမအေး ပြန်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် သီရီလည်း နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပါ၏။

အောင်စည်သူ ရေချိုးခန်းဝင်ရင်း စဉ်းစားသည်။ သီရီ၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ကိုဒေဝနှင့်သူမ တွေ့ဆုံခြင်းသည် အမှတ်မထင် မတော်တဆ ဖြစ်နေပါလေ၏။ ကိုဒေဝနှင့်သာ နဂိုတည်းက ပူးတွဲအကြံရှိလျှင် သီရီအဖို့ ဒင်းနားပါတီပွဲကို လာဖို့ ဝန်လေးရမည်သာ။ အကြောင်းမူ ဒီဒင်းနားပါတီပွဲသို့ ကိုဒေဝ လာမည်မှာ သေချာသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

အမှန်တကယ်ပင် ဒေါ်စန်းစန်းအေး၏ ဒင်းနားပါတီ ပွဲသို့ ပထမဆုံး ရောက်လာသူမှာ အောင်စည်သူပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

ညရစ်နာရီတိတိမှာပင် ဖြစ်ပေသည်။

မမအေးသည် အရွတ်အနောက်လေး ပြောသွားခဲ့စေကာမူ ရှစ်နာရီမှာပင် သူမကိုယ်ကို ဖြီးလိမ်းခြယ်သ ကြော့မောကာ အသင့်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဧည့်ကြိုနေပေပြီ။

“ဟယ် ... ကြည့် ... တကယ်ပဲ ငါ့မောင်က ပါတီပွဲကို အစောဆုံး ရောက်လာပါလား။ နို့ ငါ့မောင်ရဲ့ ဟိုမိန်းမ ချောလေး မသိရီကော”

“မသိရီက သူ့အိမ်ကသူ သူ့ကားနဲ့ လာမယ်တဲ့ မမအေး။ ဟော ... ပြောရင်းပဲ ဟိုမှာ ဝင်လာတာ မသိရီ မဟုတ်လား မမအေး”

နှစ်ယောက်လုံး၏ မြင်ကွင်းမှာပင် သီရိဝင်းပပအောင် ပါတီပေးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

“ကောင်မလေးက တကယ်ချော တကယ်လှတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ ငါ့မောင်မှာ ဒီလိုချော ဒီလိုလှတဲ့ အမျိုးသမီးလေးတွေ ဒါဝင်လိုက်များ ရှိနေသလား ငါ့မောင်”

“ကျွန်တော့်ကို သိပ်လည်း အထင်မကြီးနဲ့ မမအေး။ မသိရီကို ဒီနေ့ပဲ ကျွန်တော် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ရတာပါ။ သူက ဆင်ဖြူတောင်သင်္ချိုင်းကို သွားရင်၊ ကျွန်တော်က ကားကြိုလိုက်စီးခွင့်ကြိုလို့ ဒီနေ့မှ သိကျွမ်းတာ”

“ဘာကွယ့် ငါ့မောင် ... ဆင်ဖြူတောင်သင်္ချိုင်း လမ်းကြို ဟုတ်လား။ ကြိုကြိဖန်ဖန်ကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကြိုကြိဖန်ဖန်ကြီးပဲ မမအေးရေ”

အောင်စည်သူက မနက်က ဖြစ်ပျက်ပုံကို မမအေးအား ပြောသည်။

သို့သော် ...

ဘုရားထဲတွင် ထိုလူလင် ရောက်လာပြီး မိမိကို အမေ့အလဲတီးကာ မိမိတစ်ကိုယ်လုံး အနှံ့အပြား ရှာဖွေသည်ကိုမူ ဆည်မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားလိုက်သည်။

မသိရီက သူမ၏ခင်ပွန်း အုတ်ဂူသို့ လွမ်းသူ့ပန်း ဆွဲချပြီး အပြန်တွင် မိမိကို ဝင်ခေါ်ကာ မိမိတည်းခိုအိမ်သို့ ထွက်လာစဉ် မမအေးနှင့်တွေ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

“မနက်က မမအေး ကျွန်တော့်ဆီက ပြန်သွားပြီး မိနစ်ပိုင်းမှာပဲ မသိရီလည်း ပြန်သွားတာပဲ”

ရှင်းပြပြီးချိန်မှာပင် မသိရီသည် အနီးသို့ ရောက်လာ

သည်။ မမအေးက ကြိုဆိုပြီး အောင်စည်သူနှင့်အတူ တစ်စားပွဲ တည်းမှာပင် မသီရိကို ထိုင်စေသည်။ ပြီး ဧည့်သည်များ ကြိုမည် မို့ မမအေး ထွက်သွားပါ၏။

တခဏအတွင်းမှာပင် မမအေး ဖိတ်ကြားထားသူ များ အလျှိုအလျှို ရောက်လာကြတော့သည်။

ဒေါ်စန်းစန်းအေးသည် ကိုဒေဝကို ကြိုဆိုလက်မောင်း ဆွဲလာပြီး အောင်စည်သူနှင့် သီရိရီရာ စားပွဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာ သည်။

ကိုဒေဝသည် သီရိကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်ကို မမအေးက ခြေကန်ထားသည့် နွားအား နဖား ကြိုးမှ အတင်းဆွဲခေါ်လာသလို ခေါ်ခဲ့သည်။

သီရိက ထိုင်လျက်သားမှပင် ကိုဒေဝကို တစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ ဟန်မပျက် မျက်နှာအမူအရာ အပြောင်း အလွဲ မရှိဘဲ ထိုင်မြဲထိုင်နေပေသည်။

“ဒီမှာလေ ကိုဒေဝ၊ ဟောဒီအမျိုးသမီး ချောချောလှလှ လေးက ငါ့မောင် အောင်စည်သူရဲ့ မိတ်ဆွေတဲ့လေ။ ကိုဒေဝ သူ့ကို သိပါတယ်နော်”

“အင်း ... တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးခဲ့သလိုလို ရှိတယ်လို့ တော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အခု ဒေါ်စန်းစန်းအေး မိတ် ဆက်ပေးလိုက်တော့ အထိအကျ သိကျွမ်းရတဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ”

ကိုဒေဝက ရယ်ရင်းပြောရင်းပဲ ထိုစားပွဲတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်ပါ၏။

ကိုဒေဝနှင့် မသီရိတို့ ဆက်ဆံရေး အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မသီရိ ပြောပြချက်ကို အောင်စည်သူ ယုံကြည်သွားပါ၏။ အကြောင်းမူ မသီရိ မျက်နှာတွင် ကိုဒေဝနှင့် ရှေးမဆွက သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော အမူအရာ လုံးဝမတွေ့ရသည့်အပြင် ကိုဒေဝက လည်း မသီရိနှင့် ဘယ်လိုမှ မိတ်ဆွေ မဖြစ်ခဲ့သော အမူအရာကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဒင်းနားပါတီဝိုင်းတွင် အရက်အကောင်းစားများကိုပါ သောက်ရှိရန် စီစဉ်ထားပေသည်။

ကိုဒေဝက အရက်ပုလင်းသစ်ကိုယူပြီး ဖောက်လိုက် သည်။

“ဟောဒီက မသီရိဝင်း ဆိုလား ... ပပ ဆိုလားပဲ။ နာမည် အပြည့်အစုံတော့ ကျုပ် မမှတ်မိဘူး။ အဲ ... အခုဝိုင်းမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် အရက်သောက် မှာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ဗျာ”

“သောက်ပါ ဦးဒေဝ ... ဒီပါတီပွဲမှာ အရက်ပါမှန်းသိသား နဲ့ ကျွန်မလာခဲ့တာပါ။ ဪ ... ကိုစည်လဲ့ သောက်ချင် သောက်နော် ... သီရိကို ငဲ့ပြီး မသောက်ရတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့”

ထိုစဉ်မှာပင် မမအေးသည် ဦးမြတ်မင်းကို လက် မောင်းအတင်းဆွဲခေါ်လာကာ အောင်စည်သူတို့ ဝိုင်းမှာပင် ထိုင် စေသည်။

“ငါ့မောင်ရော ... ကိုဒေဝရော ... ကိုမြတ်မင်းကို မှတ်မိ မှာပါနော်။ နွယ်ကသစ်မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးကြပြီးပြီပဲ ... နွယ်က

သစ်မှာတော့ ဦးမြတ်မင်းမှာ ဇနီးချော သွယ်သွယ်လျှလျ အသစ်လေးနဲ့ တွဲပြီး တွေ့ခဲ့ကြတာလေ”

ဒေါ်စန်းစန်းအေး ပြန်လည် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုဒေဝကပင် ဦးမြတ်မင်းကို အရက်ငုံရင်း စကားပြောပေသည်။

“ကိုမြတ်မင်း တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဒီတစ်ခါ ဇနီးချော အသစ် ချောချောသွယ်သွယ်လေး ခေါ်မလာခဲ့ဘူးလား ဗျာ”

ဦးမြတ်မင်းက ကိုဒေဝ၏ အမေးကို မဖြေ ခေါင်းကုတ်လိုက်သေးသည်။

“အေးဗျာ ... ဒီနေ့မနက်ပိုင်းကပဲ ခင်မမကို ငွေယူသိမ်း ဆေးရုံကို ပို့လိုက်ရတယ်။ ဗိုက်သိပ်နာတယ်ဆိုလို့ ချစ်ချင်းပို့ရတာ။ ဟိုကျတော့ ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ပြီး အတက်ပေါက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ တစ်နေ့လုံး ခင်မမနားမှာ ကျုပ်နေရတယ်။ စောင့်ရတယ်။ ညနေပိုင်းကျမှ ကျုပ် ဗိုက်ဆာလာလို့ ဒီဟိုတယ်ဘက် ထွက်လာရင် ဒေါ်စန်းစန်းအေးရဲ့ ဒင်းနားပါတီပွဲနဲ့ ဝင်တိုးတာလေ”

“အခုကော ခင်ဗျားဇနီး ခင်မမ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“အိပ်ဆေးတိုက်ထားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ခင်မမ အိပ်နေ ကျန်ခဲ့တယ်။ ခင်မမက နဂိုကတည်းက ပျော့တော့ ခံနိုင်ရည် မရှိလှဘူးပေါ့ဗျာ။ ခွဲစိတ်ရမလား မသိပါဘူး။ သူ့အနားမှာ ကျုပ် တစ်ဖဝါးမခွာ နေနေရတယ်”

ဒေါ်စန်းစန်းအေးက ရေလိုက်ငါးလိုက် ဝင်ရောက် ပြောပါ၏။

“အင်းပေါ့လေ ... ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် ကုသမှုက စောသွားရင် အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခင်မမ ရောဂါပျောက်သွားမှာပါပဲ။ အဲ ... တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရအောင် ဆိုးဝါးသွားတာက နွယ်ကသစ် မှာ အသက်ဆုံးသွားရတဲ့ နီနီမာပါ။ နီနီမာရဲ့ အဖြစ်ဆိုးက ရင်နာစရာပဲကွယ်။ နီနီမာဆိုရင် အခု ဦးမြတ်မင်းဇနီး ခင်မမထက်တောင် ပိုပြီးအသက်ငယ်ရှာသေးတာပဲ။ ပြီးတော့ အပျိုမလေး ရုပ်ချောရုပ်လှလေးမို့ နှမြောစရာ၊ စိတ်မကောင်း စရာပေါ့နော်”

“နီနီမာ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ အန်တီအေး”

သီရိက နားထောင်ရင်း ကောက်ခါငင်ခါ မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဒီအကြောင်းတွေ ငါ့မောင်က မသိရီကို ပြောမပြဘူးလား၊ နီနီမာ ဆိုတာ ငါ့မောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေမလေးတစ်ယောက်လေ”

ဟု အစပြုကာ မမအေး လျှာချောင်တော့သည်။ သူ သိသမျှ နီနီမာ အကြောင်းတွေ သိရီအား ပြောပြပေသည်။ ပြော အပြီးတွင် ...

“အဲ ... နီနီမာရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်တောင် အန်တီအေးဆီမှာ ရှိနေသေးတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီစာအုပ်ကို နီနီမာက ငါ့မောင် မောင့်အောင်စည်သူကို ပေးထားတာပါ။ ငါ့မောင်ဆီက အန်တီအေးက ခဏတောင်းပြီး ဖတ်တာပါ။ အဲဒီစာအုပ်ကို ဖတ်မိတိုင်း နီနီမာကို သတိရမိတယ်”

ကိုဒေဝက ကြားဖြတ်စကား ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ ... ဒေါ်စန်းစန်းအေး။ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြောနေမယ့်အစား ကျုပ်တို့ကို ညစာဒင်းနားလေး ကျွေးတော့ဗျာ၊ စားဖို့မလာသေးတိုင်း အရက်ဖိသောက်နေတာ တော်ကြာအမူးလွန်ပြီး အစာမစားနိုင် ဖြစ်တော့မယ်”

“အဲ ... ဟုတ်ပဲ။ အချိန်ရောက်နေပြီပဲ”

ဒါကျတော့ ကိုဒေဝအား အောင်စည်သူက ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ကိုဒေဝသာ ဝင်မပြောလျှင် မမအေး ဘယ်လောက်ထိ ဆက်ပြီး အာချောင်နေဦးမည် မသိ။

“အဲ ... ဟုတ်သား၊ စားချိန်သောက်ချိန် ရောက်နေပြီပဲ”

စားသောက်ရေး စီစဉ်ရန် ဒေါ်စန်းစန်းအေး ထွက်သွားသည်။

ဒင်းနားပါတီပွဲသည် စည်ကားပါ၏။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များလည်း အရသာရှိရုံမက လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံပါပေ၏။

ည သန်းခေါင်ကျော်အထိ ဖြစ်သွားသည်။

အောင်စည်သူတို့ ဝိုင်းတွင် ပထမဆုံး ထပြန်သူမှာ ဦးမြတ်မင်း ဖြစ်ပေသည်။ ခင်မမ အနီးတွင် နေရမည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒီနောက် ဒုတိယပြန်သူမှာ ဒေသီဒယိုင်ဖြင့် ကိုဒေဝ ဖြစ်လေတော့သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ပြန်မယ် မမအေး”

“သီရိလည်း ပြန်မယ် ... ကိုစည်နဲ့ပဲ အတူလိုက်သွားမယ်”

ဒေါ်စန်းစန်းအေးအား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“သီရိ အိမ်က ဟိုရှေ့နားလေးမှာတင် ကိုစည်”

ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဆယ်မိနစ်ပင် မပြည့်မီလမ်းဟိုဘက်သို့ သီရိက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဒီလမ်းဟိုဘက်ကူးသွားတာနဲ့ သီရိရဲ့အိမ်ကို ရောက်မယ်၊ ကိုစည် လိုက်ခဲ့လေ”

“မလိုက်တော့ဘူး မသီရိ”

“လိုက်ခဲ့ပါ ဆိုနေမှ ... လမ်းတစ်လမ်းလုံးကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ လူသွားလူလာ မရှိတော့ဘူး။ ဆိုက်ကားတွေ မြင်းလည်းတွေတောင် သိမ်းကုန်ပြီ။ ကိုစည်ရဲ့ ဂန္ဓမာလမ်းအိမ်က အဝေးကြီး ရှိသေးတယ်။ သီရိအိမ် ရောက်ပြီးမှ သီရိကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ ကိုစည်မှာ အန္တရာယ်ရှိမှန်း ဆင်ဖြူတောင်ဘုရားထဲမှာ အရိုက်ခံရကတည်းက သီရိသိနေသားနဲ့။ သီရိအိမ်မှာ အိပ်ခန်းအပိုတွေ ရှိပါတယ်။ ညအိပ်စဉ်သည်လာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် နဂိုတည်းက ရှိတာပါ။ လာ ... လိုက်ခဲ့ပါ”

တကယ်တမ်းဆိုပါမူ အောင်စည်သူသည် သီရိအိမ်သို့ လိုက်ပါလိုပါ၏။

သို့သော် ... လိုက်ပါသွားပြီးမှ စိတ်မထိန်းနိုင်လျှင် မှောက်မှောက်မှားမှားတွေ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

နီနီမာတုန်းက အပျိုစင်မလေး ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် အောင်စည်သူသည် သူ့စိတ်ကို နိုင်အောင်ထိန်းခဲ့သည်။ သူ့တွင် လက်ထပ်ရမည့်ချစ်သူ ယမင်း ရှိနေပါလျက် လက်မထပ်မီ မိမိက သစ္စာမရှိ မှောက်မှောက်မှားမှားတွေ မဖြစ်ချင်။

ငယ်ချစ် ယမင်းကိုပင် ခုချိန်ထိ အောင်စည်သူက လက်မထပ်မီ အနေအထိုင် မလွန်ကဲစေရန် ထိန်းခဲ့သူဖြစ်သည်။

တခြား ဘယ်အမျိုးသမီးနှင့်ဖြစ်စေ မှောက်မှောက်မှားမှား ဖြစ်သွားပါက မိမိ အနေနှင့် ယင်းအမျိုးသမီးက လက်ထပ်ရန် တောင်းဆိုလာလျှင် လူပီသစ္စာ၊ ယောက်ျားပီသစ္စာ လက်ထပ်ရချိန်မည်သာ။

ဒါကို အောင်စည်သူ ဆင်ခြင်ပါ၏။ မငြိမီ မထိမီ မကဲမီ ... မငြိ မထိ မကဲရန် ထိန်းသိမ်းရမည်သာ။

“မလိုက်တော့ဘူး မသိရီ၊ ရှေ့ဆက်သွားရင် ဆိုက်ကား တစ်စီးစီးတော့ တွေ့မှာပါ”

“ဘာလဲ ကိုစည် ... သိရီက လိုက်လျော့မှန်းသိလို့ ကိုစည်က ဈေးကိုင်တာလား။ သိရီဟာ အပေါ့စား ဖြစ်နေပြီလားလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် ရှက်မိတယ်။ တကယ်တော့ ညအချိန်မတော်လွန်း လူပြတ်လွန်းတဲ့အပြင် ကိုစည်မှာ အန္တရာယ်ရှိနေမှန်းသိလို့ သိရီက တကယ် စေတနာမှန် သဘောမှန်နဲ့ ခေါ်တာပါ”

“အဲဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး မသိရီ၊ ကျွန်တော်တည်းခိုနေတာက အိမ်ရှင်က သူ့အိမ်ကို စိတ်ချယုံကြည်ပြီး ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က စောင့်ရှောက်ရမယ်

တာဝန် ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော် ပြန်မအိပ်လို့ သူ့အိမ်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်ကောင်းမလဲ။ အဲဒါကြောင့်ပါ မသိရီ”

“တော်ပါ ... ကိုစည်ဟာ သိက္ခာထိန်းလွန်းပါတယ်။ နီနီမာတုန်းကလည်း ကိုစည် ဘယ်လိုသိက္ခာစောင့်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း အန်တီအေးက သိရီကို တိုးတိုးလေး ချီးမွမ်းစကား ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီသိက္ခာကို ယုံကြည် လိုလဲ သိရီက လိုက်ခဲ့ဖူး ခေါ်တာပါ။ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သိရီ ဟိုဘက်လမ်း ကူးတော့မယ်။ ကိုစည်ကို သိရီက သိက္ခာအလွန်စောင့်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်လို့ ရင်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်ပါတယ်”

သိရီသည် လမ်းဟိုဘက်သို့ လမ်းလယ်ကိုဖြတ်ခါ ထွက်ခွာသွားပေတော့သည်။

အောင်စည်သူ တစ်ယောက်တည်း ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။ ဆိုက်ကား၊ မြင်းလှည်း၊ အငှားတက္ကစီ တွေရင် ငှားမည်။ တောင်းသလောက် ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

အတော်အတန်လေး လျှောက်မိသောအခါ လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော နံပါတ်နီနှင့် တက္ကစီအငှားကားတစ်စီးကို တွေ့သည်။

အောင်စည်သူသည် ၎င်းအငှားကားဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ဒရိုင်ဘာခန်းတွင် ထိုင်နေသည့် ဒရိုင်ဘာကို ငှားကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ... ကားဆရာ ... ဂန္ဓမာလမ်းကို လိုက်ဖို့ပေးပါလား”

အောင်စည်သူ ငဲ့အပြောမှာပင် ကားထဲမှ ဒရိုင်ဘာက လှုပ်ရှားလိုက်တော့သည်။

ဒရိုင်ဘာ လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်ကိုင်ကာ ငဲ့ပြောနေသော အောင်စည်သူကို ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်တော့သဖြင့် ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်နှာကို လမ်းမီးရောင်ဖြင့် အောင်စည်သူ သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ... ဪ ... မင်းပဲကိုး”

ထိုလူလင်ပင် ဖြစ်နေပါ၏။

“ခင်ဗျား တံခါးဖွင့်ပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်ပါ အောင်စည်သူ”

“ဘာလဲကွ ... မင်းက ငါဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတစ်စုံထပ်လိုချင်ပြန်ပြီလား”

“လျှာမရှည်နဲ့ ... ကားတံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်ပါ။ ရိုးတီးယားတားလုပ်ရင် ကျုပ်က တကယ်ပစ်မှာ၊ အခု ဒီလမ်းပေါ်မှာ လူမပြောနဲ့ ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင်တောင် မရှိဘူး၊ ကျုပ် တကယ်ပစ်မှာ”

အောင်စည်သူ အလျှော့ပေးရပြန်လေပြီ။

ထိုလူလင်ကို အောင်စည်သူ ယုံစား၍ မဖြစ်။ မိုက်ရှူးရဲ တကယ်ပစ်မည့်အသွင် ရှိနေသည်။ မနက်က ဆင်ဖြူတောင်ဘုရားထဲတွင်လည်း မိမိကို တကယ်သတိမေ့ကျန်ခဲ့သည်အထိ ရိုက်သွားခြင်းက သက်သေခံနေသည်။

“ဟေ့လူ ... ဝင်ထိုင်လို့ ကျုပ် ပြောနေတယ်”

အောင်စည်သူက ကားတံခါးဖွင့်ရန် တံခါးဂျက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် ...

“ဟေး ... ဟေး ... ကိုအောင်စည်သူ ... ဒီလောက်တောင် လေပြည်လေညှင်းလေးနဲ့ လူရှင်းပြီး လမ်းလျှောက်ကောင်း ချိန်မျိုးမှာ ခင်ဗျားက တက္ကစိကားနဲ့ ပြန်မလို့လား ... လာစမ်းပါဗျာ ... လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်ကြတာပေါ့”

ကိုဒေဝကြီး ပေါက်ချလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ကိုယ်မှ အရက်နဲ့ သင်းနေသည်။ ကိုဒေဝကပင် အောင်စည်သူ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ အတူလမ်းလျှောက်ပြန်ဖို့ ဆွဲခေါ်သည်။

အောင်စည်သူ အဖို့ ကိုဒေဝ ရောက်လာပြီး ဆွဲခေါ်ခြင်းမှာ အရှင်လတ်လတ် ဘိုးဘိုးအောင် ဝင်မလေသလား ဖြစ်ရတော့သည်။

လူတစ်ယောက် သက်သေရှေ့မှောက်တွင် ထိုလူလင် ဘယ်လိုမှ သေနတ်ပစ်ရဲတော့မည် မဟုတ်ပါလေ။

ရင်ထဲမှ အလွန်အမင်း ဒေဝအား ကျေးဇူးတင်စွာ ဖြင့် ကိုဒေဝ ဆွဲခေါ်ရာသို့ အတူလိုက်သွားတော့သည်။

ထိုလူလင်သည် သူကားကို ဂဏှိယ၊ ကွေ့ပြီး နောက် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ မောင်းထွက်သွားပေတော့သည်။

ထိုလူလင်သည် အဘယ်ကြောင့် အလွယ်တကူ လက်လျှော့ပြီး ပြန်ကွေ့မောင်းထွက်သွားပေသနည်း။

သူ့တွင် သေနတ်ရှိနေသည်မို့ ကိုဒေဝကိုပါ သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး ကားပေါ်တင်ခေါ် မောင်းသွားလျှင်လည်း ရတော့မည်ပေသည်။

စဉ်းစားစရာပင်။

ကိုဒေဝသည် ထိုလုလင်၏ ဆရာသမား အကြံတူ၊
ကိုဒေဝ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေသည်ဟု ထင်စရာ ရှိခဲ့သည်။

ယခုလည်း မူလပထမ အစီအစဉ်က မိမိကို ထို
လုလင်က လမ်းမှစောင့်ပြီး သေနတ်ပြ ခေါ်ခဲ့ရမည်ဟု ကိုဒေဝက
တပည့် ထိုလုလင်ကို အမိန့်ပေးထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒီနောက်မှ ကိုဒေဝသည် အစီအစဉ် တစ်မျိုးပြောင်း
ကာ မိမိနောက်သို့ အမိလိုက်လာပြီး မိမိကို သူနှင့်အတူ ခေါ်
ဆောင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ထိုလုလင်က သူ့ဆရာသမား
ကိုဒေဝ ကိုယ်တိုင် မိမိကို ခေါ်သွားပြီမို့ အလွယ်တကူ ကားပြန်
ကွေ့ထွက်သွားခြင်းမျိုး ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဘာပြောပြော ...

အောင်စည်သူအဖို့တော့ မီးစင်ကြည့် က၊ရပေမည်။

ဤနေရာတွင် မသီရိဝင်းပပအောင် ကိုလည်း အောင်
စည်သူ ထည့်သွင်း စဉ်းစားပြန်သည်။

ယခု မမအေး၏ ဒင်းနားပါတီပွဲသို့ မသီရိက သူမ
၏ကားဖြင့် မိမိကိုလာခေါ်။ နောက်ပြီး သူမ၏ကားနှင့် မိမိကို
ပြန်ပို့ပေးဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုဒေဝနှင့် မသီရိသည် အကျိုးတူ ပူးပေါင်းသူခြင်း
တွေ့ပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် ကိုဒေဝက သီးခြား၊ မသီရိက သီးခြား
ပေလား။

ထိုလုလင်သည် ကိုဒေဝ၏ လူလား ...။

မသီရိ၏ လူလား ...။

ဒါမှမဟုတ် မိမိ မသီသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်
ယောက်၏ လူပဲလား။

မမအေးခေါ် ဒေါ်စန်းစန်းအေးကရော ရိုးရိုးမှ ဟုတ်
လေစ။

မမအေးသည် အမြင်အားဖြင့် အာချောင်သည်။
နှုတ်ဖွာသည်။ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း အသွင်ကိုဆောင်ထားသည်။
ဝဟိဒ္ဓအသွင်များ ယင်းသို့ပြထားပြီး နိနိမာထံမှ တစ်ခုခုရလိုမှု
ကို ကြိုးစာနေသူပဲလား။

ပါတီဝိုင်းတွင် မိမိထံမှ အင်္ဂလိပ်နီဗယ်စာအုပ်တစ်
အုပ် ယူထားကြောင်း ဖွင့်ပြောသည်။ ဘာကြောင့်ဖွင့်ပြောသနည်း။
နိနိမာထံမှ သူ ရယူထားသော ထိုစာအုပ်ထဲတွင် သူလိုချင်သော
ပစ္စည်း မပါရှိ၊ မရရှိသေးကြောင်းကို သိစေရန် ဖွင့်ပြောခြင်းပေ
လား။

“ဟောဒီလမ်းက အခု ကျုပ်နေတဲ့ မဟာမြိုင်လမ်းပဲ ...
ကျုပ်အိမ်မှာ ဝီကော်ပုလင်းလက်ကျန်ရှိသေးတယ် ... ဝင်မော့
ပါဦးလားဗျ”

အောင်စည်သူသည် အရက်ကို ခုံခုံမင်မင် ရှိလှသော
သူတော့မဟုတ်။ သို့သော် ကိုဒေဝ အရက်ထပ်သောက်၊ ထပ်မူး
စေကာ အရက်မူး ကျွဲခိုးပေါ်ဆိုသလို ကိုဒေဝထံမှ နိနိမာနှင့်
ပတ်သက်သော စကားသစ်များ ကြားရဦးမည်ဟု မျှော်လင့်သည်။

“ကောင်းသားပဲ ... ပါတီပွဲမှာတုန်းကတော့ ဘေးမှာ
မသီရိ ရှိနေလို့ ကျွန်တော် ထိန်းပြီးသောကနဲ့တာ”

“ဒါဆို ... လာ”

မဟာမြိုင်လမ်းမှ သူနေသောအိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။
သော့ဖွင့် တံခါးဖွင့် ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုဒေဝကို ရှေ့မှဝင်စေပြီး
အောင်စည်သူက နောက်မှလိုက်ဝင်သည်။

သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်ခပ်သေး
သေးတစ်လုံး ဖြစ်ပါ၏။ ခဉ့်ခန်းတွင် ကြိမ်ထိုး သစ်သားဆက်တီ
ကုလားထိုင်တစ်စုံ ရှိသည်။

“ထိုင်ဗျာ ... ကျုပ် ပုလင်းတွေ ခွက်တွေ သွားယူမယ်”

ကိုဒေဝ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ရောက်သွားစဉ်
အောင်စည်သူသည် တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ အကဲခတ် လိုက်ကြည့်ရှုသည်။

ထွေထွေထူးထူး ဘာမျှမတွေ့။ ဤပျဉ်ထောင်အိမ်
လေးတွင် ကိုဒေဝတစ်ယောက်တည်းသာ နေမှန်းလည်း သိသာ
သည်။

ကိုဒေဝ ပိုပြီးမူးလာလေမှ မိမိ သိချင်တာတွေကို
ပြောင်မေးတော့မည်ဟု အောင်စည်သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကိုဒေဝသည် အရက်ပုလင်းတစ်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်နှစ်
ခွက်ဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာကာ စားပွဲပေါ်တွင် အားလုံးချပြီး
ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကျုပ်အိမ်ကို နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာ မင်းစည်သူ
လာတာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ သောက်ကြစို့”

“အဲဒီအထိမ်းအမှတ်နဲ့တော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာအထိမ်းအမှတ်နဲ့ သောက်ပွဲဖြစ်စေ
ချင်သလဲ”

“ကျွန်တော် အန္တရာယ်က လက်မတင်လေး လွှတ်အောင်
ကိုဒေဝက ကယ်တင်လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲလို့ လုပ်စေ
ချင်တယ်”

“ဗျာ ...”

ကိုဒေဝ အံ့သြသွားသည်။

“အဲဒီ အထိမ်းအမှတ်ကို ကျုပ် သဘောမပေါက်ဘူး ...
ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာကယ်ခဲ့လို့လဲ”

“အခုန အငှားကားဟာ ဟန်ဆောင်အငှားကားပဲ မဟုတ်
လား ကိုဒေဝ ... အဲဒီကားထဲက လူက ကျွန်တော့်ကို
သေနတ်နဲ့ ချိန်ထားတယ်လေ အဲဒီတုန်း ကိုဒေဝ ရောက်
လာတော့ အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ထားတာ
ကိုဒေဝ မမြင်ဘူးလား”

“ဟာ ... ဒီလူ နောက်ပြန်ပြီ ... ခင်ဗျား ပြောတာနဲ့ ကျုပ်
အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး သောက်ထားတဲ့ အမူးလေးတွေ
တောင် ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့ဘူး”

“ကျွန်တော် တကယ် အတည်ပြောနေတာပါ”

“ဟာ ... အငှားကားသမားက ဘာလို့ ခင်ဗျားကို
သေနတ်ချိန်ရမှာလဲ ... ဒီကောင် လူးနေလား ... နေ့တွက်
မကိုက်လို့ တမင်တကာ သန်းခေါင်ကျော်အထိ ပါစင်ဈာ
ငှားမယ့်သူ စောင့်နေတဲ့ ကောင်မျိုးပဲဟာ”

“မနက်ပိုင်းက ကျွန်တော့်ကို ဆင်ဖြူတောင်မှာ သေနတ်
ပြားနဲ့ရိုက်ပြီး သွားခဲ့တာနဲ့ အခု ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့
ချိန်ခေါ်လာတာဟာ အကြောင်းအရာ တစ်ခုတည်းပေါ့မှာ

ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ် ကိုဒေဝ ... နောက်
ပြီး အခု ကျွန်တော် တည်းခိုနေတဲ့ ဂန္ထမာလမ်းက အိမ်
ကိုလည်း ဝင်မွေ့သွားသေးတယ်”

“ဟာဗျာ ... ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို ဘာလို့ရိုက်တာလဲ ...
ခင်ဗျားအိမ်ကို ဘာလို့ ဝင်မွေ့တာလဲ”

“အဲဒါတွေကို တကယ်တမ်း အမှန်အကန် ပြောနိုင်တဲ့
သူဟာ ကိုဒေဝပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

“ဝိုး ... ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ကိုအောင်စည်
သူ ... ခင်ဗျား ပြောသမျှဟာ ကျုပ် အဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြေ
နိုင်တဲ့ ပဟောဠိပဲ”

အောင်စည်သူသည် ကိုဒေဝအား တကယ်တမ်း
တစ်လက်မ နေရာမရွေ့ အကဲခတ်လိုက်ပါ၏။

ဟုတ်သလိုလို ... မဟုတ်သလိုလိုသာလျှင် ကိုဒေဝ
ကို အကဲခတ် ရရှိပေသည်။

“ဒါဆို ... ကိုဒေဝအနေနဲ့ လူငယ်ကောင်ချောချော
ပိန်သွယ်သွယ် ကောင်တစ်ကောင်ကိုတော့ သိမှာပေါ့ ...
အသက်အစိတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ် ... သားရေဂျာကင်
ဝတ်ထားတယ် ... ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားတယ် ...
မျက်နှာက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချောသလိုချောတယ်”

“အဲဒီလို မေးလို့တော့ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ ... ဒါဆို ...
အဲဒီကောင်ချောချောလေးရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သူ့နာမည်ကို ကိုဒေဝ ပြောပြမှ ကျွန်တော်က သိရမှာပါ”
ကိုဒေဝ သက်ပြင်းချပြန်ပြီ။

“တကယ့်ကို မှောင်ထဲက ပဟောဠိပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလား ... ဒါဆို ကျွန်တော် ထပ်မေးမယ် ...
နွယ်ကသစ်ကအပြန်မှာ ကျွန်တော့်ဆွဲအိတ်နဲ့ ကိုဒေဝဆွဲ
အိတ်ကို ဘာလို့ ကိုဒေဝ မှားယူသွားခဲ့သလဲ”

“အဲဒါ တကယ်တမ်း အမှတ်တမဲ့ မှားတာဗျာ ... အိတ်
ချင်းကလည်း ဆင်တူနေတယ် ... မြင်းလည်းမမီမှာလည်း
စိုးရိမ်ပြီး ကမန်းကတန်းနဲ့ မှားသွားတာ”

ကိုဒေဝတစ်ယောက် မင်မောင်းကောင်းလှသည်ဟုပဲ
ဆိုရလေမလား မပြောတတ်။

အောင်စည်သူ ကိုဒေဝကို မဝေခွဲနိုင်ပြန်ပါပေ။ သို့
သော် ပြောလက်စနှင့် ဇွတ်ပင်ပြောရချေတော့မည်။

“ကျွန်တော် နွယ်ကသစ်ကို နီနီမာနဲ့ အတူတူ သစ်ပုတ်ပင်
ဟိုတယ်က ထွက်သွားတဲ့နေ့က ကိုဒေဝဟာ ဟိုတယ်
စာရေးကိုစန်းဆိုမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဒေဝဟာ မိတ်ဆွေတွေ
ပါ အခု ကျွန်တော်မောင်းထွက်သွားတဲ့ ကားဟာ ဘယ်
ကို သွားတာလဲလို့ ခုံစမ်းတယ် မဟုတ်လား ကိုဒေဝ ...
တကယ်တော့ ကိုဒေဝနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နွယ်ကသစ်ရောက်
မှ တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းရတာပဲ၊ ဒီအရင်က ဘာမိတ်ဆွေမှ
မဖြစ်ခဲ့ဘူးတာပဲ”

“နေဦး ကျုပ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုဒေဝ နားထင် လက်ညှိုးထောက် မျက်မှောင်
ကုတ်၍ စဉ်းစားသည်။

“အဲ ... ကျွန်တော် သတိရပြီ၊ ဟုတ်တယ် အဲဒီနေ့က ဟိုတယ်စာရေးကိုစန်းဆီမှာ အဲဒီမော်တော်ကားက ဘယ် သွားတာလဲလို့တော့ စုံစမ်းမေးမြန်းမိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဘယ်သွားတာလဲလို့တော့ ကျုပ်မမေးဘူး။ ကျုပ် မေးတာက ခင်ဗျား ငှားသွားတဲ့ကားကို မေးတာ။ အဲဒီကားက ကျုပ် မိတ်ဆွေ ကိုကျော်ဟို ပိုင်တဲ့ မာဒါ ဆီဒင်ကားမှန်း ကျုပ် သိတယ်လေ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က အဲဒီကားကို ငှားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတော့ အဲဒီကား ခင်ဗျားမောင်းထွက်သွားတဲ့အကြောင်း ဟိုတယ်စာရေးဆီမှာ မေးမိတာ။ ကိုကျော်ဟိုဆီက ကားငှားလို့မရတော့မှန်းသိမှ လိုင်းကားနဲ့ နွယ်ကသစ်ကို ကျုပ် သွားတာ”

အောင်စည်သူက ဇွတ်ပင် ခေါင်းခါပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျား ကိုစန်းဆီမှာ စုံစမ်းတာဟာ မော်တော်ကားကို စုံစမ်းတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ကိုစုံစမ်းတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား တကယ်စုံစမ်းတာက နီနီမာကိုပါ”

“အာယိုယို ... ခင်ဗျားစကားတွေ မနိပ်ဘူး ကိုအောင်စည်သူ၊ နီနီမာက နွယ်ကသစ်မှာ ချောက်ထဲ တွန်းချခဲ့ရလို့ သေ သွားတာလို့ ရဲက မှတ်တမ်းပြုထားတာ၊ ခင်ဗျား ပြောပုံ ကြီးက စကားနောက် တရားပါလာပြီ။ ကျုပ်ကို အမှုပတ် လာစေနိုင်တဲ့ စကားပဲ။ ကျုပ်က ဘာလို့ နီနီမာကို စုံစမ်း ရမှာလဲ”

“နီမာဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုခု ခင်ဗျား လိုချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုဒေဝ။ ဒါမှမဟုတ် နီမာကို ခင်ဗျား အပျောက်ရှင်းချင် လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ နီမာဟာ လူသတ်သမား လက်ချက်နဲ့ သေတာတော့ အမှန်ပဲ ... ဒါပေမယ့် နီမာဆီက လူသတ် သမားဟာ သူလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း ရမသွားဘူး”

“ငှား ... ကိုအောင်စည်သူ၊ ခင်ဗျားက နီနီမာဟာ အသတ် ခံရတာလို့ တိတိပပကြီး ဆိုနေပါလား။ ဒါဆိုလည်း နွယ်ကသစ်မှာတည်းက နီနီမာဟာ အသတ်ခံရတာပါလို့ ရဲကို တိတိကျကျ ပြောလိုက်ပါလား”

“ဘာအထောက်အထားမှ မရှိလို့ ကျွန်တော် ရေငုံနှုတ် ပိတ် နေခဲ့တာပဲ ကိုဒေဝ”

“အခုတော့ ခင်ဗျားမှာ ဘာအထောက်အထားတွေရလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်နောက်ကို သေနတ်သမားတစ်ယောက် အမြဲ လိုက်နေတာဟာလဲ အထောက်အထားပေါ့။ နီနီမာဟာ နွယ်ကသစ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ အမြဲအချိန်ပြည့် ရှိနေခဲ့တယ်။ နီမာသေသွားပြီးတဲ့အထိ သူတို့ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းမရတော့ ဒီပစ္စည်းဟာ ကျွန်တော့်လက်ထဲ နီမာက ပေးခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်မယ်လေ။ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားဟာ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်နေတာ။ အဲဒါ တကယ်တော့ ရယ်စရာပဲ ကိုဒေဝ။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ နီမာဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘာပစ္စည်းမှ ပေးမထား လို့ပဲ”

ကိုဒေဝ ပုလင်းငဲ့ အရက်မော့သည်။ ဘာမှဆက်မပြောပေ။ မင်မောင်းကောင်းကောင်းဖြင့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကိုဒေဝ ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်နေသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ...

ကိုယ့်ရင်ထဲရှိတာတွေ ကိုဒေဝအား ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတော့ ပေါ်သွားသည်။

မိမိကို မှတ်တမ်းပြုသော အရက်ပွဲပါဟု ဆိုထားသဖြင့် မိမိ မသောက်လျှင် မကောင်းတတ်သောကြောင့် အောင်စည်သူသည် အရက်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကိုဒေဝ အရက်တိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်ဗျာ”

ကိုဒေဝက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေရာမှ ဟန့်တားစကား ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီအချိန်ကျမှ အပြင်ကို ပြန်မထွက်သင့်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြောစကားအရဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ သေနတ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ အန္တရာယ်ရှိနေတယ်။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ချောင်းနေတဲ့ ရန်သူ့ဘက်က တစ်ပန်းသာစမြီ။ ခင်ဗျား ဒီည ကျုပ်အိမ်မှာပဲ အိပ်သင့်တယ်။ ကျုပ်တကယ့်ဆေးတနာနဲ့ ပြောနေတာနော်”

အောင်စည်သူ ကိုယ်တိုင် ယခု ကိုဒေဝပြောသော အန္တရာယ်ကိစ္စကို ထည့်စဉ်းစားမိပါ၏။

သို့တော့ သေချာသွားအောင် ကိုဒေဝအိမ်မှ ပြေးပေါက်ကို ဖွင့်ကာ လမ်းမသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

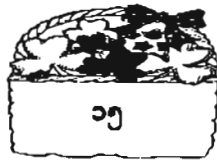
မလှမ်းမကမ်း လမ်းထိပ်ပိုင်းလောက်တွင် မော်တော်ကားတစ်စီး မှောင်ခိုရပ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သေနတ်ကိုင် ထိုလူလင်ပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။

ကိုဒေဝအိမ်မှာပင် အိပ်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။

ကိုဒေဝ တစ်ယောက်တည်းသမားမို့ အိပ်ခန်းအပိုရှိနေရာ ဒီည အပို ထိုအိမ်နှင့် ထိုအိပ်ခန်းမှာပင် အိပ်ရပေတော့မည်။

အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ နေရောင်ထိုးလာမှပင်
အောင်စည်သူ နီးပေတော့သည်။ ပတ်လျက်သား ရှိနေသော
လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

ခုနစ်နာရီတောင်ခွဲပြီ။

ကမန်းကတန်း လူးလဲထလိုက်သည်။

အိပ်ရာမှထပြီး အပြင်ဘက်ထွက်ခဲ့ရင်း ကိုဒေဝအခန်း
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဒေဝ တုံးလုံးကြီး သူ့အိပ်ရာတွင်
အိပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်ကို မြင်ရသည်။

တကယ်ပဲ ညက အသောက်များပြီး အိပ်မောကျနေ
သည်ပဲလား ... အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသလားတော့ မပြောတတ်
ပေ။

အောင်စည်သူ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ရေချိုးခန်းတွင် နံရံကပ်ချိတ်ထားသော ကြည့်မှန်ဘွင်

သူ့ရုပ်ကို သူပြန်ကြည့်မိသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေ
ရှည်နေပေပြီ။ ရိတ်ပစ်ရန်အတွက် အိမ်သုံးမုတ်ဆိတ်ရိတ်ဘူးကို
လိုက်ရှာကြည့်သည်။

ရေချိုးခန်းနံရံမှာပင် သစ်သားဗီရို အသေးစားလေး
တစ်လုံး ကပ်ရိုက်ထားသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ဗီရိုလေး၏
တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟိုက်”

အောင်စည်သူ အာမေဇိုင်တံသံထွက်ရပါ၏။

အကြောင်းမူ နီမာမသေမီက နောက်ဆုံးကိုင်သွား
သော ပိုက်ဆံအိတ်နီလေးကို ဗီရိုလေးထဲတွင် တွေ့မြင်လိုက်
ရသောကြောင့်ပင်။

နီမာ၏ အိတ်နီလေးကို ယူကာ အောင်စည်သူ
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ငွေစက္ကူများ၊ နှုတ်ခမ်းနီဘူး၊ မိတ်ကပ်ဘူးနှင့်
အမျိုးသမီး ပစ္စည်းတွေ အားလုံးတွေ့ရသည်။ လက်ကိုင်ပဝါကို
လည်းတွေ့သဖြင့် ထုတ်ယူပြီး ဖြန့်ကြည့်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါ
ထောင့်စွန်းတစ်နေရာတွင် N.Mဟု အတိုကောက်ရေးထားသော
ကြောင့် နီမာ၏ လက်ကိုင်ပဝါဖြစ်မှန်း သေချာသည်။

သူ့နဂါအတိုင်း ပြန်ထည့်ပြီး ဗီရိုလေးထဲ ပြန်ထည့်
ထားလိုက်သည်။

ပထမတော့ နီမာ၏ အိတ်နီကို ပြပြီး ကိုဒေဝအား
မေးမြန်းမည်ဟု စိတ်ကူးသော်လည်း မမေးဘဲ နေလိုက်တော့သည်။

ကိုဒေဝသည် နီမာသေဆုံးမှုတွင် မသင်္ကာဖွယ်ရာ
ကောင်းလွန်းနေပါ၏။

နီမာ၏ အိတ်နီလေးထဲမှ လူသတ်သမားသည် သူ
လိုချင်သော ပစ္စည်းမရသေးမှန်း သေချာသည်။

ဒါဆို ကိုဒေဝအနေနှင့် နီမာ၏ပိုက်ဆံအိတ်ကို
နယ်ကသစ်လမ်းဘေးမှာပင် ပစ်ထားခဲ့သင့်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့်
ယခု ဒီအိမ်အထိ ယူလာခဲ့ပေသနည်း။

အောင်စည်သူသည် မျက်နှာသစ်၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီး
သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင် အသင့်တွေ့သော စာရေးစက္ကူကတ်
တွင် ကိုဒေဝထံ စာတစ်စောင် ရေးပေးခဲ့သည်။

ကိုဒေဝ

ဘာမဆို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ညက အိပ်ပျော်ပါသည်။

ကိုဒေဝ မဟောက်တတ်သည်ကို အံ့သြမိသည်။

အောင်စည်သူ။

ထိုစာရေးပြီး အောင်စည်သူ ၎င်းအိမ်မှ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

ကိုဒေဝ၏ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံ အနေအထားအရ
ရော၊ ညက သူ တော်တော်များများ သောက်ထားသော အရက်
ကြောင့်ရော သူ အိပ်မောကျသွားလျှင် အိပ်ပျော်သွားလျှင်ဟောက်
ရပေမည်။

ဒါဆို ညကရော အခု မိမိထွက်လာသည်အထိရော
ကိုဒေဝ အိပ်မပျော်ခြင်းကြောင့်ပေလား။

မိုးထိန်ထိန်လင်းပြီမို့ ဆိုက်ကားတွေ ထွက်နေကြ
ပြီ။ ဆိုက်ကားတစ်စင်းငှားပြီး ဂန္ဓာမာလမ်းအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့
သည်။

လျှပ်စစ်မီးဖိုဖြင့် ရေနွေးတည်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင်
ကော်ဖီပျော်သောက်ရင်း အောင်စည်သူ စဉ်းစားပါ၏။

နီမာကို သတ်ခဲ့သော လူသတ်သမားသည် သူတို့
လိုချင်သော ပစ္စည်းသည် နီမာ၏ ပိုက်ဆံအိတ် အနီထဲတွင်
ရှိမည်ဟု တွက်ခဲ့ပုံရသည်။

ကောင်းပြီ ... ဘာပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

ထိုနေ့က နီမာသည် မိမိနှင့်အတူ ဖြိုဟောင်းသို့
အလည်အပတ်သွားမည်ဟု အတူထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းကျမှ
ကင်မရာပါလျှင် ကောင်းမည်ဆိုပြီး မိမိကို ပြန်ယူစေသည်။
သူမ၏ အခန်းကိုသော့ဖွင့်၊ ကင်မရာယူစေဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်နီထဲမှ
အခန်းသော့ကို ထုတ်သည်။

အင်္ဂလိပ်နီဗယ်စာအုပ်ကြီး ထည့်ထားသောကြောင့်
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သော့တွဲအထုတ်ရခက်သည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်
ကိုပါ ထုတ်ပြီး မိမိလက်သို့ သော့တွဲနှင့်အတူ ပေးအပ်လိုက်သည်။

နီမာမသေဆုံးမီ သူမပိုက်ဆံအိတ်နီထဲမှ ထုတ်ယူ
သော ပစ္စည်းသည် သော့တွဲထုတ်သည်မှာမဆန်း။ နီဗယ်အင်္ဂလိပ်
ဝတ္ထုစာအုပ် ထုတ်ခြင်းကိုသာ တွက်ဆ၊ ရာတွင် ထည့်တွက်ရမည်။

ဒါဆို ... ဒါဆို ...

လူသတ်သမား လိုချင်သည်မှာ ယင်းအင်္ဂလိပ်နီဗယ်
ဝတ္ထုစာအုပ်ပေပဲလား။

ထိုစာအုပ်ထဲတွင် အရေးကြီး အဖိုးတန်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခုပါရှိနေသလား။ သို့မဟုတ် ထိုစာအုပ်ထဲတွင် သူတို့အလိုရှိသော သင်္ကေတ အမှတ်အသားတစ်ခုခု ရှိနေသလား။

နီမာကို အသေသတ်ပြီး ရယူရလောက်အောင် ထိုနိဗ္ဗာန်စာအုပ်က အရေးပါနေသလား။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား။

အောင်စည်သူ တွေးရင်း စဉ်းစားရင်း ဘုရားသုံးကြိမ်တောင် တ၊မိတော့သည်။

ထိုနိဗ္ဗာန်စာအုပ်သာလျှင် လူသတ်သမားအလိုရှိသော ပစ္စည်း ဖြစ်နေပါက ၎င်းနိဗ္ဗာန်စာအုပ်သည် မမအေးခေါ် စန်းခန်းအေးလက်သို့ ရောက်ရှိနေပေသည်။ မိမိထံမှာ မမအေး ငှားသွားပြီး ယခုတိုင် ပြန်မပေးသေး။

ထို့ပြင် ...

ညက ဒင်းနားပါတီပွဲတွင် မိမိတို့စားပွဲဝိုင်း၌ နီနီမာ၏ ၎င်းစာအုပ် သူမထဲတွင် ရှိနေကြောင်း ကိုဒေဝရှေ့မှာပင် မမအေး အာချောင်စွာ ပြောမိသည်။

ဆက်စပ်ပြီး ဆက်လက်၍ အောင်စည်သူ တွေးကြည့်သည်။

ကိုဒေဝသည် လူသတ်သမားဆိုပါစို့။ ထိုစာအုပ်ကို ကိုဒေဝ လိုချင်နေသည်။

ထိုလူလင်သည် ကိုဒေဝ၏ အာနေဝါဆီက တပည့်ရင်း။ ကိုဒေဝခိုင်းသမျှ ထိုလူလင်က လုပ်ပေးရမည်။

ပါတီပွဲမတိုင်မီ အချိန်ကအထိ ၎င်းစာအုပ် ဒေါ်စန်း

စန်းအေး ... မမအေး လက်ထဲရောက်နေမှန်း ကိုဒေဝ မသိသေး။ ထိုစာအုပ် မိမိ လက်တွင်ရှိနေသည်ဟုသာ ကိုဒေဝ မှတ်ယူထားသည်။

ထို့ကြောင့် ပါတီပွဲမှ အပြန် မိမိကို ထိုလူလင်က သတ်မှတ်သောနေရာမှ အငှားမာဒေါဆီဒင်ဆလွန်းကားအပြာနှင့် စောင့်ကာ မိမိလာသည်နှင့် သေနတ်ပြ အမိဖမ်းခေါ်ခဲ့ရန် မှာကြားထားပေမည်။ ကိုဒေဝခိုင်းသည့်အတိုင်းလည်း ထိုလူလင်က ထိုအငှားကားဖြင့် မိမိကို စောင့်ခြင်းဖြစ်ရမည်။

သို့သော် ...

ပါတီပွဲတွင် မမအေးက အာချောင်ပြီး ထိုစာအုပ် သူမ၏လက်တွင် ရှိနေကြောင်း ပြောလိုက်သည်ကို ကိုဒေဝ သိသွား ကြားသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ပါတီပွဲမှ မိမိအပြန် ထိုလူလင်က သူ့ဆရာကိုဒေဝ ခိုင်းသည့်အတိုင်း မိမိကို သေနတ်ပြ ခေါ်နေစဉ် ကိုဒေဝ အမိလိုက်လာပြီး ကယ်တင်ရှင်ပုံစံဖြင့် မိမိအား လှည့်ထုတ်ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်မည်။

ဤအတိုင်းသာ မှန်သည်ရှိသော် ...

ဒေါ်စန်းစန်းအေး (ဝါ) မမအေးအတွက် သေဘေးအန္တရာယ်အထိ ကျရောက်နိုင်ပေပြီ။

အောင်စည်သူ ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ရောက်သွား ကောက်ကိုင် ခေါ်ယူလိုက်သည်။

သစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ်သို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မမအေးတည်းခိုနေသော ဟိုတယ်ပါပေ။

ကောင်တာစာရေး ကိုစမ်း၏ ပြန်ထူးသံ ကြားရသည်။

“ဒီမယ် ကိုစမ်း ... ကျွန်တော် အောင်စည်သူပါ။ မမအေးအဲ ... ဒေါ်စန်းစန်းအေးနဲ့ ပြောချင်လို့ ခေါ်ပေးပါလား။”

“ဟာ ... အစ်ကို ဒေါ်စန်းစန်းအေး စောစောကပဲ အပြင်ထွက်သွားတယ်”

“ဘယ်ကို သွားတာလဲ”

“ပြောသွားတာကတော့ မရေမရာပဲ အစ်ကို၊ စိမ်းမြကန်သာဘက် သွားမယ်လဲ ပြောရဲ့၊ ရေစလာစခန်းသာကိုလည်း သွားမယ်ပြောရဲ့၊ ဒီအဘွားကြီးက လေ့လာရေးသမားကြီးမဟုတ်လား၊ အငှားကားမာစဒါဆီဒင် အပြာရောင်ကားနဲ့ ထွက်သွားတာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တယ်”

“မာစဒါဆီဒင် အပြာရောင် အငှားကား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

“သွားပြီ” ဟု ...

အောင်စည်သူ စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုလိုက်မိသည်။

ထိုအငှားကားသည် ထိုလုလင်မောင်းသော ညက မိမိတွေ့ခဲ့သောကား ဖြစ်နေသည်ကိုး။

“ထွက်သွားတာ ကြာပြီလား ကိုစမ်း”

“တစ်နာရီလောက်တော့ ရှိပြီ အစ်ကို”

တယ်လီဖုန်းကို အောင်စည်သူ ဆောင့်ချလိုက်မိသည်။

မမအေးအတွက် အောင်စည်သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

မမအေးအတွက် အောင်စည်သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

မမအေးတွင် အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်နေရပြီ။ မမအေးကို အောင်စည်သူ ခင်မင်သည်။ မမအေးအတွက် အောင်စည်သူ အရမ်းစိတ်ပူသည်။

မမအေးကို အောင်စည်သူ ကယ်တင်ချင်သည်။

ကားဂိုဒေါင်သောယူကာ ကားဂိုဒေါင်ဆီသို့ အောင်စည်သူ ပြေးသွားသည်။ ဦးအုန်းခိုင် ထားခဲ့သောကားဖြင့် မမအေး နောက်သို့ လိုက်ရန် အောင်စည်သူ ရည်ရွယ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကားဂိုဒေါင်ဖွင့်ပြီး ကားကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဤမော်တော်ကားကို အသုံးပြုရန် လုံးဝမျှော်လင့်

ချက် မရှိပေ။

နောက်ဘီးနှစ်လုံးက လေမရှိဘဲ ပြားချပ်နေရုံမက ဟွန်းနီပ်ကြည့်ရာ ဟွန်းကလည်း ဂတ် ... ဂတ်နှင့် ဘဲအော်သော အသံ ထွက်နေသည်။ ကားဘက်ထရီ အားမရှိ။

ဒီကားကို အချိန်အများကြီးယူ ပြင်ဆင်ပြီးမှ မောင်း၍ ရပေမည်။

မဖြစ် ... မမအေးက အရေးကြီးနေသည်။

ဩ ... မသီရိတွင် ကားရှိသည်ဟု အောင်စည်သူ သတိရလိုက်သည်။

အောင်စည်သူ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

မြို့တွင်းတယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ဖုန်းစင်ပေါ်တွင် တွေ့သဖြင့် မသီရိ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာကာ ဆက်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါရှင် ... မသီရိဝင်းပပအောင်ပါ”

“ဩ ... မသီရိ ကျွန်တော် အောင်စည်သူပါ”

“အဲ ... ကိုစည်က သီရိဆီ ဖုန်းဆက်တယ် ... ဟုတ်လား၊
 အဲ ... တော် ... ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဒါဆို ညက အဖြစ်
 ကြောင့် သီရိကို ကိုစည် စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”
 “ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”
 “သိဘူးလေ ... ကိုစည်ကို သီရိခေါ်တာ မလိုက်လို့ စိတ်
 ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကိုစည်တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာကို
 ကိုစည်များ စိတ်ခုသွားသလားလို့”
 “ဒါတွေ အသေးအဖွဲပါ”
 “ဟုတ်တယ်နော် ... အသေးအဖွဲပါ။ သီရိတောင် အခု
 ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ကိုစည်ဆီ လာမလို့”
 “ဒါဆို အတော်ပဲ ... ကိုယ် မသိရီဆီ အကူအညီတစ်ခု
 တောင်းချင်လို့၊ အခုချက်ချင်းပဲ ကိုယ့်ဆီကို သီရိကားနဲ့
 လာခဲ့ပါလား။ ဂန္ဓာမာလမ်းက ဦးဘုန်းခိုင်ရဲ့ အိမ်ကို
 လေ”
 “အာ ... အခုချက်ချင်းကြီးတော့ သီရိ ဘယ်လာလို့
 ဖြစ်မလဲ”
 “ဘာလို့ ...”
 “ရေချိုးဖို့ အဝတ်အစားတွေတောင် ချွတ်ထားပြီးပြီ။ ဖုန်း
 လာလို့ ကိုင်ရတာ၊ အဲဒါကြီးနဲ့ ချက်ချင်း ထွက်လာလို့ဖြစ်
 မလား”

အောင်စည်သူ ပြုံးမိပါ၏။ မမအေးအတွက် စိတ်ပူ
 နေသည့်ကြားကပင် မသိရီပြောပုံကို ရယ်မိသည်။
 “ကဲပါ ... မသိရီရာ ... အမြန်ဆုံးလာခဲ့စမ်းပါ”

“လာမယ်လေ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... အဝတ်အစား
 ပြန်ဝတ်ပြီး ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”
 အောင်စည်သူ ထိုင်စောင့်နေသည်။
 ဆယ်လေးငါးမိနစ် အတွင်းမှာပင် မသိရီသည်
 သူမ၏ အက်(စ်)စီးကားအဖြူနှင့် ရောက်လာသည်။
 အမှန်ပင် မသိရီသည် မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးပေါင်ဒါ
 တစ်မှုန်တစ်စက်မျှ မရှိဘဲ ပကတိ ပင်ကိုယ်မျက်နှာအတိုင်း
 ရှိနေသည်။
 အမျိုးသမီးတွေ ရေချိုးရာတွင် ဆံပင်ကို ထိပ်တွင်
 ကလစ်ညှပ်သိမ်းထားသည့်အတိုင်း ရှိသည်။ ရေကို ကမန်းကတန်း
 ချိုးပြီး ထဘီအင်္ကျီ ကောက်ဝတ်ထွက်လာမှန်း သိသာသည်။
 သို့တိုင်အောင် မသိရီသည် လှမြဲလှ၊ ချောမြဲချော
 လျက်ရှိနေပါ၏။
 “ကဲ ... ပြော ... ကိုစည် ဘာတွေ သိပ်အရေးကြီးနေလဲ”
 “ကိုဒေဝအိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါ မသိရီ”
 “ကိုဒေဝ အိမ်က ဘယ်မှာမို့လဲ”
 “လာပါ ... ကိုယ် ပြပေးပါ့မယ် ... မသိရီ မောင်းပေး
 ပါ”
 နှစ်ဦးသား ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။
 ရောက်ပါ၏။ သို့သော် ကိုဒေဝအိမ်မှာ ခြံရံ၊
 အိမ်ရော သော့ခတ်ပိတ်ထားသည်။
 “မသိရီ ကားထဲမှာ ဓာတ်ဆီအလုံအလောက် ပါရဲ့လား
 ဟင်”

“ကားတိုင်ကီထဲမှာ အပြည့်ရှိတဲ့အပြင် နောက်ပိတ်ဖုံးထဲမှာ လေးဂါလန် ထည့်ထားတဲ့ပုံးပို ပါသေးတယ်။ ကိုစည်ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

“စိမ်းမြကန်သာနဲ့ ရေဇလာစခန်း နှစ်ခုစလုံးကို သွားချင်လို့”

“ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးပါလား။ လမ်းဆုံကခွဲရင် စိမ်းမြကန်သာက မြောက်ဘက်လမ်း၊ ရေဇလာစခန်းလမ်းက တောင်ဘက်လမ်းကြီး။ နေပါဦး ... အဲဒါတွေကို ကိုစည်က ဘာလို့ အရေးတကြီး အလောသုံးဆယ် သွားချင်နေတာလဲ”

“ပြောနေရင် အချိန်တွေ အလကား ပုပ်သွားမယ် ... မောင်းသွားရင်း ကိုယ် ပြောပြမယ်လေ”

“ရတယ်လေ ... ဒီကနေ လမ်းဆုံအထိ မောင်းရဦးမှာပဲ၊ လမ်းဆုံသွားရင်း ကိုစည်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ”

ကားကို ပြန်မောင်းထွက်လာပြီး လမ်းဆုံသို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။

ပထမဆုံး နီနီမာနှင့် တွေ့ပုံကစပြီး ပြောပြသည်။
ပြီး ... ထိုလုလင်နှင့် မနေ့ညသန်းခေါင် ပါတီပွဲအပြန်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံကို ဆက်ပြောသည်။

ဒေါ်စန်းစန်းအေးမှာ ယနေ့မနက် ထိုလုလင် ကားဖြင့် ပါသွားသည်အထိ ရှင်းပြပါ၏။

ဒေါ်စန်းစန်းအေးခေါ် အန်တီအေးတွင် အန္တရာယ်ရှိနေပြီမှန်း မသိရီ သေ ခေါက်သွားတော့သည်။

လမ်းဆုံသို့လည်း ရောက်ပေပြီ။

လမ်းဆုံတွင် ဈေးဆိုင်များ၊ ဆိုက်ကားသမားများအား ထိုလုလင်၏ ကားအမျိုးအစား အရောင်အသွေးကို ပြောကာ မည်သည့်ဘက်သို့ မောင်းသွားသနည်းကို ဆင်းစုံစမ်းသည်။

ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်။ လမ်းဆုံမို့ မော်တော်ကားတွေ ဥဒဟိုသွားနေရာ ဘယ်သူမှ ထိုလုလင်ကားကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် သတိမထားမိကြပေ။

“ကဲ ... ကိုစည် ဘာဆက်လုပ်ချင်လဲ ... ပြော၊ စိမ်းမြကန်သာကို လိုက်မလား၊ ရေဇလာစခန်းကို လိုက်မလား”

“ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး မသိရီ။ ခေါင်းတွေ ပူရှုပ်နေပြီ”

“ဒါဆို သိရီ ပြောမယ်၊ ဆရာလုပ်တယ် မထင်နဲ့ ...”
“ပြောပါ”

“အခု ကိုစည် ပြောသမျှ ထောက်ချင့်ကြည့်ရင် ထိုလုလင်ဟာ သူ့ကားပေါ် အန်တီအေး ရောက်ပြီး မောင်းထွက်သွားဖို့အဓိကပဲ။ အန်တီအေးက စိမ်းမြကန်သာကိုပဲ သွားမယ်ပြောပြော၊ ရေဇလာစခန်းကို သွားမယ်ပြောပြော ... သူ့ကားပေါ် အန်တီအေး ပါလာမှတော့ ထိုလုလင်က အပိုင်ပဲ။ သူ မောင်းချင်ရင် မောင်းသွားမှာပဲ။ အဓိကက သူ့ကားပေါ် အန်တီအေး ရောက်ပြီး ခေါ်သွားဖို့ အဓိကလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒီသဘောတော့ ရှိတာပဲ”

“ဒါဆို ... ထိုလုလင်က ဓာတ်ဆီအလကားအပိုအကုန်ခံပြီး စိမ်းမြကန်သာကို သွားမတဲ့လား။ ရေဇလာစခန်းသွားမတဲ့

လား။ ဒါဖြင့် နီးရာတစ်နေရာကိုသာ ခေါ်သွားမှာပေါ့။

“ဟုတ်တယ် ... မသိရီ ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဇေယျသီမကို ပြန်ပြီး သစ်ပုတ်

ဟိုတယ်မှာပဲ ထပ်စုံစမ်း၊ ဒါမှမဟုတ် သတင်းမှန်ရနိုင်စေ

နေရာကို လိုက်စုံစမ်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ကိုစည်”

ဇေယျသီမသို့ပင် ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

ရောက်သည်နှင့် သစ်ပုတ်ပင်ဟိုတယ်တွင် ထပ်

စမ်းသည်။ ဒေါ်စန်းစန်းအေး ပြန်မရောက်သေးပါဟုသာ အဖြေ

ရသည်။

ကိုဒေဝ၏အိမ် တစ်ခေါက် ပြန်သွားကြသည်။ သော့ပိတ်ထားဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပင် အောင်စည်သူ၏ တည်ခိုအိမ်သို့ပင် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“မသိရီ ဆာပြီလား”

“ကိုစည်ကော”

“မနက်စောစောပိုင်းက ကော်ဖီသောက်ထားတယ်။ နောက်

ပြီး မမအေးအတွက် ရင်မောပြီး စားချင်သောက်ချင်စိတ်

မရှိသလိုပဲ”

“သီရိလည်း အိပ်ရာထက ကော်ဖီတစ်ခွက် ပေါင်မုန့်ထော

ပတ်သုတ် ကြက်ဥကြော် စားထားပါတယ်၊ မဆာပါဘူး

ကိုစည် ရင်မောတာကိုလိုက်ပြီး သီရိလည်း ရင်မောနေ

တယ်”

နှစ်ယောက်သား ငှူပြီးထိုင်နေကြစဉ်မှာပင် တယ်လီ

ဖုန်း မြည်သံ ထွက်လာသဖြင့် အောင်စည်သူ ပြေးကိုင်နားထောင် ပြောဆိုသည်။

“ပြောပါ ... ကျွန်တော် အောင်စည်သူပါ”

“အဆင်သင့်လိုက်လေ ငါ့မောင်ရယ်။ ငါ့မောင်များ အပြင်

ထွက်နေမလားလို့ ဆက်သာဆက်ရတယ် ... စိတ် တထင့်

ထင်နဲ့”

“အခု မမအေး ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ”

မမအေးဟု အောင်စည်သူ ပြောသံ ထွက်လာသဖြင့်

သီရိလည်း အောင်စည်သူ တယ်လီဖုန်းဆက်ရာလို့ အပြေးကလေး

ကပ်လာပါ၏။

“မမအေး စိမ်းမြကန်သာက ပြောနေတာ၊ ဒရိုင်ဘာကောင်

လေးလေ ... မမအေးကို စိမ်းမြကန်သာ လိုက်ပို့ပေးဖို့

အားလုံးငွေအကြေ အပြည့်ပေးထားတာ။ အခုတော့ မမအေး

ကို စိမ်းမြကန်သာမှာ ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ။

ဒါကြောင့် စိမ်းမြကန်သာ ဆရာတော်ကျောင်းက တယ်

လီဖုန်းဆက်ဖို့ ခွင့်ပန်ပြီး ငါ့မောင်ဆီကိုဆက်တာ ...

“မမအေးကို လာခေါ်ပေးပါလား ငါ့မောင် ... ဒီမှာ

က အငှားကားငှားဖို့ မလွယ်ဘူးလေ။ ငါ့မောင်လာခေါ်လို့

ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး မမအေး ပေးမှာပါ”

“ရတယ် မမအေး ... ကျွန်တော် အခုလာခဲ့မယ်။ မမအေး

အဲဒီကပဲ စောင့်နေ”

ဖုန်းပြန်ချပြီး မသိရီအား မမအေး ပြောသမျှအား ပြလိုက်သည်။

“အင်မတန် အကွက်လှတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ ကိုစည်ကိုစည်ကို ထောင်ချောက်ဆင် ခေါ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ရန်သူဟာ အန်တီအေးဆီက အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ရတယ်ထားဦးသူတို့ လိုချင်တဲ့ အချက်အလက်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း စာအုပ်ထဲက မတွေ့ရုံ၊ မရရှိလို့ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ကိုစည်ဆီမှာပဲ ရှိရမယ်ဆိုပြီး အန်တီအေးနဲ့မျှားပြီး ကိုစည်ကို ခေါ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါ ... ကိုစည် ဘယ်လိုစိတ်ကူးရသလဲ”

“ကိုယ်ကတော့ လိုက်သွားမယ် မသိရီ”

သိရီ ခေါင်းခါပြသသည်။

“ထောင်ချောက်ဆင်မှန်း သိသားနဲ့ ကိုစည် ဇွတ်တိုးရင် မိုက်ရူးရဲမဆန်ဘူးလား”

“စွန့်စားရမှာပဲ မသိရီ။ နိမာက ကိုယ့်ကို လာပတ်သက်တယ်။ ထပ်ဆင့် မမအေးက လာပတ်သက်ပြန်တော့ ကိုယ့်ကြောင့် မမအေး နီမာလို အန္တရာယ်ဖြစ်သွားတာမျိုး ကိုယ် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ မမအေးကို ကိုယ် အတတ်နှိုင်းဆုံး ကူညီမယ်”

“ဒီမယ် ... ကိုစည် ...”

“ကိုယ့်ကို မဟန့်တားနဲ့ မသိရီ။ မသိရီရဲ့ကား ကိုယ့်ကို ခဏငှားပါ။ မသိရီကို အိမ်ပြန်ပို့ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်ပဲ မမအေးဆီ လိုက်သွားချင်တယ်”

“အဲဒါ မကောင်းဘူး”

“ဘာလဲ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ နေရာသွားမှာမို့ မသိရီကားနဲ့ သွားရင် ကားကို ထိခိုက်ပျက်စီးမှာ စိုးရိမ်လို့လား မသိရီ”
မသိရီ မျက်နှာလေး တင်းမာသွားသည်။

ပြီး ... သူမ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ အကောင်းစား ဂက်(စ်)မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူကာအောင်စည်သူထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“သိရီ မော်တော်ကားကို နှစ်နှစ်ပြီး ကားထိခိုက်ပျက်စီးမှာ စိုးရိမ်လို့လို့ ကိုစည်ထင်ရင် အခုပဲ သိရီကားကို အပြင်မှာ မီးသွားရှို့လိုက် ကိုစည်။ ကားထဲမှာ ဓာတ်ဆီ အပြည့် ရှိတဲ့အပြင် ကားနောက်ဖုံးထဲမှာလည်း လေးဂါလံပုံးပြည့်ပါသေးတယ်။ ရှိပစ်လိုက်၊ သိရီ ပြုံးပြုံးလေး ထိုင်ကြည့်နေမယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ အဲဒါ မကောင်းဘူး ဘာဘူးနဲ့ ဟန့်တားစကား ပြောနေလဲ မသိရီ”

“ကိုစည် တစ်ယောက်တည်း သွားတာ မကောင်းဘူးလို့ သိရီက ပြောတာ။ သိရီပါ ကိုစည်နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့မယ်”

“မသိရီမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ သိရီကိုယ်တိုင်က အဲဒီလို သည်းထိတ်ရင်မှီ အလုပ်မျိုး စွန့်စားဖို့ ဝါသနာလည်းပါတယ်။ သဘောလည်း ကျတယ်”

“မဖြစ်သင့်ပါဘူး ... ဒီကိစ္စမှာ မသိရီ ဘေးက ထိုင်ကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်၊ မသိရီနဲ့ အနေသာကြီးပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ် ... ပထမတုန်းက သီရိနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနေသာကြီး။ အခုတော့ သီရိမှာ ကိုစည်နဲ့ ပတ်သက်လာတာမို့ မနေသာကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ ကဲ ... ထပ်လျှာမရှည်နဲ့တော့၊ သီရိလိုက်မယ်၊ မှတ်ထား ... မြန်မာစကားပုံရှိတယ်၊ တစ်ယောက်သွားရင် သေလူတဲ့၊ နှစ်ယောက်သွားရင် ရှင်လူတဲ့။ လာ ... ရှင်လူဖြစ်မှာပဲ ... သွားကြစို့။”

အင်း ...။

နီမာတုန်းက နီမာသည် မိမိကို အားကိုးအားထား ပြုလို၍ ချဉ်းကပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု သီရိကျတော့ မိမိကို အသက်ပေးကူညီသည် အထိ ဖြစ်နေပေသည်။

“ဪ ... သီရိရယ် ...” ဟုသာ အောင်စည်သူ၏ ရင်ထဲမှ ငြီးတွားရေရွတ်မိပါတော့၏။

“ဘာပြောတယ် ကိုစည်။ ကိုစည် ညည်းတွားသံ ဂရုသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်သလားလို့”

“ကိုယ် မညည်းပါဘူး။ ဒါထက် သီရိမှာ သေနတ်ပါလားဟင်”

“သိပ်ပါတာပေါ့ ... သွားလေသူ ဦးမျိုးက သီရိတစ်ယောက်တည်း သွားလာနေတာ အကြောင်းတစ်ခုခု ဖြစ်လာရင် ဘေးဆီးရန်ကား ဖြစ်ဖို့အတွက် လိုင်စင်သေနတ် တစ်လက် ယူထားပေးတယ်လေ”

“ဒါဆို သွားစို့”

သီရိပင် ကားမောင်းပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒီလမ်းတွေကို သီရိသာလျှင် ကျွမ်းကျင်ပေသည်။

“စိမ်းမြကန်သာဆိုတာက အပန်းဖြေစခန်းလေးတစ်ခုပဲ။

သူ့မူရင်း စိမ်းမြကန်သာရွာနဲ့ အလွမ်းဝေးတယ်။ သိပ်ကျယ်

ပြောသာယာတဲ့ ကန်ကြီးတစ်ခုဘေးမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း

ကြီးရှိတယ်။ အဲဒါကို စိမ်းမြကန်သာ စခန်းလို့ ခေါ်ကြတာ။

လူတွေ တည်းခိုနားနေဖို့ ဧရပ်ကြီးတွေလည်း ရှိတယ်။

အခုအချိန်မျိုးမှာတော့ လူသူသိပ်မရှိပါဘူး။ ဝါတွင်းကျရင်

သာ ဥပုသ်စောင့်သမားတွေ၊ တရားထိုင်သမားတွေ၊ ယောဂီ

တွေ ရှိကြတာ။ နေရာဒေသ အားဖြင့်တော့ လူသူမနီး

ခေါင်တဲ့နေရာမျိုးပဲ။ အဲဒီမှာ ရှေးဘုရင်တစ်ပါးလက်ထက်

က တည်ထားခဲ့တဲ့ စေတီကြီး တစ်ဆူရှိတယ်”

“ဘယ်ဘုရင်တစ်ပါးလဲ”

“ဒါတော့ သီရိ ဘယ်သီမလဲ ကိုစည်ရာ”

စိမ်းမြကန်သာသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် မိုးစုန်းစုန်းချုပ်လေပြီ။ ကားကို မီးကြီး နံဖွင့်မောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ စိမ်းမြကန်သာကို အဝင်ပဲ ကိုစည်။ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီမှာ ဧရပ်ဆောင်တွေ ရှိတယ်။ အထဲအထိတော့ ဝင်သွားလို့ မကောင်းဘူး၊ ဆရာတော်နဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်တွေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်မှာစိုးရတယ်။ လူချည်းသက်သက် မှောင်ခိုပြီး ဝင်သွားဖို့ ကောင်းတယ်။ သူတို့ကလည်း အထဲတစ်နေရာရာက ချောင်းပြီး စောင့်ကြည့်နေကြမှာပါ။”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို မသိရီ ဒီမှာပဲ ကားရပ်ပြီး စောင့်နေ။ ကိုယ့်ကို မသိရီရဲ့ သေနတ်ပေးလိုက်”

သိရီက ကားမီးပိတ်၊ စက်ရပ်လိုက်သည်။ သူမလက် ပွေ့အိတ်ထဲမှာ ဂျာမန်မော်ဇာကျည်ဆန်အပြည့် သေနတ်ကိုသာမက ကျည်ကပ်အပိုတစ်ခုပါ အောင်စည်သူကို ပေးလိုက်သည်။

အောင်စည်သူ မှောင်ရိပ်ခို၊ သေနတ်အသင့်ထားကာ ဝင်လာခဲ့သည်။ ပစ္စတိုမောင်းကို ဆွဲတင်ထားလိုက်ပါ၏။

တော်တော်လေး ဝင်လာသည်အထိ သက်ရှိလှုပ်ရှားသဏ္ဌာန်ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရသေး။ အောင်စည်သူ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပြီး နောက်တစ်ပင်တို့၏ ပင်စည်ကို အကာအကွယ်ယူကာ တဖြည်းဖြည်း အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စီးကရက်အရွယ်ခန့် မီးနီနီလေးတစ်ခု လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူတစ်ယောက် စီးကရက်သောက်ရင်း ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အောင်စည်သူ ရိုရာသို့ လျှောက်လာသည်။ မနီးမဝေး ရောက်သည်အထိ သေနတ် အသင့်ချိန်ရင်း စောင့်ကြည့်နေသည်။

ကိုဒေဝ လေလား။

ထိုလူလင် လေလား။

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘဲ စီးကရက် ဖွာလာသူသည် ခန္ဓာပိုင်ပိုင် အရပ်ပုပု ဒေါ်စန်းစန်းအေး ... မမအေး ဖြစ်နေသည်ကို သဲကွဲလာသည်။

“မမအေး ... မမအေး”

မမအေး တန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် အောင်စည်သူလေ။ မမအေးကို လာခေါ်တာ။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ သေနတ်ပါတယ်။ မမအေး အပြင်ဘက်ကို ဇွတ်ပြေးစေတော့ ... အပြင်မှာ

မသိရီ မော်တော်ကားနဲ့ စောင့်နေတယ် ... ပြေး ... မမအေး ...

ပြေး ... ပြေး ...

“ငါ့မောင်လည်း ပြေး ... ပြေး ... သူတို့မှာ သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့၊

ပြေး ... ငါ့မောင် ... ပြေး ... မမအေးလည်း ပြေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေါ်စန်းစန်းအေးသည် အပြင်သို့ စီးကရက် လက်ကြားညှပ်၍ ပြေးသွားတော့သည်။

“ဒိုင်း”

မမအေး ပြေးသည်နှင့် နောက်မှ အငေးမှ လှမ်းပင် သော သေနတ်သံ ကြားရပါ၏။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

အောင်စည်သူက အခြားသေနတ်သံ ထွက်လာရာ သို့မှန်းပြီး နှစ်ချက်ဆင့် ပြန်ပစ်သည်။

ကိစ္စမှာ ရှင်းပါ၏။

မသိရီ ပြောဘိသကဲ့သို့ ထောင်ချောက်ပါပေ။

မမအေးကနေပြီး မိမိကို ခေါ်ခိုင်းသည်။ မိမိရောက် လာမှန်း သိသဖြင့် မမအေးအား လွှတ်ခါ မိမိကို သူတို့ဆီသို့ ခေါ်ခိုင်းစေသည်။

မိမိကို မမအေးတွေ့သည်နှင့် ထိုလူသတ်သမားများ က မိမိကို အသက်အန္တရာယ် ပြုလိမ့်မည်ကို မမအေး တင်ကြို သိနှင့်ထားသည့်အတိုင်း မိမိကို ပြန်ပြေးခိုင်းသည်။ သူမကိုယ် တိုင်လည်း ပြေးထွက်သည်။

မမအေး သူတို့ကို ဆန့်ကျင်ပြီမှန်း တွေ့သည်နှင့် မမအေးကို သူတို့ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူတို့၏ ပထမတစ်ချက် မမအေးကို မထိမှန်သဖြင့် သူတို့ကို မိမိက ပြန်ပစ်သည်မို့ သူတို့လည်း ထပ်ဆင့်ပြီး မမအေးကို နှစ်ချက်ထပ်ဆင့်ပစ်ပြန်သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“အား” ခနဲ အော်သံနှင့်အတူ မမအေး လဲကျသွားပါ လေတော့သည်။

ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...

အောင်စည်သူသည် သူတို့ရှိရာသို့ သုံးချက်ဆင့်ပြီး ထပ်ပစ်ပြန်သည်။

ပြီး ... မမအေး လဲကျရာသို့အောင်စည်သူ ပြေးသွား သည်။

မမအေးကို ပွေ့ထူပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ဘတ်ကို နားကပ်ပြီး ထောင်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြော ကို လက်ဖျားထိပ်ဖြင့် ထောက်စမ်းသည်။

ဘာမျှမလှုပ်ပါလေတော့။ မခုန်ပါလေတော့။

လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြော မလှုပ်တော့ပြီ။ ရင်ဘတ်မှ နှလုံးလည်း မခုန်တော့ပြီ။

မမအေး ပွဲချင်းပြီးသေလေပြီ။

မမအေးလက်ထဲတွင် မသေသေးသော စီးကရက်မီး သာလျှင် လက်ကြားညှပ် ရှိနေပြီး နီရဲနေသည်။

အမှောင်တွင် စီးကရက်မီးနီနီကြောင့်ပင် မမအေး အား သူတို့ တာကတ်ယူပြီး ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

ဒိုင်း ... ဒိုင်း။

ကျည်ဆန် ကုန်သွားသဖြင့် ကျည်ကပ်အသစ်ထိုး ထည့်ကာ နောက်ထပ်တဒိုင်းဒိုင်း အောင်စည်သူတို့ဆီသို့ လှမ်း ပစ်ပြန်သည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ...

သူတို့ အဝေးဘက်မှ မော်တော်ကားတစ်စီး မီးမှိတ် မောင်းထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အောင်စည်သူသည် မော်တော်ကားကို ထပ်ပစ်ပြန်သည်။

မော်တော်ကားမရပ်ပေ။ မောင်းထွက်သွားပါလေ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သီရိကို အောင်စည်သူ စိတ်ပူရပြန်သဖြင့် သီရိရှိရာသို့ အပြေးသွားရပြန်သည်။

သီရိနှင့် သူမ၏ ကားကို ဘေးမသိရန်မခဲ အကောင်း ပကတိ တွေ့ရပေသည်။

“မသီရိ ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“သီရိ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကိုစည်။ သေနတ်သံတွေ တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့မို့ ကိုစည်အတွက် သီရိက စိုးရိမ်နေတာ ... စိတ်ပူနေတာ”

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မမအေးတော့ သေရှာပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အောင်စည်သူသည် ဆောက်တည် ရာမရ အရူးမီးပိုင်းဖြစ်ခါ မသီရိ ဘာမှမဖြစ်မှန်း သေချာသည်နှင့် မမအေးရှိရာသို့ ပြေးသွားပြန်သည်။

မမအေးလက်ထဲတွင် ကိုင်မြဲကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံ အိတ်ကြီးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

ငွေစက္ကူ အထပ်လိုက်နှင့် အခြားအဖိုးတန်ပစ္စည်း

တွေအားလုံး ရှိနေသည်။

သို့သော် ...

မိမိထံမှငှားသွားသော အင်္ဂလိပ်နိမ့်ယံစာအုပ် မမအေး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် မရှိတော့ပေ။

သူတို့သည် ဤစာအုပ်ကြောင့်ပင် မမအေးအား ဖမ်းခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ပစ်သတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ လေတော့သည်။

“ကိုစည် ... သီရိတို့ ပြန်ကြစို့တော့”

“ပြန်စို့ ... ဟုတ်လား။ မမအေး အလောင်းကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့ရမှာပဲ ကိုစည်”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

ဟု အောင်စည်သူ အော်ပြောလိုက်သည်။

“မသီရိစဉ်းစားကြည့်ပါ။ မမအေးဟာ လူသားတစ်ယောက် ပါ။ ထိုက်ထိုက်တန်တန်နဲ့ အင်မတန် နှမြောစရာကောင်း တဲ့ လူသားအမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပါ။ မမအေးကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ပစ်ထားခဲ့သလို ထားခဲ့လို့ ဖြစ်မလား မသီရိ။ တရားကော တရားပါ့မလား။ နောက်ပြီး ... အခု မမအေး သေဆုံးရတာဟာ ကိုယ့်ပယောဂလည်း မကင်းဘူး။ ကိုယ့်စာအုပ်ကြောင့် သေရတာ။ ဒီအတိုင်း မထားခဲ့နိုင်ဘူး မသီရိ”

“ရတယ် ကိုစည်။ ဒါဆို အန်တီအေး သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့

သေသွားတဲ့အလောင်းကို ကားပေါ်တင်ပြီး စိမ်းမြကန့် သာဓွာထ မောင်းသွားပြီး ရဲလက်ကို အပ်လိုက်ပေါ့။ ပြီး အန်တီအေး သေနတ်ပစ်ခံရပြီး သေဆုံးတဲ့အကြောင်း ပြောပြပေါ့။ ဒါဆို ဘယ်သူက ပစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပစ်တာလဲ ဆိုတာတွေ ရဲက မေးမှာပေါ့။ ဒီလိုမေးရင် ကိုစည် ဇာတ်ကြောင်းအရည်ကြီးကို ရဲအဖွဲ့ကို ပြောပြမလား။ နွယ်ကသစ်သွားစဉ်က နီနီမာနဲ့ တွေ့ခဲ့ပုံကအစ နီနီမာ အသတ်ခံရတာတွေအထိ ကိုစည် ရဲအဖွဲ့ကို ပြောပြမလား။ ပြောကော ပြောရဲလား။ ပြောပြီဆိုဦးတော့ ကိုစည်ဘက်က ဘာအခိုင်အမာ ဘာအထောက်အထား သက်သေပြနိုင်မှာလဲ၊ ကိုစည် ရဲအဖွဲ့ကို မတိမကျ မခိုင်မာ၊ မရေရာတွေလျှောက် ပြောတာဆိုရင် ... ရဲအဖွဲ့က ကိုစည်နဲ့ သီရိကို လတ်တလော အကျယ်ချုပ် သဘောမျိုးတော့ လုပ်ထားမှာပဲ။ ဟိုလုလင် ပစ်သွားတာလို့ ပြောရင် ... ဟိုလုလင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် ကိုစည် သိတာမှ မဟုတ်တာ။ စဉ်းစားနော် ကိုစည်။ လက်တလော ကိုစည်နဲ့သီရိအပေါ်မှာ အမှုပြန်ပတ် လာနိုင်တယ်”

အောင်စည်သူ ငြိမ်သွားပါ၏။

မသီရိဝင်းပပအောင်၏ ပြောဆိုပြချက်တွေကို

အောင်စည်သူ ဘာတစ်ခု ငြင်းပေးနိုင်သနည်း။

“နလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သီရိက ပိုပြီးခံစားနိုင်တဲ့ မိန်းမသားပါ ကိုစည်။ မိန်းမချင်းလည်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး ကြင်နာတယ်၊ ပြီး အန်တီအေးဟာ သီရိနဲ့ ခင်မင်သိကျွမ်း

ပြီးသားလည်း ဖြစ်နေတယ်၊ အန်တီအေး အခုကိစ္စအတွက် သီရိရင်ထဲမှာ ခံစားမှုအပြည့်ပါ။ ဒါပေမယ့် လက်ရှိဖြစ်နေ တာက မှုခင်းကိစ္စ။ မှုခင်းကိစ္စတိုင်းမှာ နှလုံးသားကိုဦးစား ပေးလို့ မရနိုင်တာမျိုးတွေ ရှိတတ်တာပဲ”

အောင်စည်သူ ငြိမ်ပြီး သီရိ ပြောသမျှကို ငြိမ်၍ နားထောင်နေမိသည်။

သီရိ ဆက်ပြောသည်။

“အခုကိစ္စမှာလည်း ကိုစည် သေချာစဉ်းစားကြည့်။ ကိုစည် က အန်တီအေးကို လာကယ်တာမို့ အန်တီအေးကို သူတို့က ပစ်သတ်လိုက်တာ သက်သက်မဟုတ်ဘူး။ သီရိ စိတ်ထင်တာ ပြောမယ် ... အန်တီအေးဆီက သူတို့လိုချင် နေတဲ့ စာအုပ်ရသွားပြီလေ။ ဒါပေမယ့် ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူတို့လိုချင်တာ မရသေးဘူး။ ဒါဆိုရင်သူတို့လိုချင်တာဟာ ကိုစည်ဆီမှာပဲ ရှိရမယ်လို့ တွက်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် အန်တီ အေးကို ငါးစာလုပ်ပြီး ကိုစည်ကို မျှားခေါ်လိုက်တာ။ ကိုစည်က အန်တီအေးအပေါ်မှာ ခင်မင်သံယောဇဉ် ရှိတာကို သူတို့ သိထားပြီးပုံပဲ။ ကိုစည်ဆီက သူတို့လိုချင်တာရတာ နဲ့ အန်တီအေးကိုလည်း အသေသတ်မှာပဲ။ ကိုစည်ကိုလည်း အသေသတ်မှာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ မျှားခေါ်လို့ ကိုစည် သူတို့ဆီ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရောက်သွားတာနဲ့ သူတို့ ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာ သိသွားတာမို့ သတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်။ အခုလည်း ဒါကြောင့် အသေမရှိသတ် လိုက်တာ”

ဒါလည်း မသိရိပြောတာတွေ မှန်၏ဟု အောင်စည် သူ သတ်မှတ်ပါ၏။

“မှန်တယ် ... မသိရိ ပြောတာတွေအားလုံး ကိုယ် လက်ခံ တယ်”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီနေရာက မြန်မြန်လစ်ကြစို့ ကိုစည်။ သေနတ်တွေ ဒီလောက်ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ဒရစပ် ပစ်သံတွေ ထွက်ခဲ့တာ၊ စိမ်းမြက်နံသာက လူတွေ လိုက်လာ လိမ့်မယ် ... သူတို့နဲ့ ပက်ပင်းတိုးရင် အဖြေရှင်းရ ခက် သွားမယ် ကိုစည်”

အောင်စည်သူကားပေါ် တက်ထိုင်သည်။ သိရိက ထိုနေရာမှ သွက်လက်စွာ မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အောင်စည်သူမှာ မမအေးအတွက် ရင်မှာ နင့်နေ အောင် ခံစားရပါ၏။

“ကိုစည်”

“ပြော ... မသိရိ”

“သိရိမေးမယ် ... မှန်မှန် ပြောပြမလား”

“အခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ မသိရိက လွဲပြီး ကိုယ် ဘယ်တခြားတစ်ယောက်မှ မယုံကြည်တောင် မသိရိကို ယုံကြည်တယ်။ ပြီး မသိရိကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အပေါ် သံယော ဇဉ်ထားမှန်းလည်း ကိုယ် သဘောပေါက်တယ်။ ကဲ ... မေး။ ပြေသင့်တာဆို ကိုယ် ဖြေမယ်”

“နီနီမာဟာ ကိုစည်ကို သူ့အန္တရာယ်အတွက် ချဉ်းကပ် ပူးပေါင်းတာမျိုးလား”

“ကိုယ် ... နီမာကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ အဲဒီလိုပဲ နားလည်ခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ... နီနီမာဟာ ကိုစည်ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေးမထားခဲ့ဖူးလား”

“လုံးဝ မပေးထားခဲ့ဘူး။ ကိုယ် ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ် ကျိန်ပြောရတယ်”

“ဒါဆို နီနီမာက သူရဲ့ ဇာတိစစ်မြစ် မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမ စတဲ့ အကြောင်းတွေ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါပါလို့ကော ကိုစည်ကို ပြောမပြဖူးလား”

“ပြောဖူးတယ် ... သူ့အဖေဟာ ရှေးဟောင်းသုတေသီတစ်ဦး တဲ့၊ အဲဒီဘက်မှာ ဝါသနာသိပ်ကြီးတယ်တဲ့။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ အကုန်ခံပြီး တောထဲတောင်ထဲမှာ ရှေ့ဟောင်းတူးဖော်ရေး တွေ လုပ်နေတာတဲ့။ သူ့အဖေက နီမာကို ခေါ်တဲ့ အခါ နီမာက လိုက်သွားပြီး မခေါ်တဲ့အခါ ရန်ကုန်မြို့ အမျိုးသမီး ဘော်ဒါဆောင်မှာပဲ နေခဲ့တယ်တဲ့။ သူ့မေမေကတော့ ဆုံးသွားပြီတဲ့။ တစ်လောကလုံးမှာ ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီး နှစ် ယောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီလောက်အထိတော့ နီမာက ကိုယ့်ကို ပြောပြဖူးတာပဲ မသိရိ ... အား ... အား နေဦး ... မသိရိ ... ကိုယ် ပြောဖို့ တစ်ခုကျန်ခဲ့တယ်။”

“ပြောပါ ကိုစည်။ ဘာလို့ အလန့်တကြား ပြောတာ လဲ”

“နီမာမှာ ဦးစိန်မြမောင်လို့ ခေါ်တဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် နီမာက သူ့ဦးလေး ဦးစိန်မြမောင်ကို

တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးတဲ့။ ဦးလေးဦးစိန်မြမောင်က နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေတာတဲ့။ ဦးစိန်မြမောင် နိုင်ငံခြားမှာလုပ်တဲ့ အလုပ်က စိန်တို့ တခြားတွင်းထွက် ကျောက်မျက်ရတနာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ရာပြတ်အလုပ် လုပ်နေတာတဲ့။ သိပ်ကျွမ်းကျင်လို့ ဟိုနိုင်ငံတွေမှာ သိပ်ကြီးပွားနေတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဦးစိန်မြမောင်ဟာ အခု မြန်မာပြည်ကို ခဏပြန်ရောက်နေတယ်လို့ နိမ့်ဖေဖေက ပြောတယ်။ သူ မြန်မာပြည်လာတဲ့ အခါ နီမာတို့ရဲ့ ရန်ကုန် ယောမင်းကြီးလမ်းက တိုက်မှာ နေလေ့ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီလို နီမာပြောပြတာဟာ ကိုယ့်နဲ့ ဘာစကားမှလဲ အဆက်အစပ်မရှိဘဲ ညဘက်ကြီး အိပ်မရလို့ ပါးစပ်ထဲတွေ့က ရာလျှောက်ပြောတဲ့ ပြောပုံမျိုး နဲ့ နီမာက ပြောတာ မသိရီ”

“အဲဒါ စဉ်းစားစရာပဲ ကိုစည်။ နီနီမာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နီနီမာအကြောင်းတွေ ကိုစည် ပြောတဲ့အထဲမှာ နီနီမာဟာ အသက်ငယ်ပြီး ကလေးဆန်ပေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက် ကြောင့်လည်း သူ့မှာ ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကြားကပဲ နီနီမာဟာ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပ်သိပ်သည်းသည်းနဲ့ ထိန်းထားနိုင်ပုံရတယ်။ နီနီမာ ပြောတာတွေဟာ တစ်ခါတလေ ကလေးဆန်ဆန် ပေါတောတော ပြောပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ပါဝင်တဲ့စကားမျိုးတွေ ဖြစ်နိုင်မလားပဲ ကိုစည်”

အောင်စည်သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

မသိရီ ပြောပြသည်မှာ နီမာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဟုတ်လောက်ပေသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

မသိရီသည် ကိစ္စတစ်ခုခုပေါ်တွင် အလေးအနက် တွေးခေါ်နိုင်သူ တစ်ယောက်ဟုလည်း အောင်စည်သူ ယုံကြည်ထားသည်။

အထူးသဖြင့် မသိရီသည် မှုခင်းကိစ္စများတွင် အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်ပါ၏။

ယခုလည်း နီနီမာကို မသိရီ သုံးသပ်ပုံမှာ အောင်စည်သူ၏ စိတ်ထဲတွင် နီမာအပေါ် မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေပါ၏။

နီမာ ပါးနပ်ပုံကိုကြည့်။ သူမ၏ အင်္ဂလိပ်နီဝယ်စာ အုပ်ကြီးကို ရန်သူ့လက်မှလွတ်အောင် မိမိကို လူမသိလူမရိပ်မိစေ နိုင်သော အခြေအနေနှင့် နေရာတွင် မတော်တဆ ပေးအပ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ပေးအပ်ခဲ့သည်။

မိမိအနေနှင့်သာလျှင် ထိုစာအုပ်ကို ရယူစဉ်က ပေါ့တီးပေါ့ရွတ် လက်ခံပြီး မမအေး လိုချင်ပါသည်။ ဆိုရာ၌လည်း ရော့ အင့် ဟု အလွယ်တကူ ပေးလိုက်မိသည်။

အကယ်၍သာ ထိုအင်္ဂလိပ်နီဝယ်စာအုပ်အား ယခု ရန်ကုန်တွင် ရောက်ရှိနေပါသည်ဆိုသော သူမ၏ဦးလေး ဦးစိန်မြမောင်လက်သို့ မိမိ ပြန်ပေးနိုင်လျှင် နီမာသည် ဟိုတမလွန် ဘဝကနေပြီး မိမိကို ကျေးဇူးတွေ ထပ်တင်ရှာဦးမည့် ထင်ပါ၏။

“ငြိမ်လှချည်လား ကိုစည်”

“ဟုတ်တယ် မသိရီ၊ အခု ကိုယ် ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့မလို့ စဉ်းစားနေတာ။ ပြန်တာမှ အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်တာ”

“ဘာနဲ့ သွားမလဲ ... ရေကြီးတံတားကျိုးတာဟာ ခုထက် ထိ ပြန်ပြင်လို့ မပြီးသေးဘူး။ မော်တော်ကားရော မီးရထားရော ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ မသွားနိုင်ကြသေးဘူး”

“ဒါဆို ... လေယာဉ်နဲ့ပေါ့ မသိရီ”

“သွားလေ ... ကောင်းသားပဲ။ သိရီလည်း ရန်ကုန်ကို လိုက်ခဲ့မယ်”

“မဟုတ်တာ”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ”

“ဒီမယ် မသိရီ”

“ပြော”

“ကိုယ့်ကို ဆက်ပြီး မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့တော့လို့ ကိုယ် တောင်းပန်ပါရစေ၊ ကိုယ့်ကို လာပတ်သက်တဲ့ နိမာ အသေဆိုးနဲ့ သေရတယ်။ မမအေးလည်း ကိုယ့်ကို လာပတ်သက်လို့ အခုလို အသေဆိုးသေရတာပဲ။ ကိုယ်ဟာ သေမင်းရဲ့ တမန်တော်ဖြစ်နေပြီ။ မသိရီဟာရပ်ချောတယ်၊ ငွေကြေး ပြည့်စုံတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ မသိရီရဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်လောက်အေးငြိမ်းသလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသိရီ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ကိုယ် အရမ်းစိုးရိမ်တယ်။ အရမ်းစိတ်ပူတယ်”

“တော်ပြီ၊ သိပ်ကျေနပ်သွားပြီ။ သိရီကို ကိုစည်က သိပ်စိုးရိမ်၊ သိပ်စိတ်ပူတယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ပဲ သိရီ သေပျော်ပြီ။ သိရီ ရန်ကုန်ကို လိုက်မယ်”

“မလိုက်ပါနဲ့”

“ဒီမယ် ကိုစည်။ သိရီ ကိုစည်ကို အချက်သုံးချက် တင်ပြမယ်။ ပထမအချက်က ကိုစည် ဘာသာ လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်လို့ ချက်ချင်းရမယ် ထင်သလား”

“အင်း ... မလွယ်ဘူး ထင်တာပဲ”

“သိရီ သွားမယ်ဆိုရင် လေယာဉ်လက်မှတ် ချက်ချင်း ဝယ်လို့ရနိုင်တဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ ရှိတယ်၊ လေယာဉ် ဖလိုက်တစ်ခုမှာ အရေးပေါ်အတွက်ဆိုပြီး နှစ်နေရာလောက် အမြဲ ရီဇာ(ပ်)လုပ်ထားတယ်။ အဲဒီရီဇာ(ပ်)ထဲက မသွား ဖြစ်တာတွေ မလိုက်ဖြစ်တာတွေ ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီ ရီဇာ(ပ်)နေရာကို သိရီ ရအောင်ဝယ်မှာ”

အောင်စည်သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရန်သူဟာ ခုချိန်အထိ သူတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မရသေးတဲ့အဖွဲ့ဟာ အခုနောက်ပိုင်း ကိုစည်နဲ့ သိရီက တစ်ဖူးတဲ့တဲ့ သွားလာနေတာကို သိသွားမြင်သွားပြီ၊ ဒီတော့ ကိုစည် ရန်ကုန် ထွက်သွားလည်း ဇေယျာသိမ်မှာ သိရီ တစ်ယောက်တည်း ရန်သူ့လက်ဝဲ၊ ကွက်အပ်သလို အဖြစ်ရမှာ”

“အင်း ... ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

“တတိယအချက်က သိရိရဲ့သွားလေသူ ဦးမျိုးရဲ့ အသက်
အာမခံကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်၊ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်မှာ သွားတွေ
ရမှာ”

နောက်ဆုံးတော့ အောင်စည်သူသည် သိရိနှင့်အတူ
ရန်ကုန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ် သဘောတူရပေတော့သည်။

ဇေယျသိမ်အိမ်သို့ မိုးကြီးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာကြ
သည်။ သိရိသည် သူ့အိမ်သို့ ချက်ချင်း မပြန်သေးဘဲ ကန္တမာလမ်းမှ
အောင်စည်သူ၏ အိမ်အထိ လိုက်ပါဆင်းနေသေးသည်။

“သိရိ ကိုစည်အိမ်ဖုန်းနဲ့ပဲ မန္တလေးလေယာဉ်လက်မှတ်ကိစ္စ
ပြောချင်လို့”

“ဒါဆို မသိရိ ဖုန်းပြောနေတုန်း ကိုယ် အပြင်ခဏသွား
ချင်တယ်၊ မသိရိရဲ့ကား ကိုယ့်ကို ခဏပေးလိုက်ပါ”

“ဟာ ... ကိုစည် တစ်ယောက်တည်းလား ... ကိုစည်မှာ
အန္တရာယ်တွေနဲ့”

“ရပါတယ် ... ကိုယ့်ဆီမှာ မသိရိရဲ့သေနတ်ရှိသေးတာပဲ၊
ဒါဆို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကောင်းကောင်း ကာကွယ်နိုင်မှာ
တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုစည်ရယ်”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း သွားလေ။ သီရိက မန္တလေးကို လေယာဉ် လက်မှတ်ကိစ္စအတွက် ခေါ်ရပြောရမှာဆိုတာ မလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကိုစည် သတိတော့အမြဲထားနော်၊ လုံးဝ မလစ်စေနဲ့ ... ကဲ ... ဒါဆို ... သွား။”

မသီရိကို ထားခဲ့ပြီး အောင်စည်သူ တစ်ယောက် တည်း မောင်းထွက်လာသည်။

မဟာမြိုင်လမ်းရှိ ကိုဒေဝ အိမ်သို့မောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုဒေဝ၏ ခြံရော၊ အိမ်တံခါးရော ပွင့်လင်းနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

အောင်စည်သူ သေနတ်မောင်းတင်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လူချည်းသက်သက် ဆင်းဝင်လိုက်သည်။

“ဟ ... ဘယ်လိုတုန်း”ဟု အောင်စည်သူ ရေရွတ် မိပါ၏။

အကြောင်းမူ အိမ်ထဲတွင် ကိုဒေဝကိုတော့ လုံးဝ မတွေ့။ စုံတွဲတစ်တွဲကိုသာ တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

စုံတွဲမှာ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်နှင့် ကယုကယင် ပြုနေကြ စဉ် ပက်ပင်းကြီး တိုးခြင်းဖြစ်တော့သဖြင့် အောင်စည်သူ အံ့သြ ရေရွတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်စည်သူ ဝင်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် စုံကွဲ နှစ်ဦး ကမန်းကတန်း လူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးလေး သည် ရှက်လွန်းသဖြင့် အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ဆောရီးဗျာ ... ကျွန်တော် ကိုဒေဝနဲ့ အရေးတကြီး တွေ့ချင်လို့ ဇွတ်ဝင်လာတာပါ”

“ဗျာ ... ဘယ်က ကိုဒေဝလဲ”

အမျိုးသားက ပြူးတူးပြိတ်ပဲ ပြန်မေးသည်။ အောင် စည်သူ၏ လက်တွင် သေနတ်ကိုင်ထားသည်ကိုလည်း ထိတ်လန့် နေပုံရသည်။

“ဒီအိမ်က ကိုဒေဝလေ”

“ဒီအိမ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုဒေဝဆိုတဲ့လူ ရှိခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီမှာမည် ကြားတောင်မကြားဖူးတာပဲ”

“ဟာဗျာ ... မနေ့ညကပဲ ကိုဒေဝ ခေါ်လို့ ကျွန်တော် လိုက်လာပြီး ကိုဒေဝနဲ့အတူ ဒီအိမ်မှာ ညအိပ်ခဲ့သေးတာပဲ ဟာ”

အမျိုးသားသည် ခဏတွေဝေသွားပြီးမှ သူ့ပေါင်ကို သူ့လက်ဝါးပုတ်ပြီး ...

“အဲ ... ဒါဆို ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုဗျာ ဒီအိမ် ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီလဆန်းရက်ကပဲ အမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်ထားပြီး ဒီအိမ်ကို တံခါးပိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့လင်မယား ပျားရည်ဆမ်းခရီး သွားကြတာ ဆယ်ရက်လောက် ကြာတယ်။ ဒီနေ့ပဲ ကျွန်တော်တို့လင် မယား အိမ်ပြန်ရောက်တာ။ အိမ်တံခါးကတော့ သော့ခတ် လျက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထဲမှာ ရှုပ်ပွနေတာပဲ အရက် ပုလင်းရော၊ ဖန်ခွက်တွေရောလေ။ ကျွန်တော်က အရက်မှ မသောက်တတ်တာ၊ ဒီအိမ်မှာဘာအရက်မှမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်

မရှိတုန်း အိမ်တံခါးကို သော့တုန်းဖွင့်ပြီး တစ်ယောက်ယောက် ဝင်မွေ့သွားမှန်းတော့ ရိပ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကပစ္စည်း အပ်တစ်ချောင်းတောင် အပျောက်အရှ မရှိတာနဲ့ သက်ဆိုင် ရာကို မတိုင်တော့ဘဲ နေလိုက်တာ။ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကိုဒေဝဆိုတဲ့လူ ဖြစ်နေတာကိုး။”

အောင်စည်သူသည် ၎င်းအမျိုးသားအား နှုတ်ဆက် စကားပင် မပြောတော့ဘဲ ချက်ချင်း ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြန်လာခဲ့ပါ၏။

ကားမောင်းအိမ်ပြန်ရင်း ကိုဒေဝသည် မနေ့ညက မိမိအပေါ် အကွက်လှည့်သွားလိုက်မှန်း ယခုမှသဘောပေါက်ရတော့ သည်။

မဟာမြိုင်လမ်းမှ စုံတွဲသစ်၏ တံခါးပိတ်အိမ်ကို ကိုဒေဝ သော့တုန်းဖွင့်ကာ သူ့အိမ်ဟုပြောပြီး မိမိကို ညအိပ်စေခြင်း ဖြစ်နေတော့သည်။

ဂန္ဓမာလမ်း မိမိအိမ် ခြံပြင်ဘက်မှာပင် ကားကို ရပ်ထားပြီး လူချည်းသက်သက် ဆင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ မသီရိ ပြန်လျှင် ခြံထဲတွင် ကားဖင်ဆုတ်ကွေ့စရာ မလိုဘဲအသင့်မောင်း သွားနိုင်အောင် ခြံပြင်တွင် ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိ မရှိသောကြောင့် ထင်ပါသည်။ မသီရိသည် အိမ်တံခါးကို အတွင်းဂလန်ချ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တံခါးခေါက်မည် လက်ရွယ်စဉ်မှာပင် အိမ်ထဲ၌ မသီရိ တယ်လီဖုန်း ပြောနေသံကြားသဖြင့် တံခါးမခေါက်တော့ဘဲ တံခါးတွင် နားကပ်ပြီး မသီရိပြောနေသော စကားကို နားထောင် ကြည့်သည်။

“သူ ဘယ်သွားမယ်လို့တော့ ပြောမသွားဘူး၊ ကားယူပြီး မောင်းထွက်သွားတာပဲ၊ ကျွန်မလည်း ကိုဒေဝဆီ ဖုန်းဆက် ချင်တာနဲ့ သူသွားရင် ကောင်းတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ဘယ်သွား မလဲတောင် မမေးဘူး၊ ရှင့်ဆီကိုပဲ သူ သွားမှာပေါ့၊ မဟာ မြိုင်လမ်းအိမ်ကိုလေ”

ကြည့်စမ်း ... အားပါးပါး ... မသီရိသည် ကိုဒေဝ ထံသို့ ဖုန်းပြောနေခြင်းပါလားဟု အောင်စည်သူ သိလိုက်ရပြန် ပါ၏။

ဖုန်းပြောသည်မို့ တစ်ဖက်မှ ကိုဒေဝပြောသံကို မကြားနိုင်ပေ။ မသီရိ ဆက်ပြီး ပြောသည်ကိုသာ ဆက်ပြီး အောင်စည်သူ နားထောင်ပေတော့သည်။

“အင်းပေါ့ ... စိတ်တွေ သိပ်ယောက်ယက်ခတ်နေတယ်။ ဒေါ်စန်းစန်းအေးကို ရှင်သတ်တာဆိုပြီး တော်တော်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုဒေဝ သိပ်ပူမနေနဲ့၊ သူ ကျွန်မကို သိပ်ယုံကြည်နေတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားမှာပါ၊ နက်ဖြန်ဆိုရင် ရန်ကုန်ကို သွားတော့မယ်၊ အင်းပေါ့ ကျွန်မနဲ့ အတူတူသွားမှာ”

ဖုန်းစကား ပြောပြီးသွားကြပြီ ဖြစ်မည် ငြိမ်သွား သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုဘက်မှ ကိုဒေဝ ပြောသမျှကို နားထောင်နေ သည်ပဲ ဖြစ်မည်။

မသီရိဝင်းပပအောင်သည် မိမိကို ပူးသတ်သူ ဖြစ်နေ ပြန်လေပြီကော၊ လက်ထဲက သူမ၏ပစ္စတီနှင့်ပင် သူ့ကို အသေ ပစ်သတ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိပါ၏။

ဆက်ပြီး တွေးကြည့်သည်။

ကိုဒေဝသည် ဆရာကြီး ဖြစ်နေပါ၏။ ထိုလူသင်
နှင့် သီရိတို့က ကိုဒေဝ၏ တပည့်တွေ ဖြစ်မည်။ ကိုဒေဝ ခိုင်း
တာကို လုပ်နေရသူများ ဖြစ်မည်။

ကိစ္စမရှိ။

မိမိ ရန်ကုန်ပြန်တော့မည်။ ရန်ကုန်သည် မိမိ
ကျွမ်းကျင်သော နယ်မြေဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တွင် မိမိ၌ အပေါင်း
အသင်းမျိုးစုံတွေ ရှိထားသည်။ တော်ရုံ အန္တရာယ်ကို ပူစရာ
မရှိ။

ရန်ကုန်ရောက်မှ နိမာသေဆုံးမှုရော အန်တီအေး
သေဆုံးမှုရော မိမိ ပြန်လိုက်မည်။ တိုင်ပင်သင့်သူတွေကို တိုင်ပင်ပြီး
အမှုကိုမပေါ် ပေါ်အောင် ကြိုးစားမည်။

သူတို့အဖွဲ့ ရန်ကုန်လိုက်လာလည်း အောင်စည်သူ
ကြောက်စရာမရှိ။

အောင်စည်သူသည် ခြေသံမကြားအောင် ဖွဖွလေး
နင်းပြီး ခြံပြင်ဘက် ကားရပ်ထားရာဆီသို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး
ရောက်သွားသည်။

ပြီးနောက် ကားကို ပြန်မောင်းဝင်ခဲ့သည်။ စက်သံ
ပြင်းစေရန် လီဗာကို ပိုနင်းသည်။ ဟွန်းလည်း တီးသည်။

ကားဝင်လာသံ ကြားကတည်းက မသိရှိသည့်
ဟန်မပျက် ဆက်တီကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ခေါင်းပြီး
နေသည်ကို အောင်စည်သူ တွေ့ရသည်။

“ဟော ... ကိုစည် ပြန်လာပြီ ... ဘယ်ကို သွားတာလဲ
ကိုစည်။ သီရိကိုစည်ကို အရမ်းစိတ်ပူနေတာ၊ ဘယ်သွားမလို့
လဲ ပြောမသွားဘူး။”

သီရိဝင်းပပအောင်သည် သရုပ်ဆောင်ရာတွင်
တကယ့်ကို တော်ပါပေ၏။ မိမိ၏ ချစ်သူ ယမင်းစည်သူ ဂူပါ
ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပင် သီရိကို မိအံ့မထင်။

ယခု မသိရိ ဆီးကြိုပြောပုံလေးမှာ ရုပ်ရှင်ထဲတွင်
သရုပ်ဆောင်သည်သာ ဆိုပါက အကယ်ဒမီရှော့ ရလောက်ပေ
သည်။

အောင်စည်သူသည် စိတ်မောလူမော ပစ်ထိုင်ချလိုက်
သည်။

“ကိုယ် ကိုဒေဝအိမ်ကို သွားတာ မသိရိ”

“အယ် ... ကြည့် ကိုစည် တစ်ယောက်တည်း သွားတယ်
ဟုတ်လား၊ ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူဆိုးဆီ
ကို သွားရသလား၊ အံ့ဩပါရဲ့၊ ဒါဆိုလည်း သီရိ
အဖော်ခေါ်ရောပေါ့”

“ကိုဒေဝနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ချင်
လို့သွားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုဒေဝကို မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဒီလူက
လူဆိုးဖြစ်ရုံမကဘူး လူလိမ်လူညာပဲ။ တကယ်တော့ ညက
သူ့အိမ်ဆီပြီး ခေါ်သွားအိပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ဟာ ညားကာစ
လင်မယား ဟန်းနီးမွန်း ထွက်သွားလို့ သော့ခတ်ပိတ်ထားတဲ့
အိမ်ကို ကိုဒေဝက သော့တူနဲ့ ဖွင့်ခဲ့တာပဲ မသိရိ။ အခု
ဟန်းနီးမွန်း လင်မယားဟာ အဲဒီအိမ်ကို ပြန်ရောက်နေပြီ

လေ၊ ကိုဒေဝလည်း ခြေရာပျောက် ရေနောက် ဘယ်ရောက် သွားမှန်း မသိတော့ဘူး”

မသီရိလည်း ထိုင်ရာမှထလာကာ အောင်စည်သူ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်တွင် သူမ၏ တင်ပါးလုံး လုံးလေးကို ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အန်တီအေးအတွက် သိပ်လည်း စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့ ကိုစည်။ စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကိုစည်ကို ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့”

“လျှော့ထားလိုက်ပါပြီ မသီရိ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီမှာဖြစ်ခဲ့ သမျှတွေ ဥပေက္ခာပြုပြီး ကိုယ် ရန်ကုန် ပြန်တော့မှာပဲ ဟာ”

“ဪ ... ဪ ... ရန်ကုန်ပြန်မယ်ဆိုမှ သတိရတယ်၊ ကိုစည် အပြင်သွားနေတုန်း မန္တလေးအဆက်သွယ်တွေဆီ ပုန်းလွှမ်းဆက်တယ်၊ လေယာဉ်လက်မှတ်ကိစ္စလေ။ အဲဒါ အဆင်ပြေတယ် ကိုစည်။ လက်မှတ်နှစ်စောင် ရမယ်တဲ့”

“ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ... မသီရိက တကယ်အစွမ်း ထက်တာပဲ”

သူမသည် ထိုင်နေသော အောင်စည်သူ၏ ပခုံးကို ဖက်ပြီး ပါးချင်းကပ်ထားသည်။

အောင်စည်သူ မရန်းပေ။ မသီရိ ဒီလိုလုပ်နေသမျှ ပရိယာယ်မှန်း သိထားပေပြီကိုး။ မိမိထံတွင် သူတို့လိုချင်သော ပစ္စည်းရှိနေသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆနေသေးသရွေ့ ဒီလိုပင် အကြမ်း နည်းတစ်မျိုး အနုနည်းတစ်သွယ် ဆောင်ရွက်ကြလေမည်သာ။

“သီရိ အိမ်ပြန်တော့မယ် ကိုစည်သူ။ ဪ ... သီရိရဲ့ သေနတ် ပြန်ပေးလိုက်မလား ကိုစည်”

“ဒီည ကိုယ် သေနတ် ယူထားချင်သေးတယ်၊ ဒီမှာ ကိုယ့် အတွက် အန္တရာယ် ရှိချင်ရှိနေမှာမို့”

“ရတယ်လေ ... ယူထား”

သီရိဝင်းပပအောင်သည် နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပေတော့ သည်။

မသီရိ ကားမောင်းပြန်ထွက်သွားလေမှ အောင်စည် သူသည် ထမင်းစားခန်းမှ ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ပြီး အရက်ပုလင်းကို ရှာသည်။

တွေ့ပါ၏။ ဗက် (၆၉) ပုလင်းကြီး။

အောင်စည်သူ ထုတ်ယူလာကာ စားပွဲတွင်ထိုင်၊ ဖန်ခွက်ငဲ့ စတင်သောက်တော့သည်။ ဒရောသောပါး သောက်သည် မျိုးမဟုတ်၊ စီးကရက်ဖွာရင်း စဉ်းစားရင်း တစ်ငုံသောက်သည်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။

မိမိသည် မသီရိ အပေါ် ယုံကြည်လွန်းမိသဖြင့် နီမာ၏ဦးလေး ဦးစိန်မြမောင် ရာမြတ်အကြောင်း ပြောလိုက်မိသည်။ ဦးစိန်မြမောင်ကို ရန်ကုန်ကျလျှင် မိမိ သွားရောက်တွေ့ဆုံမည် ကိုလည်း ပြောလိုက်မိသည်။

ဦးစိန်မြမောင်ကို သူတို့ သွားရောက်ပြီး ဒုက္ခ အန္တရာယ် ပေးလေဦးမည်လားမသိ။ မိမိနှင့် ပတ်သက်လာသူရှိ လျှင် သူတို့ အန္တရာယ်ပြုတတ်သည်။ မမအေးကို ကြည့်။ မိမိနှင့် ပတ်သက်မိသောကြောင့် အသေဆိုးနှင့် သေရသည်။

သူတို့သည် နိမာထံမှ အင်္ဂလိပ်နိဗ္ဗာန်စာအုပ် ရစေကာမူ သူတို့လိုချင်တာ အဓိက မဟုတ်သေးပဲ။ သူတို့ လိုချင်တာသည် မိမိထံ၌ပင် ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။

ခက်သည်က သူတို့လိုချင်နေသော ပစ္စည်းသည် ဘာပစ္စည်းဖြစ်မှန်း မိမိကိုယ်တိုင် မသိခြင်းက ခက်နေပါလေ၏။

နိမာထံမှ မိမိရရှိသော ပစ္စည်းကို ပြန်၍ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။

နိမာ သေအံ့ဆဲဆဲက ကင်မရာပြန်ယူခိုင်းရင်း မိမိလက်သို့ သူမ၏ အခန်းသော့တွဲနှင့် အင်္ဂလိပ်နိဗ္ဗာန်စာအုပ်သာ မိမိ မှတ်မှတ်ရရ ရှိသည်။

နိမာ သေဆုံးတော့ ရဲအဖွဲ့က နိမာ၏ အခန်းသော့တွဲကို သိမ်းလိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်နိဗ္ဗာန်စာအုပ်ကလည်း မမအေးထံမှတစ်ဆင့် သူတို့လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ။

မိမိတွင် ဘာရှိတော့သနည်း။ နိမာ၏လက်ဖြင့်ပေးသော တခြားဘာပစ္စည်းဆို ဘာပစ္စည်းတစ်ခုမျှ မရှိတော့။

စဉ်းစား ... စဉ်းစား ... စဉ်းစား။

စဉ်းစားရင်း အောင်စည်သူ ပျတ်ခနဲ ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားမိတာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

နိမာသည် မိမိအား နေလောင်နေသည်ကို လိမ်းပေးပြီး ဆက်၍လိမ်းရန် ၎င်းနေလောင်လိမ်းဆေး ဆန်းဘုန်း ကရင်ဘူး ပြန်မယူသေးဘဲ သေသွားခြင်း မဟုတ်လား။

ဘာပြောပြော ၎င်းဆန်းဘုန်းကရင်ဘူးသည် နိမာ၏ ပစ္စည်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိလက်ထဲမှာလည်း ရှိနေသေးသည်။

အောင်စည်သူ ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်းထကာ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး ခုတင်အောက်တွင် ထိုးထည့်ထားသော သူ့ဆွဲအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဆန်းဘုန်းကရင်ဘူးကို ထုတ်ယူကာ ဝက်အူရစ်အဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘူးမှာဘူးသစ်ဖြစ်ပြီး ဆန်းဘုန်းကရင် အဖြူအနုစွာ အပြည့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းဘူးသစ်ကို နိမာဖွင့်ပြီး မိမိမျက်နှာကို သူမ၏ လက်ချောင်းလေးများဖြင့် တစ်ခါသာ လိမ်းရသေးသည် မဟုတ်လား။

၎င်းဘူးကို ထုတ်ယူ ကိုင်တွယ် အဖုံးဖွင့်ကြည့်ရာတွင် အောင်စည်သူ အာရုံစိုက်ကြည့်လွန်းသဖြင့် အချက်တစ်ချက်ကို သတိထားမိသည်။

ဤဘူးသည် ပလပ်စတစ်ဘူးမို့ လည်းကောင်း၊ အထဲမှ ကရင်များကလည်း အရည်အနှစ်မို့လည်းကောင်း ပေါ့ပါးရမည်။

ယခုမူ ...

၎င်းဘူးသည် လေးသင့်သည်ထက် ပိုမို၍ အလေးချိန်စီးနေသည်ကို အောင်စည်သူ သတိပြုမိခြင်းပါပေ။

အောင်စည်သူ လက်ညှိုးထောက်ပြီး ကရင်ဘူးထဲသို့ ထိုးထည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘူးအပြည့်ကရင်အနှစ်ရည်များထဲသို့ လက်ညှိုး

ဆုံးအောင် မဝင်ဘဲ ထိပ်ပိုင်းသာသာမှာပင် လက်ညှိုးသည် မာ
ကျောသော တစ်စုံတစ်ခုအား ထောက်မိသည်။

ကရင်ဘူးထဲတွင် အခြားပစ္စည်းတစ်ခု ထည့်ထား
သည်မှာ သေချာသည်။

အောင်စည်သူ ထောက်လက်စ လက်ညှိုးနှင့်ပင်
ကလော်ကာ အထဲမှပစ္စည်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အနီရောင်သမီးနေသော ကျောက်ခဲတစ်လုံး ဖြစ်ပါ
လေတော့သည်။

ပတ္တမြားရိုင်းကြီး တစ်လုံးပါပေ။

တွင်းထွက် ကျောက်မျက်ရတနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး
အောင်စည်သူသည် နားမလည်။

သို့သော် ... ဤပတ္တမြား ကျောက်ရိုင်းတုံးသည်
အဖိုးအနုဂ္ဂ ထိုက်တန်လိမ့်မည်ဟူ၍တော့ ခန့်မှန်းမိသည်။ အဖြစ်
သနစ်များကြောင့်လည်း ဤပတ္တမြားကျောက်ရိုင်းတုံးသည် အဖိုး
အနုဂ္ဂထိုက်တန်လှကြောင်း သိသာစေသည်။

ထိုလုလင်သည် မိမိ၏ အကျိုး ဘောင်းဘီများ
ကျွတ်ယူသွားသည်မှာ ဤပတ္တမြားတုံးကို ချုပ်ရိုးအနားသားတွေ
ခွဲပြီး ရှာဖွေရန်ဖြစ်ကြောင်း ဝိုဏ်းသဘောပေါက်ရသည်။

နီမာက သူမ၏ဦးလေး ဦးစိန်မြမောင်သည် ကျောက်
မျက်ရတနာတို့တွင် အလွန်ကျွမ်းသော ရာဖြစ်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောပြသည်မှာ ... ယခုမူ နီမာ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပြောခြင်းမဟုတ်။
ဤပတ္တမြား အရိုင်းတုံးကို ဦးစိန်မြမောင်အား ပြသတန်ဖိုးဖြတ်
ရန် ဖြစ်ပေမည်။

အလားတူပင် အင်္ဂလိပ်နီဗယ်စာအုပ် နေရာအလွတ်
စာမျက်နှာတစ်ခုတွင် ဤပတ္တမြားရိုင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရေးမှတ်
ထားသော အချက်အလက်တွေ ဦးစိန်မြမောင် သိရှိနိုင်ရန် ရေး
ထား မှတ်သားထားခြင်း ပါရှိပေမည်။

ဒါကို သိထားသော ကိုဒေဝနှင့် အဖွဲ့သည် ဤစာအုပ်
နှင့် ဤပတ္တမြားရိုင်းတုံးကို လိုချင်ရမ္မက် ပြင်းပြစောဖြင့် နီမာနှင့်
မမအေးကို သတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

အောင်စည်သူ ကျကျနန သဘောပေါက်ပြီ။

၎င်းပတ္တမြား အရိုင်းတုံးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်ပတ်ပြီး
သူ၏ ပေါင်တစ်ဖက်တွင် ခိုင်မြဲစွာ ကပ်ချည်နှောင်ထားလိုက်
ပေတော့သည်။

ဆန်းဘန်းကရင် (Sun Burn Cream)ဘူး အဖုံးကို
ပိတ်ပြီး နဂိုအတိုင်း ပြန်ရှိစေသည်။ ပြီး ... ၎င်းဘူးကို ဆွဲအိတ်
ထဲ သူ့အတိုင်း ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

အောင်စည်သူ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာပြီး ဆက်တီ
ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။ မိမိ ဘာတွေဆက်လုပ်သင့်ကြောင်း
ထပ်မံ၍ တစ်မျိုးအသစ် စဉ်းစားရပြန်သည်။

“ကလင် ... ကလင် ...”

ပုန်းမြည်သံ ထွက်လာသောကြောင့် အောင်စည်သူ
ကောက်ကိုင် နားထောင်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ... ကျွန်တော် အောင်စည်သူ”

“ဟော ... ကိုစည် မအိပ်သေးဘဲကိုး နက်ဖြန် ခရီးထွက်မှာ
မို့ ကိုစည် အိပ်ရာစောစောဝင်ပြီလို့ သိရှိထင်နေတာ”

“မအိပ်ချင်သေးလို့”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်နေလဲ”

“အရက်သောက်နေတယ်”

“ဟွန်း ... သိပ်မူးပြီး နက်ဖြန် ရန်ကုန်လေယာဉ်စီးမှို
မအိမ်သာ ဖြစ်တော့မယ်”

“စိတ်ချ မသိရီ၊ ကိုယ်က အသည်းသိပ်ကြီးတဲ့လူ။ ဘယ်
လောက် အရက်သောက်သောက် မမူးဘူး။ ကိုယ် ခံနိုင်ရည်
ရှိတယ် ... ဪ ... ဪ ... အခု မသိရီ ဖုန်းဆက်တာ
နဲ့အတော်ပဲ။ ကိုယ် ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိလို့”

“ဘာပြောမလဲ ... ပြောလေ”

“ဟိုလေ ... ကိုယ့်ဆီမှာ နီမာပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု
ရှိနေလားလို့ မသိရီ မေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... မေးတယ်လေ ... အခု
နီနီမာ ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေလို့လား ကိုစည်”

သီရိ မေးပုံမှာ ကံမန်းကတန်း အားတက်သရောသံ
ပါရှိနေသည်ကို သတိထားလိုက်ပါ၏။

အောင်စည်သူကတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်းပင် ပြန်ပြော
လေသည်။

“ရော ... အင့် ... ယူထားလို့တော့ ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း
မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ သူ့ပစ္စည်းကို ကိုယ့်အခန်းစားပွဲပေါ်
မှာ တင်ထားတာ။ နီမာ သေသွားတော့ အဲဒါ ကိုယ့်ဆီမှာ
ကျန်နေခဲ့တာ”

“အင်းပါ ... လျှာကလည်း ရှည်တော်မူလိုက်တာ၊ နီနီမာက
ဘာပစ္စည်း ထားခဲ့သလဲဆိုတာကိုပဲပြော ကိုစည်”

“လူတွေမှာ နေလောင်ရင် လိမ်းတဲ့ Sun Burn Cream
ဆေးဘူးပဲ။ အဲဒီဘူးမျိုး မသိရီလည်း သုံးဖူးမှာပါ။
မသုံးဖူးတောင် မြင်ဖူးမှာပါ။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့
အသားအရေကို သိပ်ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်လား”

သီရိဘက်မှ ဆွေတူငြိမ်သွားသည်။ တစ်ခုခု စဉ်းစား
နေဟန် တူပါ၏။ ပြီးမှ ...

“အဲဒီဘူးကို ကိုစည် ဖွင့်ကြည့်သေးလား”

“ကြည့်သားပဲ”

“အထဲမှာ ဘာတွေလဲဟင်”

“ဪ ... မသိရီရယ် ... Creamဘူးပါဆိုမှတော့ Cream
တွေပဲ တွေတာပေါ့၊ ဘူးထဲမှာ Creamတွေက အပြည့်ပဲ။
နွယ်ကသစ်တည်းခိုခန်းမှာ ကိုယ့်အသားတွေ နေလောင်
နေတယ် ... အဲဒီဆေးလိမ်းဆိုပြီး ကိုယ့်အခန်းစားပွဲပေါ်မှာ
တင်ထားတာ။ သူ သေသွားပြီး ကိုယ် ဇေယျသိမ်ကို ပြန်
တော့မယ်ဆိုမှ အဲဒီဘူးကို စားပွဲပေါ်တွေ့ပြီး နီမာပစ္စည်း
လေး ထားမပစ်ရက်လို့ ကိုယ့်ဆွဲအိတ်ထဲ ကောက်ထည့်
ထားတာ ခုထက်ထိပဲလေ”

“ဒါဆိုလည်း သူ့ဟာသူ ကိုစည်ဆွဲအိတ်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်
တော့၊ ဒါ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းလည်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။
အခု သီရိ ဖုန်းဆက်တာက ကိုစည်ကို အရေးကြီးတာတစ်ခု
ပြောမလို့ ဖုန်းဆက်တာ”

“ဘာအရေးကြီးတစ်ခုလဲ”

“မနေ့ကထုတ်တဲ့ ကြေးမုံသတင်းစာကို ကိုစည် ဖတ်ပြီး ပြီလား။”

“ကိုယ် သတင်းစာဖတ်ဖို့ သတိတောင် မရဘူး။ အခု အိမ်ကို သတင်းစာသမား နေ့တိုင်းလာပစ်ပေးသွားတာတော့ တွေ့နေသားပဲ”

“ဒါဆို ... ဖတ်ကြည့်။ နီနီမာရဲ့ အဖေလို့ ထင်ရတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းပါလာတယ်။ ကဲ ... ဒါပဲ ကိုစည် ဂွတ်နိုက်”

သီရိဘက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။ သူ့ဆရာကိုဒေဝဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ ချက်ချင်းချလိုက်သည် ထင်ပါ၏။ သူ့ဆရာကိုဒေဝအား အောင်စည်သူ့ထံတွင် နီနီမာ၏ပစ္စည်း Creamဘူး ကျန်ခဲ့ကြောင်း ဖုန်းဆက်သတင်းပို့ရန် ဖြစ်ပေမည်။

အောင်စည်သူ မနေ့က သတင်းစာကို သွားရှာ ကောက်ယူပြီး ဖွင့်ပြီး သီရိပြောသော သတင်းကို ရှာဖတ်သည်။ တွေ့ပါ၏။

“သမိုင်း သုတေသီတစ်ဦး ပျောက်ဆုံးခြင်း”

သတင်းခေါင်းစည်းကို ယင်းကဲ့သို့ ဖော်ပြထားသည်။ သတင်းဖော်ပြချက်မှာ ...

မြစ်ကြီးနားခရိုင် မေခန့် မလိခမြစ်ဆုံဒေသနှင့် အလှမ်းမဝေးသော နေရာတွင် ရှေးခေတ်ဟောင်း လူသားတို့၏ သမိုင်းဝင် ပစ္စည်းများ တူးဖော်ရှာဖွေလျက်ရှိရာ သမိုင်းသုတေသီ ဦးသီဟ ဆိုသူသည် စခန်းချရာနေရာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း

မရှိဘဲ ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိကြောင်း၊ ဦးသီဟနှင့်အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လှိုင်ဘွားဆိုသူ လုပ်ငန်းကိစ္စ ရိက္ခာအတွက် မြစ်ကြီးနား သွားရောက်နေစဉ် သီတင်းတစ်ပတ်အတွင်း ဦးသီဟ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးသီဟအား တောရဲတိရစ္ဆာန် တောကောင်ဆွဲသလား၊ သို့မဟုတ် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ခိုအောင်းနေသော လူဆိုးအဖွဲ့ တစ်ခုခုမှ ဖမ်းဆီးသွားလေသလားဟု အမျိုးမျိုးတွေးထင်နေရကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာမှ ဦးသီဟသတင်းကို စုံစမ်းလျက် ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဪ ... တောကြီးမျက်မည်းတွင် ဖခင်ဦးသီဟ ပျောက်ဆုံးနေပြီး ဤမှာ သမီးဖြစ်သူ နီမာ သေဆုံးခြင်းတို့မှာ ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။

အဖြစ်အပျက်မှာ ရှုပ်ထွေးလာလွန်းသည်။

ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့် ဦးစိန်မြမောင်ကို အောင်စည်သူ ရှာဖွေတွေ့ဆုံရမည်။ ဦးစိန်မြမောင်နှင့်တွေ့လျှင် ဦးသီဟ ပျောက်ဆုံးခြင်းရော၊ နီမာ သေဆုံးခြင်းရော ပတ္တမြား ကျောက်ရိုင်းတုံးကိစ္စရော၊ အမှန်တရားကို ထိုက်သင့်သလို သိရှိလာနိုင်မည်ဟု အောင်စည်သူ မျှော်လင့်ချက်ကြီး ထားမိပါ၏။

၁၈

မန္တလေးချမ်းမြသာစည် လေဆိပ်တွင် အောင်စည်သူ နှင့် သီရိဝင်းပပအောင်တို့ အတူထိုင်ကာ ထွက်မည့်လေယာဉ်မှ အသံချဲ့စက်ဖြင့် ပါစင်ဂျာများ ခေါ်ယူသည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြ သည်။

စောင့်ရင်း စီးကရက်ကြိုက်သော သိရှိသည် စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ယူကာ သစ်သားမီးခြစ်ဆံယမ်းဖြင့် ရှဲခနဲ ခြစ်လိုက် သည်။

“အား ... အား ...”

“ဘာဖြစ်လဲ ... မသိရီ”

“မီးခြစ်ဆံက ယမ်းပန်းပြီး လက်ညှိုးထိပ်လေး လောင်သွား တယ် ကိုစည်”

“ဖြစ်ရလေ မသိရီရယ်”

“တစ်ခုခု မီးလောင်တဲ့ လက်ညှိုးကို လိမ်းထားချင်တယ်။ တော်ကြာ အနာဖြစ်သွားမှာစိုးလို့။ ကိုစည်မှာ Sun Burn

Creamဘူး ရှိတယ်ဆို ... အဲဒါ လိမ်းရရင် ကောင်းမလား ပဲ”

“ရတယ်လေ ... အဲဒီဘူးတော့ ပါသားပဲ၊ နေလောင်တာကို လိမ်းတာဆိုတော့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယာယီသက်သာအောင် အဲဒါပဲ လိမ်းရမှာပဲ ကိုစည်”

“ရတယ်လေ ... လိမ်းလေ” ဟုဆိုပြီး အောင်စည်သူ သူသည် ဆွဲအိတ်ထဲမှ Cream ဘူးကို ထုတ်ယူသည်။

“ပေး ... ပေး ... သိရီဘာသာ လိမ်းမယ်”

“မဟုတ်တာ ... ကိုယ် လိမ်းပေးမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဘူးဖုံးဖွင့်ကာ လက်ညှိုးဖြင့် သိရီ ဉာဏ်ဆင်ခြင်ကို ကျိတ်၍ ပြုံးမိသည်။

“သက်သာရဲ့လား မသိရီ”

“သက်သာတယ် ... ဒီဆေးမဆိုးဘူးနော် ... အဲဒီဆေးဘူး သိရီကို ပေးထားပါလား။ လိမ်းချင်တဲ့အခါ လိမ်းရအောင် လို့”

အောင်စည်သူက ဘူးအဖုံးဝက်အူရစ် ပြန်ပိတ်ပြီး သူ့ဆွဲအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားသည်။

“ဘူးက ကြီးပြီး မသိရီ ပိုက်ဆံအိတ်က သေးသေးလေး ထည့်မရဘဲ တကိုင်ကိုင် လက်မအားဖြစ်နေမှာပေါ့ ... နောက်ပြီး ဒီဆေးက နေလောင်ရင် လိမ်းတဲ့ဆေးပဲ၊ ရန်ကုန် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ရောက်မှ ဘာနော(လ်)မီးယူ လောင်လိမ်းဆေး ကျွတ်ဘူးတစ်ဘူး ဝယ်လိမ်းတာပေါ့”

မကြာမီ လေယာဉ်ထွက်ရန် ကြေညာပြီး ခရီးသည်များကို ခေါ်ပေတော့သည်။

“ရန်ကုန် ရောက်ရင် မသီရိ ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ”

“ကိုစည့်မှာရော ရန်ကုန်မှာ အိမ်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတော့ရှိတယ် ... ဒါပေမယ့် ယမင်း ပြန်မရောက်သေးရင် အိမ်ကို မပြန်သေးဘူး။ မြို့ထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုခု သန့်သန့်မှာ တည်းခိုဦးမယ်”

“ဘာလဲ ... ကိုစည့်အိမ်ကို သီရိ လိုက်တည်းရင် ယမင်း ပြန်လာတဲ့အခါ အထင်မှားမှာ စိုးလို့လား”

“ဒါလဲ တစ်ချက်ပါတယ် ဆိုပါတော့၊ ကိုယ် ယမင်းကို လက်မထပ်သေးခင် ကိုယ့်အပေါ်မှာ သံသယတွေ မဝင်စေချင်ဘူး”

“ရပါတယ် ... သီရိလည်း ကိုစည့် တည်းတဲ့ ဟိုတယ်မှာပဲ သတ်သတ်တစ်ခန်းငှားမှာပေါ့”

“အဲဒါ ... ဖြစ်ပါတယ်”

လေယာဉ်ဖြင့်ပင် ရန်ကုန် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာမှ ပစ္စည်းတွေ စစ်ဆေးသည်ကို ထိုင်စောင့်နေစဉ် သီရိက ...

“ကိုစည့် မင်္ဂလာဒုံရောက်ရင် သီရိကို ဘားနော(လ်) ဝယ်ပေးမယ်ဆို။ သွားဝယ်ပေးလေ”

“အဲ ... ဟုတ်သား”

အောင်စည်သူ ဘားနော(လ်)ဝယ်ရန် ထွက်လာသည်။

သီရိက မိမိကို တမင် ခေတ္တသူ့အနီးမှ ပ,ထုတ်ကြောင်း အောင်စည်သူ ရိပ်မိသည်။ မိမိ မရှိခိုက်တွင် သီရိသည် မိမိဆွဲအိတ်ထဲမှ နေလောင်ကရင်လိမ်းဆေးဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ဘူးအထဲသို့ စူးစမ်းရှာဖွေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

အောင်စည်သူက သီရိတွင် အချိန်ပိုရစေရန် တမင်တကာပင် အချိန်တွေဆွဲပြီးမှ သီရိရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

မိမိဆွဲအိတ်ရော သီရိ၏ဆွဲအိတ်ရော စစ်ဆေးပြီးစီးကာ သီရိက ရွေးယူထားပြီး မိမိကို အသင့်စောင့်နေပါ၏။

“သီရိလက်က ပူလောင်ပူလောင် ဖြစ်နေလို့ ကိုစည့်ရဲ့ ဆွဲအိတ်ထဲက ဆေးဘူးထုတ်ပြီး သီရိ လိမ်းပြီးပြီ ကိုစည့်။ ဘားနော(လ်)တောင် မလိုတော့ပါဘူး။ ကိုစည့် ဆေးဘူးလည်း ကိုစည့်ဆွဲအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပြီ ကိုစည့်”

ဒါဆို ... နေလောင်လိမ်းဆေးဘူးကို သီရိ စစ်ဆေးကြည့်စု ပြီးမှန်း သေချာသွားပေတော့သည်။

အငှားကားနှင့်ပင် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မြေဇီကုန်းရှိ “ချမ်းမြေ့သာယာ” တည်းခိုရိပ်သာတွင် တည်းခိုကြသည်။ ဟိုတယ် မဟုတ်ပေ။ တည်းခိုခန်း သက်သက် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားသတ်သတ်၊ အမျိုးသမီးသတ်သတ် တည်းခိုရရှိပါ၏။

သီရိက အမျိုးသမီးတစ်ဦးခန်း အပေါ်ထပ်မှာ ရရှိပြီး အောင်စည်သူက အောက်ထပ်ခန်းတွင် တည်းခိုသည်။

တည်းခိုခန်း ရောက်ပြီးသည်နှင့် သီရိ အပေါ်ထပ် မှာရှိစဉ် အောင်စည်သူသည် ကောင်တာတယ်လီဖုန်းမှနေပြီး နီမာ ပြောခဲ့သော ယောမင်းကြီးအိမ် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို ကောက်ဆက်လိုက်သည်။

ဟိုဘက်မှ “ဟဲလို”ဟု ပြန်ထူးသံ ထွက်လာပေ သည်။

“ဒီက ယောမင်းကြီးလမ်း ဦးသီဟအိမ်က ပြန်ထူးနေ ပါတယ် ... အမိန့်ရှိပါ”

“ကျွန်တော်အောင်စည်သူပါ”

“အောင်စည်သူ ... ဟုတ်လား ... အဲ ... သိတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စရှိရင် ပြောပါ”

“အခု အဲဒီဘက်က ပြောနေတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါရစေ”

“အား ... သိနိုင်ပါတယ် ... ကျုပ်နာမည် ဦးစိန်မြမောင်တဲ့၊ အခု ယောမင်းကြီးလမ်းအိမ်က ကျွန်တော့်အိမ်တော့ မဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဦးသီဟရဲ့အိမ်ပဲ။ ဦးသီဟနဲ့ ပြောဖို့ကိစ္စဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲ။ ဦးသီဟ အိမ်မှာမရှိပါဘူး။ ခရီးထွက်သွားတာ ကြာပါပြီ။ နောက်ပြီး ဦးသီဟအကြောင်း ဟိုတစ်နေ့က သတင်းစာထဲ ပါလာလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အစ်ကိုသီဟကိစ္စအတွက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ... ဦးနောက် ခြောက်နေတယ်။ ကဲ ... ဒါပဲ မဟုတ်လား ... ဦးသီဟမှ မရှိတာ”

“နေ ... နေပါဦး ... ဦးစိန်မြမောင်။ ကျွန်တော် ဦးသီဟ ကိစ္စတွေ သိပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုစကားပြောချင်တာလဲ ဦးသီဟရဲ့ညီ ဦးစိန်မြမောင်နဲ့ ပြောချင်တာပါ။ ဦးစိန်မြ မောင်ဟာ တွင်းထွက်ကျောက်မျက်ရတနာတွေမှာ သိပ် နားလည်တဲ့ ရာဖြတ်တစ်ဦး မဟုတ်လား။ နိုင်ငံခြားမှာ အဲဒီအလုပ် လုပ်နေတဲ့လူ မဟုတ်လား”

“အား ... အဲဒါ မှန်သားပဲ။ ကိုအောင်စည်သူက ကျုပ် အကြောင်း တော်တော်သိထားတာပဲ။ ကျုပ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုသီဟ အိမ်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ အစ်ကိုသီဟရဲ့သမီး ကျုပ်တူမဆိုတဲ့ နီနီမာကို စောင့်နေတာ။ ကျုပ်မှာ ဒီအိမ် သော့အပိုတစ်စုံ အစ်ကိုသီဟ ပေးထားလို့ ဒီက စောင့်နေ တာ။ ဒါထက် ကိုအောင်စည်သူက ကျုပ်ကို ဘာလို့တွေ့ ချင်ရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ ကျွန်တော်ဟာ နီနီမာရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ နီနီမာက ကျွန်တော့်ကို ပစ္စည်းတစ်ခုပေးထားတယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းကို ဦးစိန်မြအောင် လက်ထဲအပ်ဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် အခု ဦးစိန်မြ မောင်ဆီ ကျွန်တော် လာခဲ့ရမလားလို့ ဖုန်းဆက်တာ ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ် စောင့်နေပါ့မယ်”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဦးစိန်မြမောင် ဒီပစ္စည်းခောက်ကို ရန်သူတွေ အန္တရာယ်ကောင်တွေ လိုက်နေတယ်။ ဦးစိန်မြ မောင် အိမ်ကို တံခါးပိတ်ထားပါ။ ကျွန်တော်လာရင်

အိမ်တံခါးကို ပထမသုံးချက် ... ဒုတိယနှစ်ချက် ခေါက်မှ ဖွင့်ပေးပါ။”

“အဲဒီအတိုင်း ကျုပ် လုပ်ထားပါ့မယ်”

အောင်စည်သူ သူ့အခန်း ပြန်လာပြီး ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲကာ အပြင်သွားရန် အသင့်ဖြစ်ချိန်မှာ အပေါ်ထပ်မှ သီရိ အောက်ထပ် မိမိအခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။

“ကိုစည်ရေ ... တံခါးဖွင့်ပေးလေ”

အောင်စည်သူ အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ မိမိ ဦးစိန်မြ မောင်ထံသို့ သွားတွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုပြီးနေပြီ။ မိမိသွားရာနောက်သို့ ကိုဒေဝအဖွဲ့ဝင် သီရိက လိုက်မှာသေချာသည်။

မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

အောင်စည်သူ မိမိအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး သီရိ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် သီရိ၏လည်ကုတ်လေးကို သူ၏ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် တစ်ချက် ဆတ်ဆတ်လေး ခုတ်ချလိုက်ရတော့ သည်။

“အို ... အမေ” ဟု ညည်းတွားပြီး သီရိ သတိမေ့ သွားပေတော့သည်။

သီရိ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန် ခါးပတ်နှင့် ချည်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ကို မိမိ လက်ကိုင်ပဝါ အသစ်ဖြင့် ဆိုပိတ်သည်။

သူ၏ ခြေနစ်ပက်ကို ရေချိုးခန်းထဲရှိ အဝတ်လှန်း သည့်ကြိုးကိုဖြုတ်ချခါ ချည်နှောင်နေစဉ် သီရိ သတိပြန်ရလာ သည်။

သူ ပြုမူနေပုံများကို သီရိက စိုက်ကြည့်ကာ မျက်ရည် တွေ ကျလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အောင်စည်သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

“ကိုယ် ဒီလိုလုပ်တာတကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး သီရိ။ သီရိကို နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်သွားအောင် ကိုယ်ဘယ်လိုမှ မလုပ်ချင်၊ မရက်စက်ချင်တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် သီရိနဲ့ ကိုဒေဝက ပေါင်းပြီး ကိုယ့်ကို အစွဲလုပ်၊ ကွက်ကျော်တွေ ရိုက်တာ၊ ကိုယ် ခံရပေါင်းများပြီ။ အခုကိစ္စမှာတော့ ဒီလို လုပ်မှ ဖြစ်မှာနို့ ကိုယ် သီရိကို ဒီလိုလုပ်ရတာပါ။ ကိုယ် ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မသီရိ”

ပြောပြောဆိုဆို အောင်စည်သူသည် သီရိ၏ နဖူးလေး ကို ညင်သာစွာ တစ်ချက်နှင်းလိုက်ပါသေး၏။

မသီရိသည် ခြေကန်လက်ကန် ရုန်းကန်ခြင်း မရှိ။ အောင်စည်သူ သူမထံ နဖူးပြင်ကို ငဲ့နှင်းခြင်းကိုလည်း ကန့်ကွက် ဟန် မပြဘဲ မျက်ရည်များသာ စီးကျနေပေသည်။

အောင်စည်သူသည် သီရိကို ထားခဲ့ကာ အခန်းတံခါး ကို အပြင်မှ သွားပိတ်ပြီး ဦးစိန်မြမောင်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့ပေတော့ သည်။

ဘတ်(စ်)ကားဖြင့် လိုက်ခဲ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ဆင်းသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ဝင်ဖြတ်ခါ နောက်ပေးပိုင်းရှိ သံခုံး ကျော်တံတားကြီးပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ခါ ဆင်းခဲ့ပြီး ယောမင်းကြီးလမ်း သို့ ရောက်လာတော့သည်။

ဦးသီဟ၏ ခြံနံပါတ်ကို တွေ့သည်။ ခြံတံခါးလည်း ပွင့်ဟနေသောကြောင့် ဝင်ခဲ့သည်။

ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ပထမသုံးချက် ဆက်တိုက် ခေါက်၏။ ခေတ္တနေသည်။ ပြီး ဒေါက် ... ဒေါက် နှစ်ချက် ထပ်ခေါက်သည်။

အထဲမှ ခြေသံ ကြားရပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် တံခါး ဖွင့်ပေးသူကို တွေ့ရသည်တွင် အောင်စည်သူ အရမ်းကြီး အံ့သြသွားပါ၏။

ဦးမြတ်မင်း ...။

တံခါးဖွင့်ပေးသူမှာ နွယ်ကသစ်တွင် တွေ့ခဲ့ဖူးသော နှင့် မမအေး၏ ဒင်နာပါတီပွဲတွင်ဆုံခဲ့သော ဦးမြတ်မင်း ဖြစ်နေ သောကြောင့်ပါတည်း။

“ဟင် ... ခင်ဗျားက ဦးမြတ်မင်းပဲ”

မန္တလေးတွင် ခင်မမဆိုသည့် အမျိုးသမီး ငယ်ငယ် ချောချော ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေးနှင့် လက်ထပ်ပြီးကာစ ဇေယျ သိမ်ကို အလည်လာကြသည်ဆိုသည့် ဦးမြတ်မင်းပါပေ။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်အောင်စည်သူ ... ဇေယျသိမ်နဲ့ နွယ်ကသစ်မှာတုန်းကတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်နာမည်ကို ဦးမြတ်မင်းလို့ ပြောင်းလဲ အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီအိမ်က ဦးစိန်မြမောင်ဆိုတာ ...”

“ကျုပ်ပါပဲ ... ကျုပ်ဟာ အစစ်အမှန်အားဖြင့်တော့ ဦးသီဟ ရဲ့ ညီအရင်း ဦးစိန်မြမောင်ပါပဲ။ ဇေယျသိမ်နဲ့ နွယ်ကသစ် မှာတော့ အန္တရာယ်ပေးမယ့်သူတွေကို လှည့်စားပြီး ကျုပ် ကိုယ်ကျုပ် ဦးမြတ်မင်းလို့ နာမည်ပြောင်းလဲခဲ့တာပါ။ ကံ ... အိမ်ထဲဝင်လေ မောင်အောင်စည်သူ”

အောင်စည်သူ မဝင်ပေ။ ယခုပြောနေသော စကား တွေကို မယုံကြည်သေးပေ။

“ဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားပါ။ ကြည့်ပါ။ စစ်ဆေးပါ။ မောင်အောင်စည်သူ”

အောင်စည်သူ စောင်းငဲ့ပြီး အမျိုးသားမှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားကို ကြည့်လိုက်သည်။ အတော်အတန် ဟောင်းနွမ်းနေပြီး ကတ်ပြားတွင် ဦးစိန်မြမောင်၏ ဓာတ်ပုံပါရှိသည်။ လိုကတ်ပြားထဲမှ

ဦးစိန်မောင်သည် ဦးမြတ်မင်း၏၏ ရုပ်လွှာအတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

“ဒီမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားတွေ ဘာတွေ ခဏသားချိတ်ပြီ။ နီမာရဲ့အကြောင်း ဦးသီဟရဲ့အကြောင်းတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ။ နောက်ပြီး ဦးမြတ်မင်းခေါ် ဦးစိန်မြမောင်က ဘာကြောင့် ဇေယျသိမ်နဲ့ နွယ်ကသစ်ကို ရောက်လာရတယ် ဆိုတာ ပြောပြပါ။ အဲဒီပြောပြချက်အရ ကျွန်တော် ဦးမြတ်မင်းဟာ ဦးစိန်မြမောင် ဖြစ်ပါတယ် ဆိုတာကို အတိုင်းအတာထားပြီး စဉ်းစားပါမယ် ဦးမြတ်မင်း”

“ဒါဆိုလည်း အထဲဝင်ပါ ... ပြောရမှာ အများကြီးပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရမယ့် စကားတွေပါ”

အောင်စည်သူ အထဲဝင်သည်။

အောင်စည်သူထဲတွင် မသီရိ၏ ဂျာမန်မော်စာပစ္စုတို ပါရှိသည်။ ယခု ဦးမြတ်မင်းတွင် တခြားအဖော် ပုန်းကွယ်ရှိနေ လေဦးတော့ မိမိတွင် သေနတ်ရှိသော အောင်စည်သူက မမူပါ လေ။

အထဲခန့်ခန့်တွင် ထိုင်မိကြသည်။

ဦးမြတ်မင်းခေါ် ဦးစိန်မြမောင်ကပင် ပြောစရာရှိ သည်တို့ကို ဆက်ပြောပြသည်။

“ကျုပ်နဲ့ နီနီမာရဲ့အဖေဦးသီဟဟာ ညီအစ်ကိုပဲ။ နီနီမာဟာ ကျုပ်ရဲ့ တူမအရင်းဒေါက်ခေါက် ဆိုပေမယ့် နီနီမာ ပီစီ ကွေးကလေးအရွယ်က လူချင်းကွဲသွားကြတယ်။ ဒါကြောင့် နီနီမာကို ကျုပ်တူမအရင်းဆိုပေမယ့် မမှတ်မိဘူး။ နီနီမာ

ကလည်း ဦးလေးတော်တဲ့ ကျုပ်ကို လုံးဝကို မမှတ်မိ တော့ဘူး”

“အဲဒါတော့ နီမာ ပြောပြဘူးလို့ ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ”

“နီနီမာဟာ အခုအခေါက် သူ့အဖေ ဦးသီဟ ခေါ်လို့ ဟိုမြစ်ကြီးနားဘက် မေခနဲ့မလိခခနဲ့ကို လိုက်သွားတယ် တဲ့။ ကျုပ် ရန်ကုန်ကို ပြန်လာတော့ နီနီမာကို ရန်ကုန်မှာ မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်အဖို့က ရန်ကုန်မှာ အိုးအိမ်မရှိဘူးလေ။ နိုင်ငံခြားမှာပဲ နေခဲ့တာ ကြာပြီကိုး။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဒီယောမင်းကြီးလမ်းက ဒီအစ်ကို ဦးသီဟအိမ်မှာပဲ သော့ဖွင့် တည်းခိုရတာပေါ့။ အဲ ... ညီအစ်ကိုချင်း ခွဲခွာကြကတည်းက ဒီယောမင်းကြီးလမ်းကအိမ်ရဲ့ သော့တွဲကို ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက် တစ်တွဲစီလုပ်ပြီး ယူထားခဲ့ကြတယ်။ အဓိကက တော့ ကျုပ်ရောက်ချင်တဲ့အခါ ရောက်လာရင် တည်းခိုနိုင် ပို့ပဲ။ အဲ ... ကျုပ်နိုင်ငံခြား ရောက်နေပေမယ့် ကျုပ်တို့ညီ အစ်ကိုချင်းက အဆက်အသွယ် မပြတ်လှဘူး။ သုံးလေး ငါးလ တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ဆက်သွယ်မိကြတယ်။ လူကြိုရှိရင် စာရေးတယ်။ လူကြို မရှိတဲ့အခါ အစ်ကိုသီဟက ကျုပ်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်။ မန္တလေးကလည်း ဆက်တယ်။ ရန်ကုန်ကလည်း ဆက်တယ် ...

“အစ်ကိုသီဟက ရှေးဟောင်းမြို့ဟောင်းတူးဖော်တဲ့ သုတေသီတစ်ဦးပဲ။ သူတူးဖော်ရာမှာ အလုပ်သမားအဖွဲ့နှင့် တူးဖော်ရတာဆိုတော့ အစ်ကိုဆီက လုပ်ငန်းတွဲပြီးလုပ် လေ့ရှိတဲ့ လူကတော့ အလုပ်သမားအဖွဲ့ကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင်

ဦးလှိုင်ဘွားပဲ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတူးဖော်တာမို့ တူးဖော်ရရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေဟာ အစ်ကိုသီဟနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်။ ဦးလှိုင်ဘွားကိုတော့ ထိုက်သင့်တဲ့ လုပ်အားခအကြေးငွေကို အစ်ကိုသီဟက ပေးရတယ် ...

“ဦးလှိုင်ဘွားက အလုပ်သမားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပီပီ စခန်းမှာ တူးဖော်ရေးကိစ္စကို သူက အလုပ်သမားတွေကို ညွှန်ကြားပြီး သူကိုယ်တိုင်ကတော့ စခန်းမှာ အမြဲမနေဘဲ မြစ်ကြီးနားမှာ နေတယ် ...

“အဲ ... ကျုပ်ကလည်း မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာကိုက မန္တလေးက ခင်မမဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ခေတ္တပြန်လာတာ။ ခင်မမကို မန္တလေးမှာသွားပြီး ကျုပ်လက်ထပ်တယ်”

“အဲ ... တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာတာ ကျုပ်ဆက်ပြီးပြောပြမယ်။ မန္တလေးရောက်ပြီး ခင်မမနဲ့ ကျုပ်လက်ထပ်တယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာပဲ အစ်ကို့ဆီက သူ့ရဲ့ တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းထဲမှာ ပစ္စည်းလို့ထင်ရတဲ့ ကျောက်ရိုင်းတုံးတစ်ခု တွေ့သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ... အစ်ကိုသီဟက ကျောက်မျက်ရတာနာပိုင်းမှာ မကျွမ်းကျင်ဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီပစ္စည်းလို့ ယူဆရတဲ့ ဆီးဖြူသီးလောက်ကျောက်ရိုင်းတုံးကို သူ့သမီး နီနီမာ လက်ထဲအပ်တယ်။ အဲဒီကျောက်ရိုင်းတုံး တွေ့ရှိတဲ့ နေရာကို သူဖတ်လက်စ အင်္ဂလိပ်နိဗ္ဗာန်စာအုပ် တစ်အုပ်ရဲ့ စာမျက်နှာအလွတ်တစ်ခုပေါ်မှာ မြေပုံကြမ်း ရေးဆွဲဖော်ပြတယ်။

အချက်အလက် ဖော်ပြတယ်။ အဲဒီအင်္ဂလိပ်နိဗ္ဗာန်စာအုပ်ရယ် ကျောက်ရိုင်းတုံးရယ်ကို နီနီမာလက်အပ်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်စေတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် မြန်မာပြည် ခေတ္တပြန်ရောက်နေပြီး ယောမင်းကြီးလမ်းအိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဦးလေးစိန်မြမောင်လက်ထဲကို အပ်ပြီး စစ်ဆေးစေဆိုပြီး နီနီမာကို သူ့စခန်းကနေ ပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ။ အဲ ... ကျုပ်နဲ့ခင်မမ မန္တလေးမှာ လက်ထပ်တာကိုတော့ အစ်ကိုသီဟ သိပုံမရဘူး။ ကျုပ်နဲ့ ခင်မမ လက်ထပ်တာကလဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မှ မဟုတ်တာ။ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ရုံပဲ လောက်သာကိုး။ အဲ ... မြေပုံပါရေးဆွဲထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထည့်ပေးလိုက်တာကလည်း တူးဖော်ရရှိတဲ့နေရာကို မှတ်မိထားစေလိုတဲ့ သဘောပဲ”

“ဦးသီဟ ကိုယ်တိုင် တူးဖော်တဲ့ နေရာပဲဟာ မြေပုံနဲ့ အမှတ်အသားရေးထားဖို့ လိုအပ်သေးလို့လား ဦးမြတ်မင်း”

“လိုတာပေါ့ မောင်အောင်စည်သူ၊ တူးဖော်ရတဲ့ မြေတွေက တောမြေတောင်မြေတွေပဲဟာ။ မြစ်ဖျားဒေသမှာ မိုးရွာချတဲ့အခါ တောင်ပြိုတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ တူးထားတဲ့ နေရာကို အမှတ်အသားပြုမထားရင် တောင်ပြိုတဲ့အခါ မြေအနေထားတွေ ပြောင်းလဲသွားပြီး ကိုယ်တူးတဲ့နေရာ ပျောက်သွားတတ်တာပဲ။ နောက်တစ်ချက်က ပစ္စည်းကျောက်ရိုင်းတုံးကို သွေးကြည့် အကွက်ဖော်ကြည့်ရဦးမယ်။ ပစ္စည်းစစ်မှန်တယ်ဆိုတောင် ပစ္စည်းရဲ့ အရည်အသွေးအဆင့်အတန်းကို သတ်မှတ်ရဦးမယ်။ ပြီးမှ တန်ကြေးကို

ရာဇာတ်ရမှာ၊ တန်ဖိုးသိပ်ကြီးမာလွန်းရင်ဖြစ်ဖြစ် အတော်
အသင့် တန်ဖိုးရှိတာပဲဖြစ်ဖြစ် ရာဇာတ်ပြီးသွားရင် သက်
ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြား တင်ပြညှိနှိုင်းရမယ်၊ ပြီးမှ
နောက်ထပ် အဲဒီနေရာမှာပဲ ခွင့်ပြုချက်အသစ်နဲ့ ထပ်တူ
ရမယ်၊ ဒီတော့ အမှတ်အသား မြေပုံကြမ်း ဆွဲထားဖို့
လိုတာပေါ့ မောင်အောင်စည်သူ”

အောင်စည်သူ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံပါ၏။ ဦးမြတ်
မင်း ခေါ် ဦးစိန်မြမောင်က ဆက်ပြောသည်။

“အားလုံး အဆင်မပြေဖြစ်သွားတာက ပထမမူလ အစီအစဉ်
အရ ခင်မမနဲ့ မန္တလေးမှာ လက်ထပ်ပြီးရင် ကျုပ်နဲ့
ခင်မမ ရန်ကုန်ကို ပြန်ကြဖို့ စီစဉ်ထားပေမယ့် ... အဲဒီ
ရက်အတွင်းမှာ မြစ်ရေကြီး တာတွေကျိုး ဖြစ်ကုန်သွားတာမို့
ရန်ကုန်မန္တလေး မီးရထားလမ်း မော်တော်ကားလမ်းတွေ
မသွားနိုင်ဘဲ ပိတ်ထားလိုက်တယ်၊ ကျုပ် မန္တလေးမှာ
သောင်တင်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ် မန္တလေးကနေပြီး
အစ်ကိုသီဟ မြစ်ကြီးနားက လှမ်းဆက်လေ့ ရှိတဲ့ အိမ်ကို
ကျုပ်တပဲ အစ်ကိုသီဟကို ပြောပေးပါ၊ ကျုပ် သူညီ
စိန်မြမောင်ဟာ မန္တလေးရောက်နေပြီး ရန်ကုန်ကို မပြန်
နိုင်ဘဲ လမ်းပိတ်လို့ မန္တလေးမှာ သောင်တင်နေပါတယ်လို့
ပြောပေးခိုင်းတယ်၊ ကျုပ်တည်းခိုနေတဲ့ မန္တလေး ခင်မမ
အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း အစ်ကိုသီဟကို ပြောပေးတဲ့
အထဲမှာ ထည့်ပြောလိုက်တယ်။ အဲ ... နောက်တစ်နေ့
အစ်ကိုသီဟဆီကဖုန်း ကျုပ်ဆီ ပြန်ဆက်တယ်။ သူ့သမီး

နီနီမဟာ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်က စခန်းကနေပြီး အဲဒီပစ္စည်း
နှစ်ခုပေးပြီး ရန်ကုန်ကို လွှတ်လိုက်တယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီ
ပစ္စည်းအရိုင်းတုံး တူးဖော်တွေ့ရှိတာကို အလုပ်သမားတွေ
သိနေတော့ အဲဒီအလုပ်သမားတွေက သူတို့ဆရာဦးလှိုင်ဘွား
ကို ပစ္စည်းအကြောင်း သတင်းပို့လိမ့်မယ်၊ ဒါကို ဦးလှိုင်
ဘွား သိပြီးရင် အန္တရာယ်တွေ ရှိလာနိုင်တယ်လို့ အစ်ကို
သီဟက ကျုပ်ကို ပြောပြတယ်၊ သူ့သမီး နီနီမလည်း
မန္တလေးမှာပဲ သောင်တင်နေလိမ့်မယ်၊ သူ့သမီး နီနီမာ
အတွက် ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ် ဆိုတာလည်း
အစ်ကိုသီဟ ပြောတဲ့အထဲမှာ ပါတယ် ...

“ဒါနဲ့ မန္တလေးမှာပဲ နီနီမာကို ကျုပ်က စုံစမ်းရပြန်
တယ်၊ စုံစမ်းလို့တော့ ရပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့မှာပဲ
နီနီမဟာ မန္တလေးကနေပြီး ဧယျသိမ်ဘက်ကို ထွက်
သွားပြီလို့ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ခင်မမဟာ
ဧယျသိမ်ကို ထပ်ဆင့်လိုက်ရပြန်ရော၊ အဲဒီလိုလိုက်တဲ့
အချိန်မှာ ကျုပ် ဦးသီဟရဲ့ညီမုန်း ဦးစိန်မြမောင်မှန်း
ဦးလှိုင်ဘွား မသိစေချင်လို့ ကျုပ်နာမည် မြတ်မင်းလို့
ပြောပြီး လိုက်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါဆို ... ဦးမြတ်မင်း အနေနဲ့ကတော့ ဧယျသိမ်မှာ
ကိုယ့်တူမ နီနီမာကို နီနီမာမှန်း သိနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က နီနီမာကို သိတယ်။ ဒါပေမယ့် နီနီမာက
ဦးမြတ်မင်းနာမည်နဲ့လူဟာ သူ့ဦးလေး ဦးစိန်မြမောင်မှန်း
လုံးဝမသိဘူး”

“ဒါဆို ... နိမာကို အဲဒီမှာ တွေ့ပြီပဲဟာ ဦးမြတ်မင်းဟာ သူ့ဦးလေး ဦးစိန်မြမောင် ဖြစ်တယ်လို့ နိမာကို ပြောလိုက် ပေါ့”

“ပြောပြဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပြီလား မောင်အောင် စည်သူရယ်။ ဒါပေမယ့် နိနိမာဟာ မောင်အောင်စည်သူနဲ့ ခဏလေးတောင် မခွာဘဲအမြဲတမ်း ပူးတွဲနေတယ်။ ပြီး နိနိမာဟာ မောင်အောင်စည်သူကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ့အနား အကပ်မခံဘူး၊ အဲ ... နောက်တစ်ချက်ရှိတာက ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က မောင်အောင်စည်သူဟာ နိနိမာရဲ့ နောက်ကို လိုက်နေတဲ့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲ သံသယဖြစ်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုအောင်စည်သူနဲ့ နိနိမာနောက်ကို တစ်ကောက်ကောက် ဒေဝ ဆိုတဲ့လူက လိုက်နေတာကိုး”

“ဗျာ ... ဦးဒေဝ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ် ... ဦးဒေဝပဲ ... အဲဒီဦးဒေဝဟာ ဦးလှိုင်ဘွား ဖြစ်နိုင်တဲ့လူပဲ။ သူလည်း ကျုပ်လိုပဲ ဦးလှိုင်ဘွားကနေပြီး ဦးဒေဝနာမည်ပြောင်းပြီး လိုက်နေတဲ့လူဖြစ်နိုင်တယ်လေ”
“ဦးလှိုင်ဘွား အစစ်အမှန်ကို ဦးမြတ်မင်းကိုယ်တိုင်က မသိဖူး၊ မမြင်ဖူးလို့လား”
“ဘယ်လို ဦးလှိုင်ဘွားကို ကျုပ်က သိဖူးမြင်ဖူးမှာတဲ့လဲ မောင်အောင်စည်သူ၊ ကျုပ်က နိုင်ငံခြားမှာ နေတဲ့လူပဲ၊ အစ်ကိုသီဟနဲ့တောင် လူချင်းမတွေ့ဘဲ ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်ရုံ

လောက်သာ ရှိတာပဲ။ ဒီတော့ အစ်ကိုသီဟရဲ့ အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် ဦးလှိုင်ဘွားကို ဘယ်မှာလာပြီး ကျုပ်က မြင်ဖူးသိဖူးထားမလဲကွယ်”

“ဒါဆို နိမာကတော့ သူ့အဖေစခန်းကို လိုက်သွားတဲ့ သူပဲဟာ၊ ဦးလှိုင်ဘွားကို မြင်ဖူးရမှာပေါ့၊ မြင်ဖူးရင် ဦးဒေဝကို ဦးလှိုင်ဘွားမှန်း သိမှာပေါ့”

ဦးမြတ်မင်းခေါ် ဦးစိန်မြမောင်က ဖြည်းလေးစွာ ဦးခေါင်း ယမ်းပြသည်။

“နိနိမာ ကိုယ်တိုင် ဦးလှိုင်ဘွားကို မြင်ဖူးထားသလား၊ သိဖူးထားသလားဆိုတာကတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုသီဟရဲ့ ဖုန်းပြောပြချက်အရဆိုရင် ဦးလှိုင်ဘွားက စခန်းမှာနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဦးလှိုင်ဘွားက မြစ်ကြီးနား မှာပဲ အနေများတာလို့ ပြောထားတာပဲ၊ နောက်တစ်ချက်က အစ်ကိုသီဟတို့ တူးဖော်တာက တောအတွင်းပိုင်း၊ တောင် အတွင်းပိုင်း နေရာတွေမှာ တူးဖော်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် စခန်းချတာက ရေမိုးနဲ့ ပထဝီအနေအထား ကောင်းတဲ့ မနီးမဝေးမှာ စခန်းဖွင့်ထားတာ၊ ဒီတော့ နိနိမာကို တောတွင်းတောင်တွင်း တူးဖော်တဲ့နေရာကို ခေါ်မသွားဘဲ စခန်းမှာပဲ နေစေတယ်ဆိုရင် တူးဖော်တဲ့နေရာမှာ ဦးလှိုင် ဘွား ခဏခေတ္တလာတောင် နိနိမာနဲ့ မတွေ့နိုင် မမြင်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ... နိနိမာက ဦးလှိုင်ဘွားကို မြင်ဖူး သလား၊ မမြင်ဖူးဘူး၊ မသိဖူးဘူးလားဆိုတာ ကျုပ်ဘယ်လို တပ်အပ်ပြောနိုင်မှာလဲ”

အောင်စည်သူ ငြိမ်သွားသည်။ ဦးမြတ်မင်း၏ ဦးစိန်မြမောင် ပြောပြချက်တွေမှာ ယုတ္တိယုတ္တာတွေ ပါဝင်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ဦးမြတ်မင်းကလည်း ပြောစရာကုန်သွားသည့်အလား နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ပြောစရာ ကျန်သေးရင် ဆက်ပြောပါ ဦးမြတ်မင်း”

“ဆက်ပြောစရာ ဘာကျန်တော့မှာလဲ မောင်အောင်စည်သူ ... နီနီမာဟာ နွယ်ကသစ်လျှို့ဝှက်ကျပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်။ ဒီတော့လည်း ကျုပ်မှာ တူမ နီနီမာကို ဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တာဝန်မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ကို ကြိမ်းနီပြီး ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့တာပဲပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ နီမာကိုရော ဒေါ်စန်းစန်အေးကိုရော သတ်ခဲ့သူဟာ ဦးဒေဝပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့နော်”

“ဒါတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူးကွဲ့၊ ကိုဒေဝရဲ့ လက်ချက်တွေလို တွက်မယ်ဆိုလည်း တွက်နိုင်တာပဲ၊ ကျုပ်တာဝန်ကတော့ အစ်ကိုသီဟ ပေးပို့လိုက်တဲ့ ပတ္တမြားအရိုင်းတုံးရရင် သွေးကြည့်ပေးမယ်၊ ရာမြတ်ကြည့်ပေးမယ်၊ ဒါပဲဟာ”

ဤရွေ့ဤမျှအထိ ဦးသီဟ၏အကြောင်း၊ နီနီမာအကြောင်း၊ ဇေယျသီမိနှင့် နွယ်ကသစ်အကြောင်းတွေကို ပြောပြသွားသော ဦးမြတ်မင်းသည် ဦးသီဟ၏ညီ၊ နီမာ၏ဦးလေးဟု ယုံကြည်နိုင်လောက်စရာ ဖြစ်နေပါ၏။

အောင်စည်သူသည် ယုံကြည်လိုက်သည်။

ပေါင်တွင် ကပ်ချည်ထားသော ပတ္တမြားအရိုင်းတုံးကို ဖြုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ဦးစိန်မြမောင်က ကောက်ကိုင်တွယ်ခြင်း မရှိဘဲ ဒီအတိုင်း ကြည့်ရုံသာ ကြည့်သည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော့်တာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်အားကိုးပြီး သေသွားရှာတဲ့ နီမာရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဒီပတ္တမြားအရိုင်းတုံးကို သူ့ဦးလေး ဦးစိန်မြမောင်ဆီ အရောက်ပို့ပေးတာပဲ၊ ကျန်တဲ့ ဒီပတ္တမြားကျောက်ရိုင်းကိစ္စ ဦးသီဟရဲ့ ကိစ္စတွေကို ဦးစိန်မြမောင် ဆက်လုပ်ပေးတော့၊ ကျွန်တော် နီမာအပေါ် တာဝန်ကျေပြီ၊ ကျွန်တော် သွားမယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး အောင်စည်သူ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

လာတုန်းကလမ်းအတိုင်း အောင်စည်သူ ပြန်လာ
ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးနောက်ပေး မီးရထားသံလမ်းခုံးကျော်
သံတံတားကြီးကိုပင် ဖြတ်ကျော်ကာ ဟိုဘက်ရောက်မှ ဘတ်(စ်)
ကားနှင့်ဖြစ်စေ တက္ကစီကားနှင့်ဖြစ်စေ မြေနီကုန်း တည်းခိုခန်းသို့
ပြန်မည်။

မြေနီကုန်း တည်းခိုခန်းတွင် ချည်နှောင်ထားခဲ့သော
မသီရိထံသို့ စိတ်ဆန္ဒစောနေပါ၏။

ဦးဒေဝ၏ ဘက်တော်သားမို့ ဤပုံဤနယ် လုပ်ခဲ့ရ
ပေမည် မသီရိကို အောင်စည်သူ တအားကြီးပင် သနားမိသည်။

နောက်ပြီးအောင်စည်သူ ရင်ထဲက ကျိတ်ဝန်ခံရလျှင်
လင်သေမုဆိုးမလေး သီရိဝင်းပပအောင်ကို ချစ်နေမိသည်။

သိက္ခာနှင့် သစ္စာစောင့်ထိန်းခြင်းအားဖြင့် မိမိတွင်
လက်ထပ်ရမည့် ချစ်သူရှိထားပြီ ဆိုစေကာမူ၊ အခြားတစ်ယောက်ကို

ရင်ထဲက နောက်ထပ် ချစ်မိခြင်းမှာ သိက္ခာနှင့် သစ္စာတရားကို
ဖောက်ဖျက်သည်ဟု အောင်စည်သူ မယူဆ။ လက်ထပ်မည့်ချစ်သူ
အား လက်မထပ်ဘဲ နောက်ချစ်သူကိုသာ လက်ထပ်လျှင်တော့
ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သိက္ခာနှင့် သစ္စာတရားကို ဖောက်ဖျက်
ရာရောက်သည်။

ရင်ထဲက ချစ်စရာကောင်းသည်ကို ချစ်မိသည်က
တော့ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ အဓိကအရေးကြီးသည်က ဖွင့်မပြော၊
ကိုယ်လက်မကျူးလွန်ဖို့သာ အဓိကဖြစ်ပါ၏။

အောင်စည်သူသည် မသီရိအား ရင်ထဲက ချစ်မိခြင်း၊
တုတ်နှောင်ထားခဲ့သည်ကို သနားမိခြင်းများတွေးပြီး ခုံးတံတား
ပေါ် လျှောက်လာနေစဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်
နှင့် ...

“ဟာ”

ဟု ရင်ထဲက အာမေဍိတ်သံ အလိုလိုပြုလိုက်မိတော့
သည်။

မြင်လိုက်ရသူမှာ မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်
လာသော ဦးမြတ်မင်း၏ လက်ထပ်ပြီးစ အမျိုးသမီး ခင်မမကို
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပါပေ။

သူမသည် ဆံတိုဂုတ်ဝဲနှင့် ဖြစ်သည်။ ဤဆံပင်
အရှည်လောက်တော့ တချို့ခုခေတ် အမျိုးသားလူရွယ်တွေပင်
ထားကြသေးသည်။

ခင်မမသည် မိတ်ကပ်များ အိုင်းရဲခိုးများ နှုတ်ခမ်းနီ
ပါးနီဖြင့် ယောက်ျားရုပ်အင်္ကျီဖားဖားကြီး ဝတ်ထားသည်။

အောင်စည်သူ အံ့သြရသည်မှာ ဘာမှမကြာသေးသော လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းလောက်ကပင် ခင်မမသည် အမျိုးသမီးရောဂါတစ်ခုဖြင့် ဆေးရုံတင်ပြီး ခွဲစိတ်ရမည်ဟု ဦးမြတ်မင်းပြောထားပါလျက် ယခုတော့ ပကတိ ကျန်းမာစွာရှိပြီး ပြီးလိမ်းခြယ်သထားပြီး လမ်းလျှောက်နေသည်ကို ပထမအံ့သြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အကြောင်းအားလျော်စွာ ဦးမြတ်မင်းသည် ရန်ကုန်သို့ ခင်မမကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာသည်ပဲထား ခွဲစိတ်ကုသထားသော ခင်မမသည် အိပ်ရာမှာပင် ရှိနေရမည့် အချိန်ပိုင်း ဖြစ်သည်။

“ဟော... ခင်မမပါလား... ကျွန်တော် အခုပဲ ဦးစိန်မြမောင် ဆီက ...”

အောင်စည်သူ နှုတ်ဆက်သည်ကို ခင်မမက ချက်ချင်း တခြားဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ထူးခြားနေပါလား”

ဟု အောင်စည်သူ စိတ်တွင် သံသယထပ်ဝင်လာပြီး ခင်မမမျက်နှာကို သေသေချာချာပင် စူးစမ်းရှာဖွေသော အကြည့်ဖြင့် စေ့စပ်စွာ ကြည့်လေတော့သည်။

လား... လား။ သေချာကြည့်မှ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လွင်လာပေတော့သည်။

ခင်မမသည် ခင်မမ မဟုတ်ပါလေ။

ခင်မမသည် ထိုလူလင်ပါတည်း။

ဂျင်းဘောင်းဘီကျပ်ကျပ် သားရေဂျာကင်ပွပွ၏

အိတ်တစ်ဖက်တွင် သေနတ်ထည့်ပြီး မိမိနောက်သို့ အကြိမ်ကြိမ် လိုက်နေသော ထိုလူလင်သည် ခင်မမယောင်ဆောင်သူပါတည်း။

ယခုသူ၏ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း၊ နဖူး၊ နားရွက်၊ မေးစေ့အားလုံးသည် ထိုလူလင်တွင် ထပ်တူရှိခဲ့သော မျက်နှာဖြစ်ကြောင်း အောင်စည်သူ သေချာသွားတော့သည်။

ဧယျသိမ် ဆင်ဖြူတော်တောင်ဘုရားတွင် မိမိကို သေနတ်ဒင်နှင့် အမေ့အလဲရိုက်ပြီး မိမိ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူသွားခဲ့သော ထိုလူလင်။

မမအေး၏ ဒင်းနားပါတီပွဲညက မိမိအပြန်ကို စောင့်ပြီး အငှားကားဖြင့် မိမိကို သေနတ်ချိန်ကာ အပါခေါ်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော ထိုလူလင်။

နွယ်ကသစ်တွင် ခင်မမ အမည်ဖြင့် ဦးမြတ်မင်း၏ လက်ထပ်ပြီးကာစ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဟန်ဆောင်ခဲ့သော ထိုလူလင်။

မျက်နှာလေးက မိန်းကလေးလို ချောပြီး ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်ပါးပါးလျားလျားဖြင့် မိန်းမလို ဝတ်စားဆင်ယင် ခြယ်သလျှင် တကယ်မိန်းကလေးဟု ထင်ရသော ထိုလူလင်။

အောင်စည်သူသည် ထပ်မံသေချာစေ့ရန် ထိုခင်မမ၏ ခြေသလုံးထဲကို မ,၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ခြေသလုံးတွင် ခြေသလုံးမွှေးတွေ ပရပူနှင့် ထိုလူလင် ဖြစ်ကြောင်း သိပ်ကို သေချာသွားပါလေတော့သည်။

“မင်း ... မင်း ... ခင်မမ မဟုတ်ဘူး”

သူသည် အညံ့မခံပေ။ သူကိုင်ထားသော လက်ပွေ့ အိတ်စစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

သူကိုင်ဆောင်နေကျ သေနတ်ကို ထုတ်ယူဖို့မှန်း
အောင်စည်သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အောင်စည်သူ အလစ်မခံပေ။
အညံ့မခံပေ။ ထိုလုလင်၏ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ သေနတ်အပြင်
ရောက်မလာမီ အောင်စည်သူက ထိုလုလင်အား ခုန်အုပ်လိုက်
ပေတော့သည်။

ပက်လက်ကျသွားသော ထိုလုလင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို
ခွကာ အောင်စည်သူသည် ထိုလုလင်၏ ပက်လက်မျက်နှာကို
ဘယ်လက်သီး ညာလက်သီးတွေ တရစပ် ဝင်ပေးပစ်လိုက်တော့
သည်။

ထိုလုလင် ဘာခံနိုင်တော့မည်နည်း။

ပင်ကိုယ်ကပင် ထိုလုလင်သည် သေးသေးသွယ်သွယ်
ဗလလေးရှိသူ ဖြစ်ပြီး သေနတ်အားကိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်သော်
လည်း ယခုကား ဗလချင်း ကွာခြားလှသော အောင်စည်သူ၏
ယခုပွဲတွင် အကြီးအကျယ် ရှုံးပွဲနှင့် ထိုလုလင် ရင်ဆိုင်ရပေတော့
သည်။

ကြောင်နှင့်ကြွက်ပါတည်း။

ကျားနှင့် သမင်ပါတည်း။

လူတွေ ဝိုင်းလာကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဈေးလုံခြုံရေး
တာဝန်ရှိ ရဲအချို့လည်း ရောက်လာသည်။ ရဲကြပ်တစ်ဦးနှင့်
ရဲသားတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။

အောင်စည်သူသည် ထိုလုလင်၏ လက်တစ်ဖက်စီ
ကို သူ၏ ခြေဖဝါးတစ်ဖက်စီဖြင့် မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် နင်းထား

ရင်း မိမိအိတ်ထဲမှ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား၊ ယာဉ်မောင်း
လိုင်စင်ကတ်ပြား၊ စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ကတ်ပြား အားလုံးကို
ရဲကြပ်ကြီးအား ထုတ်ပေးပြသလိုက်ရာ တရားဝင်ကတ်ပြားတိုင်း
တွင် အောင်စည်သူ၏ဓာတ်ပုံ ကပ်ထားပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။

“အဲဒါတွေ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တရားဝင် ထုတ်ယူထားတဲ့
ကတ်ပြားတွေပဲ၊ ကျုပ်က လူကောင်း၊ ဟောဒီမိန်းမရှာက
လူဆိုးပဲ”

“ဗျာ ... ဒါမိန်းမရှာလား။”

ရဲကြပ်ကြီးက မိန်းကလေးလိုဝတ်ပြီး မိန်းကလေးရုပ်
ပေါက်နေသော ထိုလုလင်ခင်မမကို ကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင် မိန်းမမာန်ဆောင်တဲ့ လူဆိုးပဲ၊
သူ့လက်ပွေ့အိတ်ကို ယူဖွင့်ကြည့်၊ တရားမဝင် သေနတ်ပုန်း
ထည့်ထားကိုင်ဆောင်တာကို တွေ့မယ်၊ ဒီကောင် မိန်းမ
ယောင်ဆောင်ပြီး ဒုစရိုက်ကြီးတွေကို ကျူးလွန်နေတဲ့ကောင်၊
ဒီကောင်ကို ရဲကြပ်ကြီး ဖမ်းထားပါ၊ ကျွန်တော့် တရားဝင်
သက်ဆိုင်ရာ ကတ်ပြားတွေကိုလည်း ရဲကြပ်ကြီးပဲ ခဏသိမ်း
ထားပါ၊ ဒီကောင်ဆရာ ဦးမြတ်မင်းဆိုတဲ့ လူကို ကျွန်တော်
ချက်ချင်း သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ သူ့ဆရာဦးမြတ်မင်းဟာ
နိုင်ငံတော်နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတစ်ခုကို
သူ့ဟာသူ အပိုင်စီးဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ဦးမြတ်မင်း
တခြားထွက်မပြေးခင် ကျွန်တော် အမိဖမ်းဖို့ သွားရမယ်၊
ပြီးရင် ရဲကြပ်ကြီးနဲ့အဖွဲ့ ယောမင်းကြီးလမ်းက ဦးသိဟအိမ်
ကို လိုက်နဲ့ပါ”

ရဲကြပ်ကြီးက အောင်စည်သူ၏ စာပေလုပ်သားကတ်ပြားအရ ယုံကြည်မှုရှိသည်။

“ကောင်းပြီ ... ဆရာ ကျွန်တော် ဒီကောင်ကို ပန်းဘဲတန်းစခန်း ခေါ်သွားပြီး အပ်လိုက်မယ်၊ ဒီကောင်မှာ အပြစ်ရှိရင် ရှိသလောက် စခန်းက အရေးယူလိမ့်မယ်၊ ဆရာကိစ္စပြီးရင် ပန်းဘဲတန်းစခန်း လိုက်ခဲ့ပါ”

အောင်စည်သူ ယောမင်းကြီးလမ်းအိမ်သို့ ခုံးပြန်ပြေးသွားသည်။

ဦးမြတ်မင်းသည် ဦးသိဟ၏ညီ နီမာ၏ ဦးလေးမဟုတ်မှန်း သေချာပြီ။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ဦးမြတ်မင်းသည် ဦးစိန်မြမောင်ယောင်ဆောင်သော အမှန်တကယ် ဦးလှိုင်ဘွားအစစ် ဖြစ်ရမည်။

ခြံတံခါးမှာ ပွင့်မြဲပင် ရှိသည်။ ခင်မမ ယောင်ဆောင်သော ထိုလုလင်ကို ဦးလှိုင်ဘွား စောင့်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ပိတ်ထားသော အိမ်တံခါးဝတွင် အောင်စည်သူသည် သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်အောင် အမောပြေအောင် ခဏနားပြီးမှ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ စောစောကလို အချက်ပေးခေါက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ ရိုးရိုးပင် ခေါက်လိုက်သည်။

အကြောင်းမူ ဦးမြတ်မင်းခေါ် ဦးလှိုင်ဘွားသည် ခင်မမ သို့မဟုတ် ထိုလုလင်ကို စောင့်နေမည်မှာ သေချာသောကြောင့် ခေါက်ရိုးခေါက်စဉ် ခေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

ခြေသံကြားရသည်။ တံခါးကို လွယ်ကူစွာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးဝတွင်လည်း အံ့အားကြီးသင့်ပြီး မားမားကြီးရပ်နေသည်။

“ဟင် ... မောင်အောင်စည်သူ ဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ”

အောင်စည်သူက ဦးလှိုင်ဘွား၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သေနတ်ပြောင်း ထောက်ထားလိုက်သည်။ ပြီး ၎င်းသံထည် သေနတ်ဖြင့်ပင် ဦးလှိုင်ဘွား၏ မေးစေသို့ အပေါ်ခတ် ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဦးလှိုင်ဘွား နောက်သို့လန်သွားပါ၏။

ဟောဒါက နီမာအတွက်။

ဟောဒါက မမအေးအတွက်။

ဟောဒါအချက်ကတော့ ကျုပ်အတွက် ...။

သုံးချက်ဆင့်ကာ နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း ရိုက်ချရာ ဦးလှိုင်ဘွားမှာ ဖွဲ့အိတ်လို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဘုံးဘုံးလဲကျသွားတော့သည်။

အိမ်ထဲတွင် အသင့်တွေ့သော နိုင်လွန်ကြီးခွေကို ယူကာ မလှုပ်နိုင်သော ဦးလှိုင်ဘွားကို ဝက်တုတ်ချည်ထားတော့သည်။

ပြီး ... တယ်လီဖုန်းဆီသွားကာ မြေကုန်းရဲစခန်းသို့ ခေါ်ယူလိုက်သည်။

တဖန် ... ချမ်းမြေ့သာယာ တည်းခိုခန်းသို့ ထပ်မံ ဖုန်းဆက်ပြန်သည်။

အောင်စည်သူက မိမိတည်းခိုခန်းတွင် မသိရိုဝင်းဟု
အောင်အား ကြီးအမြန်ဆုံးဖြေပေးရန် နှစ်နေရာစလုံးသို့ ဆက်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဒီနောက် ... အောင်စည်သူသည် ကုလားထိုင်တွင်
ထိုင်ပြီး သွေးအေးအေးနှင့် စဉ်းစားတော့သည်။

ဦးမြတ်မင်းအမည် ခံယူထားသော ဦးလှိုင်ဘွားသည်
မိမိအပေါ်တွင် အမြဲတမ်း တစ်ကွက်ကျောသွားသည်ချည်း ဖြစ်ပါ
၏။

ယခုလည်း မိမိသည် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး ဦးသီဟ
အိမ်သို့ကျိန်းသေပေါက်လာမည်ကို တင်ကြံသိထားပြီးသူ ကိုယ်သူ
ဦးစိန်မြမောင် ဟန်ဆောင်ကာ စောင့်ကြိုနေသည့် တစ်ကွက်ကျော
ခဲ့ပြန်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဦးစိန်မြမောင် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ယုတ္တိယုတ္တိရှိရှိဖြင့် အောင်စည်သူ ယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
နိမ့်အကြောင်း၊ ဦးသီဟ အကြောင်းမှန်တွေကို ပြောပြနိုင်
သည်။

ဘာကြောင့် သူ ဒီလိုပြောနိုင်သနည်း။

ယခုသဘောပေါက်ပါပြီ။

ဦးလှိုင်ဘွားသည် ဦးသီဟနှင့် တွဲကာလုပ်ဆောင်
သော အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ တောထဲတောင်ထဲ
စခန်းတွင် ဦးသီဟက သူ့အကြောင်းတွေ သူ့သမီး နီမာ၏
အကြောင်းတွေ၊ သူ့ညီ ဦးစိန်မြမောင် အကြောင်းတွေ မကြာခဏ
အပျင်းပြေ စကားလက်ဆုံကျရင်း ပြောခဲ့သည် ရှိသောကြောင့်သာ

ဦးလှိုင်ဘွားက သူ့ကိုယ်သူ ဦးစိန်မြမောင် အသွင်ဖြင့် ဤသို့
ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်ရပေမည်သာ။

ကောင်းပြီ။

ဒါဆိုလျှင် ဦးသီဟ၏ညီ နီမာ၏ ဦးလေးအစစ်အမှန်

ဦးစိန်မြမောင်က ဘယ်ရောက်နေသနည်း။

ဦးစိန်မြမောင်အား ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ခြေရာ
ပျောက် ရေနောက် လုံးဝမတွေ့ရပေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစိန်မြမောင်အစစ်သည် ဤယော
မင်းကြီးလမ်းဆီမိတွင် နိုင်ငံခြားမှ ရောက်လာပြီး ရှိနေသင့်သူ
ဖြစ်ပါ၏။

ဦးစိန်မြမောင်ဘယ်မှာနည်း။

ဦးလှိုင်ဘွား လုပ်ဆောင်နိုင်သည်မှာ ဦးစိန်မြမောင်
အစစ်ကို ဦးစွာ အမိဖမ်းဆီးမည်။ ဦးစိန်မြမောင်ထံမှ သူသိချင်
သမျှကို မေးမြန်းသိရှိမည်။

ပြီး ဦးစိန်မြမောင်ကို သတ်ချင် သတ်ပစ်မည်။
မသတ်ချင်ပါက တစ်နေရာရာတွင် ဦးစိန်မြမောင်ကို ဝှက်ထား
မည်။

သတ်ပစ်သည်အထိတော့ ဖြစ်အံ့မထင်။ အကြောင်းမူ
ဦးလှိုင်ဘွားသည် မိမိနှင့် မရှေးမနှောင်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဦးစိန်မြမောင်ကို သတ်ပြီး အလောင်းကို မျောက်
ဖျက်ပစ်ဖို့ အချိန်မရနိုင်။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ပြီး အလောင်း
မျောက်ဖျက်ရသည်မှာ လွယ်သောအလုပ် မဟုတ်။ အထူးသဖြင့်
အခြေအနေအချိန်ကာလကို များစွာယူရသည်။

ဦးစိန်မြမောင်အား ဦးလှိုင်ဘွားသည် တစ်နေရာရာတွင် ဂုဏ်ထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးကား ...

ဤအိမ်ကြီးထဲမှာပင် ဦးစိန်မြမောင်ကို အမိဖမ်းပြီး ဂုဏ်ထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လူတစ်ယောက်ကို မည်သို့သောနေရာတွင် ဂုဏ်ထားနိုင်ပေမည်နည်း။

အောင်စည်သူ ထိုင်ရာမှထသည်။ နည်းခန်းထဲ လျှောက်ကြည့်သည်။ ဟိုဟာဆွဲဖွင့် သည်ဟာဆွဲဖွင့်ကြည့် ရှာဖွေသည်။ မတွေ့။

အိပ်ခန်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ ဦးသီဟဖတ်ရှုလေ့လာထားရှိသော စာအုပ်စီရိုကြီးကို ကြည့်သည်။ သုတေသီတစ်ဦးဖို့ စာအုပ်တွေ များပြားလှသည်။

“ဟော ... သံမဏိမတ်တတ်စီရိုကြီး”

လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်သည်။ ဗျက်လည်းကျယ်ပြီး ကြီးမားသည်။

အောင်စည်သူက ဦးလှိုင်ဘွား ခါးကြားတွင် ချိတ်ထားသော သော့တွဲကြီးကို ဖြုတ်ယူကာ သံမဏိစီရိုကြီး၏ သော့ပေါက်ကို သော့တံချောင်းများဖြင့် တစ်ချောင်းမဟုတ် နောက်တစ်ချောင်း ဖွင့်ကြည့်သည်။

ရသည်။ ဗီရိတ်ခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပေ။

ပါးစပ်ကို ပလပ်စတစ်ကပ်ပိတ်ထားပြီး ခြေကွေ့

လက်တွေ့ကို ကြိုးတုတ်ပြီး ထည့်ထားသောလူတစ်ယောက်သည် ဗီရိတ်မှ အပြင်သို့ မားမားမတ်မတ်ကြီး ရှေ့သို့ဖြိုလဲကျလာသည်မို့ အောင်စည်သူက ဆီးဖမ်းပွေ့ထားလိုက်ပြီး ပါးစပ်တွင် ကပ်ထားသော ပလပ်စတစ်ပြားကြီးကို ခွာပစ်လိုက်သည်။

လာ၊ ... လား။

ဦးဒေဝ ကြီးပါလား။

ဦးဒေဝက ချက်ချင်း အောင်စည်သူကို အငမ်းမရ အားတက်သရော ပြောချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ ဦးသီဟရဲ့ညီ စိန်မြမောင်ပဲ မောင်အောင်စည်သူ။ ကျုပ်နာမည်ပြောင်းပြီး ကျုပ်တူမ နီနီမာရဲ့ နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဦးလှိုင်ဘွားက ကျုပ်ထက်ပိုလျှင်တယ်၊ ပိုအဖွဲ့တောင့်တယ်၊ ကျုပ်တူမ နီနီမာကို ကျုပ် မကယ်နိုင်ခင်မှာပဲ ဦးလှိုင်ဘွားက လက်ဦးသွားတယ်၊ အခုလည်း ကျုပ်ကို ဦးလှိုင်ဘွားကပဲ လက်ဦးပြီး ဖမ်းမိသွားတယ်၊ ကြိုးနဲ့တုတ်ပြီး ဒီသံမဏိစီရိုကြီးထဲ ထည့်ထားတာ ခံလိုက်ရတာပဲ”

ဦးစိန်မြမောင် အစစ်ဖြစ်သော ဦးဒေဝကို အောင်စည်သူက ကြိုးတွေ ဖြေနေစဉ်မှာပင် ...

အိပ်ခန်းထဲသို့ သီရိဝင်းပပအောင်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ကသောကမျောလေး ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

မသိရီနောက်တွင် ဒုရဲအုပ်တစ်ဦး၊ ရဲကြွပ်ကြီးနှင့် ရဲသားတွေ လိုက်ပါလာသည်။ ကိုယ်စီယူနီဖောင်းနှင့် သေနတ်နှင့် ဖြစ်ပါ၏။

အောင်စည်သူအတွက် သီရိနှင့်အတူ ရဲအဖွဲ့ ဝင်လာရာတွင် အမြင်ဆန်းနေသော အချင်းအရာတစ်ခု တွေ့မြင်နေရသည်။

ငင်းအမြင်ဆန်းမှာ ဒုရဲအုပ်မှအစ ရဲကြပ် ရဲသားအားလုံးတို့သည် မသိရဲအား ကျိုးနွံစွာ မိမိအထက်အရာရှိကို ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံခြင်းအား တွေ့မြင်ရခြင်းပေတည်း။

သီရိဝင်းပပအောင်ကပင် တုတ်နှောင်ထားခြင်းခံရသည့် ဦးမြတ်မင်းခေါ် ဦးလှိုင်ဘွားအိတ်ထဲမှ ပတ္တမြားရိုင်းတုံးကို ထုတ်ယူပြီး အများမြင်အောင် ပြလိုက်သည်။

ဦးလှိုင်ဘွား၏ အတွင်းအိတ်မှ ဦးလှိုင်ဘွားအစစ်၏ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်တို့ကို တွေ့ရသည်။

ဦးလှိုင်ဘွားအား ကြိုးဖြေ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ရဲစခန်းသို့ ခေါ်သွားရန် မသိရဲက သူ့လူတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ မသိရဲသည် တည်တည်ကြီးနှင့် ဝိုင်ဝေးကြည့်နေသော အောင်စည်သူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... ဇာတ်ရည်လည်ပြီလား ကိုစည်။ ဟောဒီ ဦးဒေဝအမည်ခံထားသူဟာ ဦးစိန်မြမောင်အစစ်ပဲ၊ ဒီပတ္တမြားကျောက်ရိုင်းတုံးကို ဦးသီဟက တမင်ရှာဖွေတူးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ တူးရင်း အမှတ်မထင် ရရှိခဲ့တာပဲ။ ဒါကို သူ့ညီ ဦးစိန်မြမောင်ကလည်း မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်နေခိုက်မို့ ရာပြတ်ပေးဖို့အတွက် သမီးနီနီမာကို ပြန်လွှတ်တာ။ ကဲ ... ဦးစိန်မြမောင် ဟောဒီကိုစည်ကို အကျိုးအကြောင်းတွေ ရှင်းပြလိုက်ပါဦး။”

ဦးစိန်မြမောင် ပြောပြရှင်းပြချက်တို့မှာ စောစောက သူ့ကိုယ်သူ ဦးစိန်မြမောင်ပါဟု ဟန်ဆောင်ခဲ့သော ဦးမြတ်မင်း ပြောသမျှတွေအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျန်နေသည့်တစ်ခုမှာ ဦးမြတ်မင်းတွင် ခင်မမဆိုသူ လက်ထပ်ကြသည်ဆိုသည့်ကိစ္စ မပါဝင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဦးစိန်မြမောင်၏ ပြောပြချက်တွင် မသိရဲက ဝင်၍ ဖြည့်စွက်ပြောသည်။

“ခင်မမလို့ အမည်ခံပြီး အမျိုးသမီးယောင်ဆောင်တဲ့ ထိုလုလင်ဟာ ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ တူအရင်း စိုးမောင်သွင်တဲ့၊ ဦးလှိုင်ဘွား သူ့တူ စိုးမောင်သွင်ကို ဒီကိစ္စ ဒီနေရာမှာ ဒီပုံစံနဲ့ အသုံးချလိုက်တာပဲ ကိုစည်”

“နဲ့ ... ဒီကိစ္စမှာ မသိရဲက ဘယ်လိုပါဝင်လာတာလဲဟင်”
မသိရဲက မဖြေဘဲ ရယ်နေပါလေ၏။

ကြားဝင်ပြီး ဦးစိန်မြမောင်ကပင် ဝင်ရောက်ရှင်းပြပေတော့သည်။

“ဒေါ်သီရိရဲ့ နာမယ်အမှန်က ဒေါ်သီရိအောင်တဲ့။ ရာထူးက ရဲအုပ်ရာထူး၊ ရဲအရာရှိပေါ့၊ မန္တလေးတိုင်းမှာ လက်ရွေးစင် စုံထောက်အဖွဲ့ထဲက ထူးချွန်တဲ့ စုံထောက်ရဲအရာရှိပဲ။ ကျုပ်တို့မ နီနီမာ နွယ်ကသစ်မှာ သေဆုံးသွားပြီးပေမယ့် ပတ္တမြားရိုင်းတုံးကြီးကိုလည်း ပြန်မရဘူး။ မြေပုံပါတဲ့ စာအုပ်ကလည်း ရန်သူ့လက်ထဲ ရောက်နေတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီပတ္တမြားအရိုင်းတုံးဟာ နိုင်ငံတော်နဲ့ သက်ဆိုင်နေသလား၊ တကယ်လို့ နိုင်ငံတော်စာ ဒါနိုင်ငံတော်နဲ့

မဆိုဘူး၊ ဦးသီဟရဲ့ ကံတရားအရ ရတာမို့ ဦးသီဟပိုင် ဆိုင်စေဆိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပတ္တမြားရိုင်းရော မြေပုံစာအုပ်ရော ပျောက်နေတယ်။ နီနီမာလည်း သေသွားပြီ။ ဒီတော့ အစ်ကိုသီဟ ရှာဖွေတွေ့ရှိရာကို အလဟဿလည်း မဖြစ်အောင် ပတ္တမြားဟာ တရားဝင်ကိစ္စလည်းဖြစ်အောင် ကျုပ် သက်ဆိုင်ရာရဲအဖွဲ့ကို တင်ပြတယ်။ အဲဒီမှာတင် ရဲအဖွဲ့က လက်ရွေးစင် စုံထောက် အရာရှိ ဒေါ်သီရိအောင်ကို ဒီတာဝန်ပေးအပ်လို့ ဒေါ်သီရိအောင် ပါဝင်လာတာပဲ။ ဒေါ်သီရိအောင်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်တွေကိုတော့ ကိုအောင်စည်သူက ပိုသိတာပေါ့။ ဒေါ်သီရိအောင်နဲ့ အတွဲဆုံးက ကိုအောင်စည်သူပဲဟာ”

“ဒါ ... ဒါနဲ့ ... မသိရီဟာ သွားလေသူ ဦးမျိုးရဲ့ဇနီးဆိုတာ ...”

“အဲဒါကတော့ ဒီကိစ္စထဲဝင်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်တာနဲ့ နာမည်တွေရော၊ ဘာတွေရော ဒေါ်သီရိအောင် လုပ်ဇာတ်တစ်ခု ဖန်တီးလိုက်တာပဲ ကိုအောင်စည်သူ”

မသိရီက ဝင်၍ ပြောလာပါတယ်။

“ဒီလိုလုပ်ဇာတ် ခင်းလိုက်ရတာကတော့ ကိုစည်နဲ့ သီရိရင်းနှီးလာစေချင်လို့ အကွက်ဆင်ရတာပါ ကိုစည်။ တကယ်တော့ နီနီမာဟာ မသေဆုံးမီက ကိုစည်နဲ့ မခွဲမခွာ တွဲခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ နီနီမာ သေဆုံးတော့ ပတ္တမြားရော မြေပုံရော ပျောက်နေတာဟာ ကိုစည်ဆီမှာပဲ ရှိနေနိုင်တယ်လို့ တွက်ကိန်းချပြီး သီရိက ကိုစည်ကို ဒီလုပ်ဇာတ်လေး

ဖန်တီးပြီး ဝင်ပူးတာပါ ကိုစည်။ ဦးလှိုင်ဘွားတို့ အဖွဲ့ကလည်း ဒီလိုပဲ ကိုစည်ဆီမှာ နီနီမာ ထားခဲ့မှာပဲလို့ တွက်တယ်”

“တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါပေ မသိရီရယ်”

ဟု အောင်စည်သူက လေးလေးတွဲတွဲကြီး ညည်းတွားသလိုပြောရင်း မသိရီ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ငေးကြည့်နေပေသည်။

သီရိအောင်ကလည်း အရည်လဲနေသော မျက်ဝန်းစုံဖြင့် အောင်စည်သူအား ပြန်ငေးကြည့်နေပေသည်။

ဦးစိန်မြမောင် ထပ်ဆင့်ပြောပြန်သည်။

“တကယ်တော့ ဒေါ်သီရိအောင်ဟာ အိမ်ထောင်လုံးဝမရှိသေးတဲ့ အပျိုစင်တစ်ယောက်ပဲ ကိုအောင်စည်သူ”

အောင်စည်သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူ့စိတ်တွင် မရှင်းသော အချက်တချို့ကို ဆက်၍မေးပြန်ပါလေ၏။

“နီမာထားခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားတုံးတော့ သက်ဆိုင်ရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစိန်မြမောင်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အပ်နှံပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ခုချိန်အထိ မြေပုံပါတဲ့ စာအုပ်က ပြန်မတွေ့သေးဘူးမူတ်လား။”

“ဪ ... ကိုစည်ရယ် ... ဆင်တစ်ကောင်လုံး မိနေမှတော့ ဆင်မြေရာရှာဖို့ လိုသေးလား။ အဲဒီမြေပုံစာအုပ်လည်း ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့တူ ခင်မမ အယောင်ဆောင် စိုးမောင်သွင်ကို စစ်ဆေးရာမှာ မြေပုံစာအုပ်ကို ထုတ်ပေးရုံ မကဘူး သူ့အတွက် အမှုမှာ သက်သာစေဖို့ အစိုးရသက်သေအဖြစ်

နီမာကိုရော၊ အန်တီအေးကိုရော သတ်ပစ်သူဟာ သူ့ဦးလေး ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ လက်ချက်တွေပါလို့ ဖော်ကောင်လုပ်ထား ပြီလေ”

“နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် မေးချင်သေးတာက မမအေး ဒင်းနားပါတီပွဲပေးတဲ့ ညက စိုးမောင်သွင်က ကျွန်တော့်ကို ဦးစိန်မြမောင် ကယ်ထုတ်သွားပြီး မဟာမြိုင်လမ်းအိမ်မှာ ညအိပ်စေခဲ့တဲ့နေ့က မိုးလင်းတော့ ရေချိုးခန်းဗီရိုလေးထဲ မှာ နီမာရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် အနီကလေးတွေ့တယ်၊ အဲဒီနီမာ ရဲ့ အိတ်အနီ ဦးစိန်မြမောင်ဆီ ဘယ်လို ရောက်နေတာ လဲ”

“အဲဒါက နွယ်ကသစ်မှာ နီမာ လျှိုထဲကျသွားပြီလို့ ကြားကြားချင်း ကျုပ် ပြေးသွားတာပဲ။ ပြေးသွားရင်း ချုံ ပုတ်တစ်ခုထဲက နီမာရဲ့ အိတ်အနီလေးကို တွေ့လို့ ကောက်ယူလာတာပဲ။ ပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ ဦးလှိုင်ဘွားဟာ နီမာပိုက်ဆံအိတ်နီကို လုယူပြီး နီမာကို တွန်းချလိုက် ပြီးတဲ့နောက် အိတ်အနီထဲ ဖွင့်ကြည့်မယ်၊ အိတ်နီထဲမှာ သူလိုချင်တာ မတွေ့လို့ အိတ်နီကို ချုံပုတ်ထဲ လွှင့်ပစ် လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

အောင်စည်သူ သဘောပေါက်ရပြန်သည်။ ညည်း ညည်းညူညူလည်း ရေရွတ်ပြောမိသည်။

“အဖြစ်တွေအားလုံးဟာ ကွေ့လွန်း ကောက်လွန်းတယ်နော်၊ ဒီအကွေ့အကောက်အားလုံးဟာ ဆုံးသွားရှာတဲ့ နီမာ သယ်ယူလာခဲ့တာပဲ။ တကယ်လို့သာ နီမာဟာ ဒီပစ္စည်း

ဒီမြေပုံစာအုပ်ကို အစ်ကိုကို အပ်ထားပါတယ်လို့ ပြောရင် ကိစ္စအားလုံး ဒီလောက်ကြီး ကွေ့လွန်းကောက်လွန်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မြောင့်မြောင့်လေး ဖြစ်သွားမှာ”

“တကယ်တော့ နီမာဟာ အသက်လေးငယ်ပေမယ့် သိပ် ကိုပါးနပ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ ကိုစည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပုံ မရဘူးလေ။ ဒီပစ္စည်း နဲ့ ဒီမြေပုံကို သူ့အဖေ ဦးသီဟ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း သူ့ ဦးလေး ဦးစိန်မြမောင်လက်ထဲကို အရောက်ပေးပို့ချင်တယ်၊ ကိုစည်ကိုလည်း ပစ္စည်းတွေ ရောယူထားပါလို့ အပ်ရဲ လောက်အောင် မယုံကြည်ဘူး။ ဒါကြောင့် မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ သူ့လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ရှိမနေစေပဲ ကိုစည်လက်ထဲ ပရိယာယ်နဲ့ အပ်ထားတာ ဖြစ်မှာပါ။ သူ့လက်ထဲ ဒီပစ္စည်း တွေထားရင် အန္တရာယ်ရှိမှန်း သူသိနေလို့ ပစ္စည်းတွေ ရန်သူ့လက် ပါမသွားအောင် ကိုစည်ဆီမှာ မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ အပ်ထားတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်မှာပါ”

အားလုံး ခေတ္တငြိမ်သွားကြသည်။

“နီ ... နေပါဦး ... ခုချိန်ထိ နီမာရဲ့အဖေ ဦးသီဟဟာ တောထဲမှာ ပျောက်နေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ကော မရှာကြတော့ဘူးလား”

သီရိက အဖြိုးလေးနှင့် ပြန်ဖြေပါ၏။

“ဦးသီဟ မပျောက်ပါဘူး။ ရှိမြဲရှိနေပါတယ်။ ဦးသီဟ ပျောက်သွားတယ်လို့ သတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်တာက သီရိရဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ကွက်ပါ ကိုစည်။ တကယ်လို့သာ

ပတ္တမြားကို ဦးလှိုင်ဘွား ရသွားရင် ဦးသီဟကို ဦးလှိုင်ဘွားက သတ်ပစ်နိုင်တယ်လေ။ ပိုင်ရှင်အစစ်ကို ဖျောက်ဖျက်တဲ့အနေနဲ့ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဦးသီဟအတွက် သီရိကလှမ်းကာကွယ်ပေးထားလိုက်တာပါ။

“သီရိ သိပ်တော်တာပဲနော်”

“ကိုစည်က သီရိကို အထင်ကြီးတဲ့ ဓာတ်ခဲနဲ့ အထင်ကြီးတာပါ။ တကယ်တော့ သီရိ သိပ်မတော်ပါဘူး။ တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ရိုး ထမ်းဆောင်တာလောက်သာပါကိုစည်”

ဦးစိန်မြမောင် ပါးစပ်လက်ဝါးပိတ်ပြီး ဝါးခနဲသမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျုပ် ခမျာ ဦးလှိုင်ဘွားလက်ချက်နဲ့ သံမဏိဗီရိထဲ အပိတ်ခံ ကြိုးတုတ်ခံရတာကြောင့် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကျုပ် နားချင်ပြီ။ တစ်ရေးလောက် ၈၀အိပ်ချင်ပြီ”

သီရိက ခေါင်းညိတ်ပြီး အောင်စည်သူကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... လောလောဆယ်တော့ သီရိတို့ မြေနီကုန်းက တည်းခိုခန်းကိုပဲ ပြန်ကြတာပေါ့ ကိုစည်”

နှစ်ယောက်သား ယောမင်းကြီးလမ်းအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အတူတူပြီး တစ်ဦးလက်တစ်ဦးကိုင်၍ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“သီရိ”

“ပြော ... ကိုစည်”

“ကိုယ် ... သီရိရဲ့ ဇက်ပိုးကို လက်ဝါးစောင်းနဲ့ ရိုက်ခွဲတယ်၊ သီရိကို ကြိုးနဲ့လည်း တုတ်ခွဲတယ်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးလားဟင် ... သီရိ”

“ကိုစည်ကို သီရိ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးဘူး၊ ကိုစည်ဟာ သီရိ တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ရှားရှားပါးပါးနဲ့ အင်မတန်ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

မြေနီကုန်း ချမ်းမြေ့ရိပ်သာတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ကြ သည်နှင့် မသီရိက အပေါ်ထပ်ရှိ သူမ၏ တည်းခိုခန်းသို့ တက် သွားသည်အထိ အောင်စည်သူက အောက်မှ စောင့်ကြည့်နေသည်။

မသီရိ အပေါ်ထပ်ရောက်သွားသည်နှင့် အောင်စည် သူသည် အောက်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့ မဝင်တော့ဘဲ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး အသင့်တွေ့သော အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ရန်ကုန် မြို့ ရေကျော်ရပ် ရေကျော်လမ်းရှိ သူ၏အိမ်သို့ မောင်းစေတော့သည်။

အောင်စည်သူအား မသီရိက အပေါ်ထပ် မိမိ တည်းခိုခန်းရောက်ပြီး မသီမသာ တံခါးတစ်ခုကို ကွယ်ကာ ကိုစည် ဘာလုပ်မလဲဟု စောင့်ကြည့်သည်။

အောင်စည်သူ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားပြီး အငှား ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မသီရိ သက်ပြင်းလေးချမိသလို နှုတ်ခမ်းကလေးလည်း ပြုံးလိုက်မိလေ သည်။

အောင်စည်သူသည် သူ့ရေကျော်လမ်း တိုက်အိမ် လေးရှေ့ ရောက်သည်နှင့် ကားကို ရပ်စေကာ ကျသင့်ကားခငွေ ရှင်းပြီး သူ့အိမ်လေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်တံခါးသော့ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ အောင်စည်သူ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အံ့သြခြင်းနှင့် ဆုံရတွေ့ရပြန်သည်။

တကယ်တော့ မိမိ ဤမျှရက်အကြာကြီး ဇေယျသီမ ကို သွားနေစဉ်ရက်များအတွက် တစ်အိမ်လုံး ဖုန်တက်နေသင့် သည်။

ယခုမူ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ပထမဆုံး တွေ့ရ သော ဧည့်ခန်းမှာ ပြောင်လက်နေသည်။ အရာရာသည် သန့်ရှင်း သန့်ပြန့်နေသည်။ ဒါကို အောင်စည်သူ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အောင်စည်သူ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်လျှောက် လာခဲ့ပြီး မိမိ၏ အိပ်ခန်းကို သော့ဖွင့် တံခါးဖွင့် ဝင်လိုက် သည်။

လာ: ... လာ: ...။

အောင်စည်သူ အံ့သြရပြန်သည်။

မိမိ၏ အိပ်ခန်းတစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပေါ်ဝယ် အလွန်တရာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးကျလှသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အိပ်ခန်းတံခါးဘက်ကို ကျောပေးကာ တုံးလုံးလေး အိပ်နေသည်ကို ထပ်မံတွေ့ရသောကြောင့် ထပ်မံအံ့သြရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အောင်စည်သူသည် တံခါးဝမှာပင် ရပ်ခါ ကျောပေး တုံးလုံးလေး အိပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကို ကြည့်နေမိသည်။

လဲလျောင်းနေသော အမျိုးသမီးသည် တံခါးသော့ဖွင့်သံနှင့် ခြေသံကြားသဖြင့် တံခါးဘက်သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ယမင်း”

“ဟော ... ကိုအောင် ပြန်လာပြီလား”

စူပါရပ်ရှင်မင်းသမီးချောမလေး ယမင်းစည်သူသည် လူးလဲထကာ အောင်စည်သူရှိရာသို့ အပြေးလေး ဆင်းလာပြီး အောင်စည်သူ၏ လည်ပင်းကျောပြင်ကို သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ရစ်သိုင်းဖက်ခါ ပါးချင်းကပ်ထားလိုက်တော့သည်။

“အောက်မေ့လိုက်တာ ကိုအောင်ရာ၊ ယမင်း ကိုအောင်ကို အရမ်းကြီးကို အောက်မေ့နေတာ၊ ဟိုမှာ ကားရိုက်ရတာတောင် တစ်စက်လေးမှ စိတ်မဖြောင့်ဘူး၊ အခုတောင် အတင်းတရကြမ်းရိုက်ပြီး အတင်းတရကြမ်း ရန်ကုန်ကို ပြန်လာတာ။ ဒီအိမ်လေးမှာ ကိုအောင် ရောက်နေမလား ဆိုပြီး ယမင်း အိမ်ကိုတောင် မပြန်ဘဲ ကိုစည်အိမ်ကို လာခဲ့တာ။ ဒီကျတော့ အိမ်တံခါး သော့ပိတ်ထားပြီး ကိုအောင် ပြန်မရောက်သေးတာ တွေ့ရတော့ ရင်ကို မောသွားတာပဲ”

နှစ်ဦးသား မိုမိုတင်းကျပ်စွာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တိုး၍ ဖက်ထားမိပါ၏။

ယမင်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ ယမင်း အိမ်ကို မပြန်ဘဲ ကိုအောင် ပြန်မလာမချင်း ဒီကိုစည်ရဲ့ ရေကျော်တိုက်လေးမှာပဲနေပြီး စောင့်မယ်လို့

ဆုံးဖြတ်တယ်။ ယမင်းအိမ်ကိုတော့ ဒီကုန်းနဲ့ပဲ ယမင်းရန်ကုန်တော့ ပြန်ရောက်နေပြီ။ ရေကျော်က ကိုစည်အိမ်လေးမှာပဲ အနားယူဦးမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ပြောထားတယ်”

အောင်စည်သူက ချစ်သူယမင်းကို တအားကြီး ပြန်ဖက်ထားစေကာမူ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောပေ။

မြေနီကုန်းချမ်းမြေသာယာတည်းခိုခန်းတွင် မိမိအား စောင့်မျှော်နေရှာမည့် သီရိကို နောက်ဆံတင်းစိတ်လေး ဖြစ်နေပါ၏။

“ကိုအောင် ဇေယျသိမ်တစ်ဝိုက်မှာ တော်တော် လေ့လာခဲ့လားဟင်။ ဝတ္ထုကော တော်တော်ရေးဖြစ်ခဲ့လား။ ဇာတ်ကွက်တွေကော များများရခဲ့ရဲ့လားဟင်”

“အင်း ... အများကြီးကို လေ့လာရပါရဲ့၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေ ရခဲ့ပါရဲ့ ယမင်း၊ ကိုယ် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေပေမယ့် ယမင်း ပြန်မရောက်သေးဘူးထင်လို့ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်မလာသေးဘဲ မြေနီကုန်းတည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုနေတာ။ အဲဒါ ကိုယ့်ဆွဲအိတ်နဲ့ ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတွေ တည်းခိုခန်းမှာ သွားပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်နော် ယမင်း”

“အာ ... ကိုအောင်ကလည်း ဟိုဘက်အိမ်က မောင်တိုးလေးကို ခေါ်ပြီး ယူခိုင်းလိုက်ရင် ရသားနဲ့”

“မဖြစ်ဘူး ယမင်း ... ကိုယ့်ဆွဲအိတ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သွားယူမှဖြစ်မှာ၊ ကိုယ် အခုချက်ချင်း ပြန်လာမယ်နော်။ ဂိုထောင်ထဲက ကိုယ့်မော်တော်ဆိုင်ကယ် ထုတ်ယူပြီး အမြန်ဆုံး သွားလိုက်မယ်။ ခဏလေးနော် ... ခဏလေး”

အောင်စည်သူ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဂိုထောင်မှ ထုတ်ယူကာ ဒရုကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ယမင်းကို ချောထားခဲ့ပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ် မောင်းရင်းကပင် သီရိကို ဘယ်လိုပြောရပါ့ဟု မအီမလည်ကြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူ ယမင်း ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ကိုယ် ဒီတည်းခိုခန်းမှာ မနေတော့ဘူး။ ကိုယ် အိမ်ပြန်တော့မယ်၊ သီရိ နေရစ်တော့”ဟု ပြောမထွက်၊ မပြောရက်အောင် အောင်စည်သူ ရင်ထဲတွင် ဖြစ်နေသည်။

အကယ်၍သာ ချစ်သောယမင်း ယခုပြန်မရောက် သေးဘဲ နောက်ထပ် လေးငါးခြောက်ရက်သာ ကြာသွားပါက အောင်စည်သူသည် သီရိအား ရင်ထဲက ချစ်မိနေကြောင်း ဖွင့်ပြော ဖြစ်လိမ့်မလား မပြောတတ်။

ယခု ချစ်သော ယမင်းနှင့် ပြန်တွေ့တော့လည်း သီရိအပေါ် မိမိ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် မပြောမိ မဖွင့်မိသည်ပင် တော်ပေးသေးသည်ဟု အောက်မေ့ရပြန်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ...

သီရိ မန္တလေးကို ပြန်မည့်ရက်မှာတော့ လေဆိပ် ဖြစ်စေ၊ ကားဆိပ်ဖြစ်စေ သင်္ဘောဆိပ်ဖြစ်စေ ဘူတာဖြစ်စေ မိမိက အမြတ်တနိုး လိုက်ပို့ပေးမည်ဟုတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

မြေနီကုန်းချမ်းမြေရိပ်သာသို့ ရောက်သည်နှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ရုပ်ခါ ကမန်းကတန်းပင် တည်းခိုရိပ်သာထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

သီရိရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည်အပြုတွင် တည်းခို ခန်းတာဝန်ကျသူက အောင်စည်သူကို လှမ်းပြောလိုက်သည်ကို ကြားရသဖြင့် မြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“ဪ... ဒီမယ်ဆရာ ... ဆရာလာရင် စာပေးလိုက်ပါလို့ အပေါ်ထပ်မှာတည်းခိုတဲ့ သိပ်ချောတဲ့ အမျိုးသမီးက ပေးသွားတယ်ဆရာ”

အောင်စည်သူသည် ထိုလူလက်မှစာကို ယူပြီး ဖွင့် ဖတ်လိုက်သည်။

ကိုရောင်စည်သူ

ဧရာဝတီတော်လှေကွေ့ကွေ့ အောင်မြင်ပြီးပြီ၊ ကျွန်ုပ် မန္တလေးကို ပြန်ပါပြီ။

ကျွန်ုပ် ကိုရောင်စည်သူနဲ့ ဆက်ဆံဖို့ဆို ထိတွေ့ရသမျှသည် နာထက်ပေးပေးသော ဓာတ်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

အပေါ်ဖြစ်ဖြစ် ကိုရောင်စည်သူကို ဂရုစိုက် ယောကျ်ား ပီအေဘွဲ့ တစ်ယောက်ဟု ကျွန်ုပ် ဖတ်ယူပြီး တာဝန်လေး စားပါသည်။

သီရိရောင်

အောင်စည်သူ စာဖတ်ပြီး အကြာကြီး ငိုနေပါ၏။

ပြီးနောက် သူသည် ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် တွန်လိုက်မိသည်။

မိမိအနီး သော အစောင့်တာဝန်ကျအား အိတ်ထဲမှ နှစ်ရာတန် ဂုတ်ပြီး ဘောက်ဆူးပေးလိုက် သည်။

“ရော ... ဒါ ... ခင်ဗျားအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

အောင်စည်သူသည် သူ့အခန်းမှ ဆွဲအိတ်ကိုယူ
မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွင်ချိတ်ပြီး ခွစက်နှိုးကာ ရေကျော်အိမ်သို့
တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာခဲ့သည်။

ရေကျော်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လေမှ ချစ်စွာသော
ယမင်းကို ရင်ခွင်တွင်ပွေ့ကာ ...

ဇေယျသီမံ နွယ်ကသစ်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့်
နီမာ၊ မမအေးနှင့် မသီရိတို့ အကြောင်းနှင့်တကွ ပြစ်ခဲ့သမျှ
ကွေ့လွန်းကောက်လွန်းသောဇာတ်လမ်းကြီးကို ပြောပြလိုက်မည်ဟု
မှတ်ယူလိုက်ပါတော့သတည်း။

နားဖြိုးချီ

(တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်)